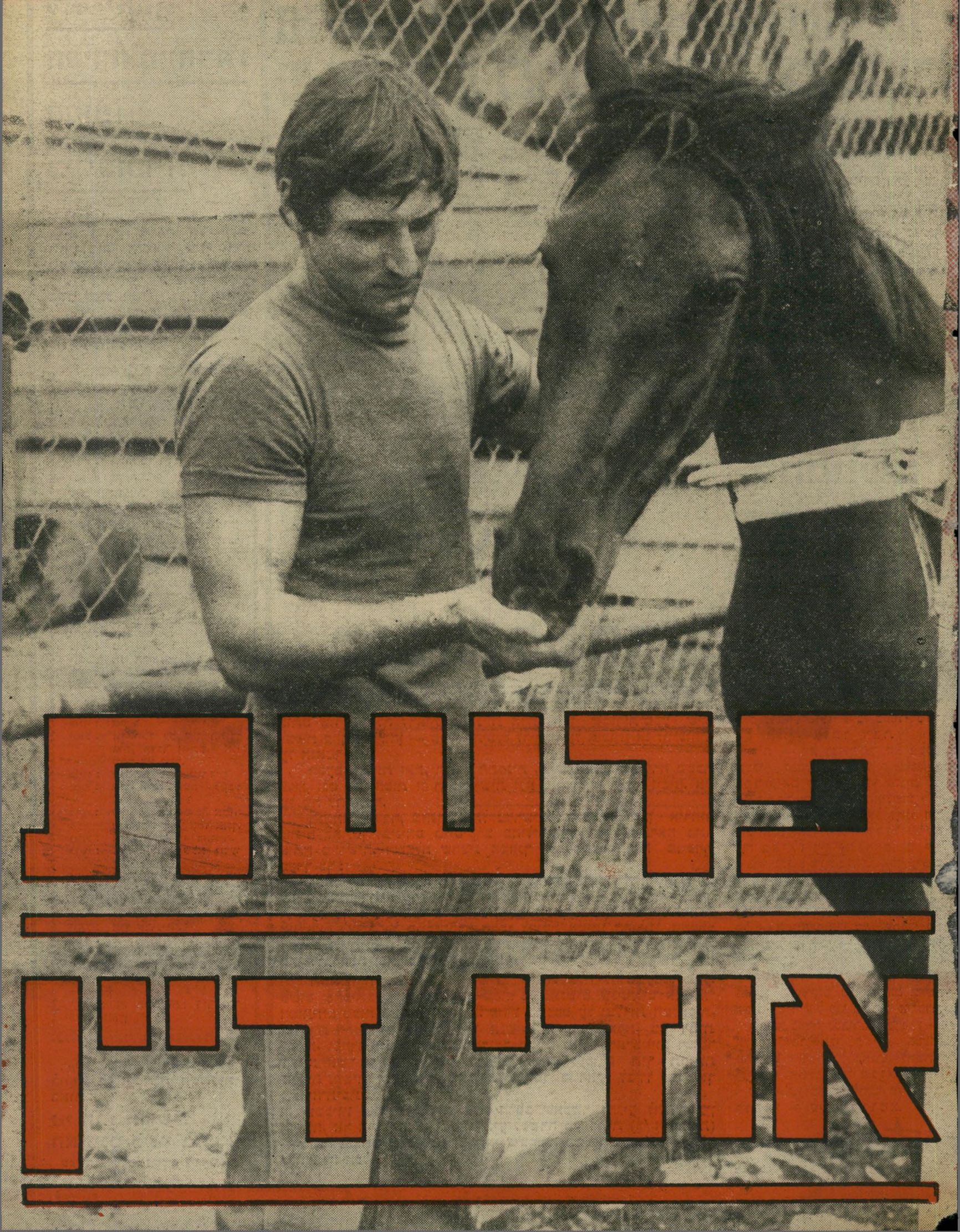

העולם הזה

פדרשט

אודידין

חלפון: מיניתי את יצחק אחרי שהבנתי כי דיק זקוק לאיש שיעמוד נגד אנוור

בוטרגייט, וכי האיש החזק יהיה ג'רי (ג'ראלד פורד, קונגרסמן לשעבר) אבל ג'רי הוא קצת נבון ועלול להקשות על ניהול המו"מ עם אנוואר (סאדאת, נשיא מצרים) באמצעותו של קורט (וולד הייט). "אני מסתמך בדברי, הוסיף חלפון, "על תקדימים היסטוריים. אנו צריכים ראש ברליין, ראש ממשלת אנגליה) למינכן קיוותי כי ייסדר את אדולף ובנימו אבל כשראיתי שהוא לא רציני, החלטתי למנות במקומו של וינסטון (צ'רצ'יל). והוא בי אמת הוכיח את עצמו!"

על השאלה אם הוא נושא בתפקיד רש"מ כלשהו, ענה חלפון ברוגז, "השתגעתי, מה אני... ג'רג'רי? (ראסטרטון, כומר רומי)."

עבר). לכן צלצלתי לאיש סודו יוסי (שריד, ח"כ) ובקשתי ממנו שיפעיל הש"פעתו על שוניה (רבינוביץ, שר האוצר) ועל חיים, ועל מאיר ועל יצחק (שרי מפא"י ומזכ"ל המפלגה) כדי שיתבעו מ"פיני (ספיר הנ"ל) לאשר את המינוי. "הסיבות לכך, לדברי חלפון, נעוצות במצב המדיני העולמי: "ידעתי כי דיק (ר. ניקסון, נשיא ארה"ב לשעבר) מסובך

בראיון מיוחד ליומן השבוע הפכיר השבוע איש המפלגה יעקב חלפון מבאררשבע, כי תמך במועמדותו של רבין לראשות ה"ממשלה וכי יתנגד לכל שינויים באיוש התפקיד. סיפר מר חלפון: "הבינתי כי פנחס (ספיר ז"ל, שר האוצר לשעבר) מחפש יורש לגולדה (מאיר, ראש הממשלה לש"י

חלפון (באמצע) וידידיו
מימין לשמאל: מיכאלנג'לו, גלילאו, ליאונרדו, כריסטופר, אלברט ולב

סיבה לפחד

לא נעים לכתוב על תכניות הדת המוצגות בטלוויזיה במסגרת האיוון בין השמאל ההרסני לימין הקונסטרקטיבי. בדרך-כלל נוטה כותב שורות אלה לראות בתכניות הדת מעין שמורות-טבע שיש לצפות בהן כפי שהן — מבלי להיכנס לדיונים על איכותן או לוויכוחים על הנאמר בהן.

הפעם, למרות זאת, תוזכר התכנית "אושפיזאי", ששודרה בשבת 28.2, וגם התייחסות זו היא אישית ולא באה כדי לעורר ויכוח. אין על מה להתווכח.

המנחה האורח, מחנך ומנהל מדרשיה משגשגת, זימן אורחים שונים לאולסן וכיניהם טייסקרב בחילה-אוויר, דתי, וכנראה כוגר אותה מדרשיה. השאלה שהציג המחנך לתלמידו היתה מנוסחת בערך כך:

"האם יש לך, כאדם דתי, יתרונות כלשהם בשעת הלחימה, ביחס לאדם שאינו דתי?"

על כך השיב הטייס בחיוב והסביר ואף פירט מהם היתרונות העומדים לצידו של פייסי-הקרב הדתי לעומת עמיתו החילוני. ההסבר עסק בשלוות-נפש, בחוסר-פחד, במוטיבציה חזקה יותר, בכטחון, בחוסר-בידוד וכו' וכו'.

השאלה והתשובה גרמו לכותב שורות אלה לחוש עצמו ברע. משום שהכותב מפחד (כן, מפחד!) מאנשים שמנהלים את מלי חמותיהם מכוח אמונתם הדתית. פחדו מתבסס על תולדות המלחמות, הפרעות והטבחיו שנעשו ע"י אנשים אדוקים למזפת, בני דתות שונות. ופחדו אינו פוחד כשהמדובר בטייס יהודי וראש-מיומ ושומר מצוות אשר יפוצץ לרסיסים כופרים, גוויים ועכו"ם תוך תחושת שלמות-נפשית ובטחון כבורא-עולם העומד בוודאי לצידו במסגרת המזרחית-יבואני.

ומכיוון שכותב שורות אלה חושב שאפשר להגיע להסדר בין מדינות, אך חושש שלא יתכן להגיע לפשרה בין דתות (ר' הרה"ב) — רואה הכותב בתכנית אושפיזאי ששודרה בשבת שעברה — סיבה לפחד. זה הכל.

לא ייאמן!

חקירה מיוחדת!

סקופ!!

כי יסופר!!

לידי מערכת "ZOO הארץ" הגיע עותק בלעדי של סליל-ההקלטה, הנמצא בידי בית-המישפט השווייצרי, שבו משוחח כושי מסויים עם אדם מכובד בשם יגאל בקיבוץ בצפון הארץ. "ZOO הארץ" מפרסם כאן, לראשונה בארץ ובכלל, את תוכן השיחה:

זוהי השיחה המוקלטת בין "כושי" ויגאל.

כושי:	הלן, יגאל?
יגאל:	הלן, מי זה?
כושי:	זה אני.
יגאל:	אוקיי.
יגאל:	אוקיי.
(כאן באות כמה שניות של דומיה)	
יגאל:	זה בסדר. אפשר לדבר חופשי.
כושי:	מה נשמע אצלכם?
יגאל:	בסדר. ואצלכם?
כושי:	כרגיל. אותו דבר.
יגאל:	אני מבין.
כושי:	כן. מה בקשר למישלוח?
יגאל:	הכל מסודר.
כושי:	מה יש לך?
יגאל:	אני יושב על שני טון.
כושי:	והאפרוחים?
יגאל:	זה לא יילך. נצטרך להעביר את העניין הזה דרך אמריקה.
כושי:	אין?
יגאל:	זה יילך על מין התנד-בית. תדבר איתם. אני מפה לא יכול.
כושי:	מה עם השני טון?
יגאל:	אין אותה רוצה לקבל אותם, במטוס?
כושי:	לא. לא. זה מסוכן. אסור שידעו שיש לי קשר אתך.
יגאל:	אז אני שולח באוניה.
כושי:	בסדר. אבל שלא יידעו שזה זה.
יגאל:	סמוך עלי. תקבל עג' בניות, "מאנימיקר אכס" פורט ספיישל."
כושי:	הבנתי. מתי?
יגאל:	תוך שבועיים.
כושי:	כל הכבוד לך. באמת, כל הכבוד.
יגאל:	ומתי תחדשו את היח"סים?

* תירגם מלועזית: ד"ר מלכיאל זוארץ ז"ל.

"ZOO הארץ" רואה חובה ציבורית לשאול את השאלות הבאות:

מי הוא הכושי?

האומנם כינוי בלבד?

שאלות ותמיהות נוספות בעמ' 3, טור 4

ZOO הארץ מראין את:

חבר הכנסת אבא-אבן

השיחה המפתורית — המשך
או שמא כושי עד-באמת?
האומנס נשיא מדינה
אפריקאית?
או שמא סוכן
הסי-איי-איי?
מי הם האפרוחים?
מה הם שני הטון?
מה פירוש „אקספרס
ספיישל“?

המחייג
האט טילפן X ?

האומנס סמים?
או שמא חומר-נפץ?
מי טומן חומר נפץ
מתחת לכיסאו של מי?
מי הוא יגאל?
האומנס בנו של
פייקוביץ?
או שמא שר בישראל?

המחוייגים
האט קיבלו Y ו-Z את השיחה ?

האומנס סתם חבר-
קיבוץ?
או שותף סמוי בהכרעות
מדיניות?
כל אלו ועוד — שאלות
טובות.

אבן: אך לצערי הן לא נתקבלו.
ZOO הארץ: וכחבר בממשלה ה-
נוכחית — אתה חושב שהיא תאמץ
את הצעותיך ?
אבן: לא. ולכן אני חותר להיות
חבר בה.
ZOO הארץ: תודה, מר אבן, תפס-
נו את הפרינציפ.

ד"ר זוארץ ז"ל שוב מציע ממשלה חזקה

במסיבת-העיתונאים השבועית
שלו חזר הדוקטור זוארץ ז"ל ו-
קרא להקים ממשלה חזקה גאלתה.
הפעם לא הסתפק מר זוארץ בעצם
הקריאה, אלא אף הציע אישים שונים
לאיוש התפקידים בממשלה המוצעת.
לדעתו צריך לעמוד בראש הממשלה
הרמטכ"ל לשעבר, גיבור נצחון מיל-
חמת ששת-הימים מר יצחק רבין. ל-
תפקיד שר-הביטחון הציע הדוקטור
את מר שמעון פרס, שהוכיח את כוחו
ברכש ביטחוני ובחוסן נפשי. את מר
יגאל אלון, שהיה מפקד הפלמ"ח וגיי-
בור מלחמת השחרור, מיעד ד"ר זוא-
רץ לתפקיד שר-החוק, ואילו את תפ-

ZOO הארץ: מר אבן, מצבנו ה-
כלכלי חמור, מצבנו המדיני קשה מאד
— נוצר הרושם שהמדינה מתפוררת.
מה צריך לעשות ?

אבן: סבורני שהדבר הטוב ביותר
לעשותו כיום הוא לצרפני לממשלה.

ZOO הארץ: באיזה תפקיד ?

אבן: בכל תפקיד ההולם את כישורי
המופלאים. לא איכפת לי.

ZOO הארץ: ומה, אתה חושב, ב-
יכולתך לתרום לממשלה ?

אבן: קודם כל, כאמור, את כישורי
המופלאים ואין זה דבר של מה-בכר.
ושנית גיבוש דרך מדינית-חברתית
נוצרת שתענה על צרכי השעה הקשה
הזאת.

ZOO הארץ: כלומר ?

אבן: גיבושה של דרך לשלום, תוך
יזומה ישראלית לעומק באופציות פתור-
חות לרוחב וחתימה אליהם ללא ליאות
למניעת הסחף המדיני.

ZOO הארץ: מר אבן, דומנו כי
הצעות אלו העלית גם כשהיית חבר
בממשלה הקודמת ?

אבן: אף אני דומני כך.

ZOO הארץ: נו ?

שמי רובינשטיין

שמי רובינשטיין. שמי רובינשטיין. שמי רובינשטיין.
אמנון. יונתן. יורם.

נולדתי בתל-אביב. בחיפה. בנהריה.

הורי עלו ארצה בשנות השלושים והם עדיין זוכרים את השנה וחצי הקשות שעברו עליהם
עד שנהיו קבלנים מברוססים.

אני גר בבית צנוע בצפון תל-אביב. באפקה. בסביון. בצהלה.

אני פרופסור. אני עיתונאי. אני מנחה בטלוויזיה. אני מישפטן. אני הוגה-דעות. אני מנ-
היג. אני אחד שאיכפת לו.

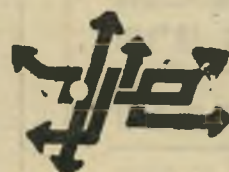
אם גם לך איכפת

ושמך בוזגלו. או חדד. או סוויסה. או גבאי. או ביטון.

ואתה רוצה השפעה בדרך דמוקרטית ולא בדרך של מפתח עדתי וכיבודים.

שנה שמך לרובינשטיין.

כי רק בדרך זו ניצור ישראל אחת.

מוגש כשירות לציבור במסגרת פעולת הסברה ישראל אחת — ישראל
רובינשטיין ע"י סניף צפון תל-אביב. אפקה. סביון. צהלה. של תנועת

התנועה שמרשמך הכי הרבה מועצות !

חברי מערכת "העולם הזה"
משתתפים באכזה של

עדנה פיינר
עורכת מדור הקודנוע
כמות עדיה

אביה ז"ל

יעקובי עצמו מבקר בגלוי את המדיניות הכלכלית של רבינוביץ. בהופיעו במעדון העיתונות בחל-אביב בשבוע האחרון, ביקשו עוזריו של יעקובי לשאול אותו שאלות בקשר למדיניות הכלכלית, אבל אף אחד מהעיתונאים במקום לא עשה זאת. אגב, רוב הנוכחים במסיבה גוייסו ברגע האחרון בבהילות, אחרי שהתברר שרק עיתונאים מעטים נרשמו מראש לסעודה בחברת יעקובי.

חקירה נגד השחקנית

סימה אליהו

חומר החקירה, שניהלה המישטרה לגבי החשד שהשחקנית סימה אליהו החזיקה בדירתה סמים, יועבר לפרקליטות. מדור התביעות של המישטרה ממליץ להגיש את כתב האישום נגד סימה, מאחר שבחדרה נמצאו פירורי חשיש. השחקנית הובאה לחקירה במישטרה, אחרי שבלשי מיסלגיהסמים גילו, לפני 3 חודשים, על גג הבית בו היא מתגוררת, מיוודת סמים, והשכן שלה לדירה הצליח להימלט מהשוטרים בקפיצה מהחלון. סימה שוחררה אחרי חקירה במישטרה, בעזרת אורי זוהר ואסי דיין.

זנבר רוצה

להישאר נגיד

נגיד בנק ישראל, משה זנבר, פועל לאחרונה מאחורי הקלעים במטרה לגייס תומכים להמשך כהונתו כנגיד בנק ישראל, גם אחרי שתקופת כהונתו בתפקיד תגיע לסיומה בעוד חודשיים. פעילות זו היא בניגוד להודעותיו הקודמות של זנבר, כאילו אין כוונתו כלל להציג את מועמדותו לתפקיד הנגיד מחדש. התפטרותו של יועץ שריהאוצר, הפרופסור מיכאל ברונו, עזרה להכשיל את מועמדותו של ברונו לתפקיד הנגיד, אותו הועידו לו אחרי זנבר.

משום כך סבור זנבר כי סיכוייו לקבל את התפקיד שנית עליו, והוא עשוי אף להימנע מביקורת על הממשלה, כדי להגדיל את סיכוייו.

האנסים נשלחו

עלידי עורר-דין

עורר-דין פתחתיקוואי חשוד עלידי המישטרה כאילו שנה שני צעירים דירת אשה נשואה, ובתוצאה מכך יש לו אחריות שיוחזית לאונם על-פי עצת פרקליטו של הבעל. עורר-הדין מייצג את בעלה של האשה, שביקש הוכחות לכך שאשתו בוגדת בו, כדי שיוכל לגרשה ללא תשלום דמי-זנות. שני אחים נשלחו לדירת האשה, שעברה להתגורר בעיר אחרת. אחד מהם אנס אותה, בעוד השני מציל את האונם, כאילו היה זה מישגל בהפסמה. המישטרה עצרה את האנס ואת הצעם, וגם את בעלה של הנאנסת. שני האחים טענו להגנתם כי פעלו שהתרחש באותה דירה.

מדינות, יתברר דפורד ללא צד של ספק כי הוא עשוי לגבור על רונאלד ריגן והיריבים האחרים במירוץ למועמדות, אין ספק שהוא יערוך את המסע המתוכנן עוד הקייץ. המסע יושלב או במסגרת מלחמת הבחירות שלו, ובשאל חוששים כי פורד עשוי או ללחוץ על ישראל לחיתורים מיידיים, כדי לסייע לו להיבחר כנשיא.

הביוגראף של רבין

יסיים תפקידו?

פרשת הביוגראף המיוחדת שמונה לראש הממשלה יצחק רבין תמות ככל הנראה מיתת-נשיקה, מכדי שיפורסם על כך כרכים, כשם שעצם המינוי נודע רק באקראי.

נראה שרבין קיבל את דעת אותם מיועציו שניסו לשכנעו כי מינויו של כתב מעריב, דוב גולדשטיין, כביוגראף, הוא טעות טאקטית ביחס-ציבור וכי הנזק שיביא מינוי זה יהיה גדול יותר מהתועלת שעשויה להביא הביוגראפיה שיכתוב. היועצים הסתמכו על פרשת צירופו של הביוגראף למסע ראש-הממשלה בארצות-הברית, שהיה, לדעתם, אחד הגורמים שקוממו נגד רבין את העיתונאים

עיתונו של דיין -

עיתון-ערב?

בניגוד לתוכנית המקורית של יוזמי הוצאת-הארץ של "היום הזה", העיתון היומי בעריכתו המיוחדת של משה דיין, קיימת אפשרות שלא יהיה זה עיתון-בוקר אלא עיתון-ערב, שיתחרה בשני עיתוני-הערב הקיימים.

אפשרות זאת הועלתה לנוכח הקשיים שנתגלו בין מקימי העיתון החדש ובין מנהלי "מעריב", בדבר הרפסתו של העיתון, בעיתון-בוקר, בדפוס "מעריב". לאנשי "מעריב" הסתבר כי כמה מהאישים והמשקיעים הזרים, שעליהם סופר כי הם עומדים לממן את העיתון, אינם יודעים על כך כלל. אם יתפוצץ המו"מ עם "מעריב", דבר שהוא סביר בשעה זו, עשוי העיתון להופיע בעיתון-ערב.

הישראלים, אשר סיקרו את המסע. נראה שרבין וגולדשטיין הגיעו למסקנה כי בשלב זה מוטב להקפיד על רעיון הביוגראפיה, שמלכתחילה נועדה לצאת לאור לקראת הבחירות הבאות בישראל.

מונדס-פראנס

יבקר בישראל, אבל

פייר מנדס-פראנס, מי שהיה ראש ממשלת צרפת, עומד לבוא לביקור בישראל אחרי שסירב לעשות זאת מאז מלחמת ששת הימים.

מנדס-פראנס היהודי, איש המרכז, שכונן בימיו כהונתו את השלום בוויאטנאם ובתוניסיה, יסרב גם הפעם לבקר בשטחים המוחזקים. לעומת זאת הוא מוכן לבקר בירושלים המיוחדת.

קרע בין רבינוביץ

לגד יעקובי

היחסים בין שריהאוצר, יהושע רבינוביץ, לבין שריהתחבורה, גד יעקובי, הגיעו לאחרונה עד למשבר, כשכל אחד מהשניים מותח ביקורת חריפה, כולל ביקורת אישית, על חברו. יעקובי, שנמנע בממשלה בהצבעה על אישור התקציב, עורר עליו את זעמו של רבינוביץ, המאשים אותו במחדלים חמורים בתחום התחבורה, ובייחוד בפרשות "אגד" ו"אליעד".

תשקיך

העימות הערבי -

הסוואה למילחמה?

אנשי-ביטחון מסוימים, העוקבים אחר הנעשה בעולם הערבי, הכיעו לאחרונה את החשש כי הסיכסוך המצרי-סורי אינו אלא הסוואה להכנות למלחמה חדשה. בהזכיר את תימרוניה-הסוואה המסופים והמוצלחים של המצרים והסורים לפני מלחמת יום-הכיפורים, טוענים אנשים אלה שיש דימיון רב בינם לבין הגילויים האחרונים בעולם הערבי, כגון הכרזת אנוואר אל-סאדאת שלא יחוש לעזרת סוריה אם זו תפתח במלחמה, התלונות המצריות הקולניות על סירוב הסובייטים לספק מנועים למטוסי מיג המצריים, וגילויים רבים אחרים המעוררים את הרושם שמצריים לא תילחם ואינה מסוגלת ללחום.

רבין מפרק את

"הצוות הבכיר"

הודעתו של ראש-הממשלה, יצחק רבין, בישיבת הממשלה השבוע, בדבר פירוק "צוות השרים הבכיר", שלטענתו הוקם רק כדי לייצג את ישראל במו"מ על הסכם-הביניים בסיני, משמעותית הרבה יותר מכפי שהתייחסו אליה תחילה. מסתבר כי זהו צעד ראשון מצד רבין להרחיק את פרם ממעמדו כשרי-בכיר, בתגובה על ניסיונות-ההתירה של פרם נגדו. רבין מתכוון להרחיב את מעגל השרים הבכירים, כך שפרם ואלון לא יראו את עצמם מועדפים על האחרים.

כצעד שני יפעל רבין ליישום המלצת ועדת-אגרנט בדבר מינוי ועדת-שרים לענייני-ביטחון. ועדה זו תופעל, כנראה, בצורה שתפקיע את השליטה הביטחונית על מערכת הביטחון מידי פרם.

גם במישור המיפלגתי עומד רבין להרחיב את השפעת חברי מפא"י. העובדה שבמגעים עם המזכיר המתפטר, מאיר זרמי, שותפו אישים כמו רבינוביץ, חיים צדוק, יוסף אלמוגי ואהרון ידלין, בצד ישראל גלילי ושימעון פרס, מצביעה על הכוונה להפגין את שליטת הרוב המפא"י במיפלגה.

ובכל זאת - פורד

עשוי לבקר בארץ

הודעת ממשלת ארצות-הברית, בדבר ביטול מסעו המתוכנן של הנשיא ג'ראלד פורד במזרח-התיכון, כולל בישראל, אינה סופית. מסעו של הנשיא האמריקאי קשור בתוצאות הבחירות המוקדמות במיפלגה הרפובליקאית, למינוי מועמד המיפלגה לנשיאות.

אם בבחירות המוקדמות, שיערכו במיפמר

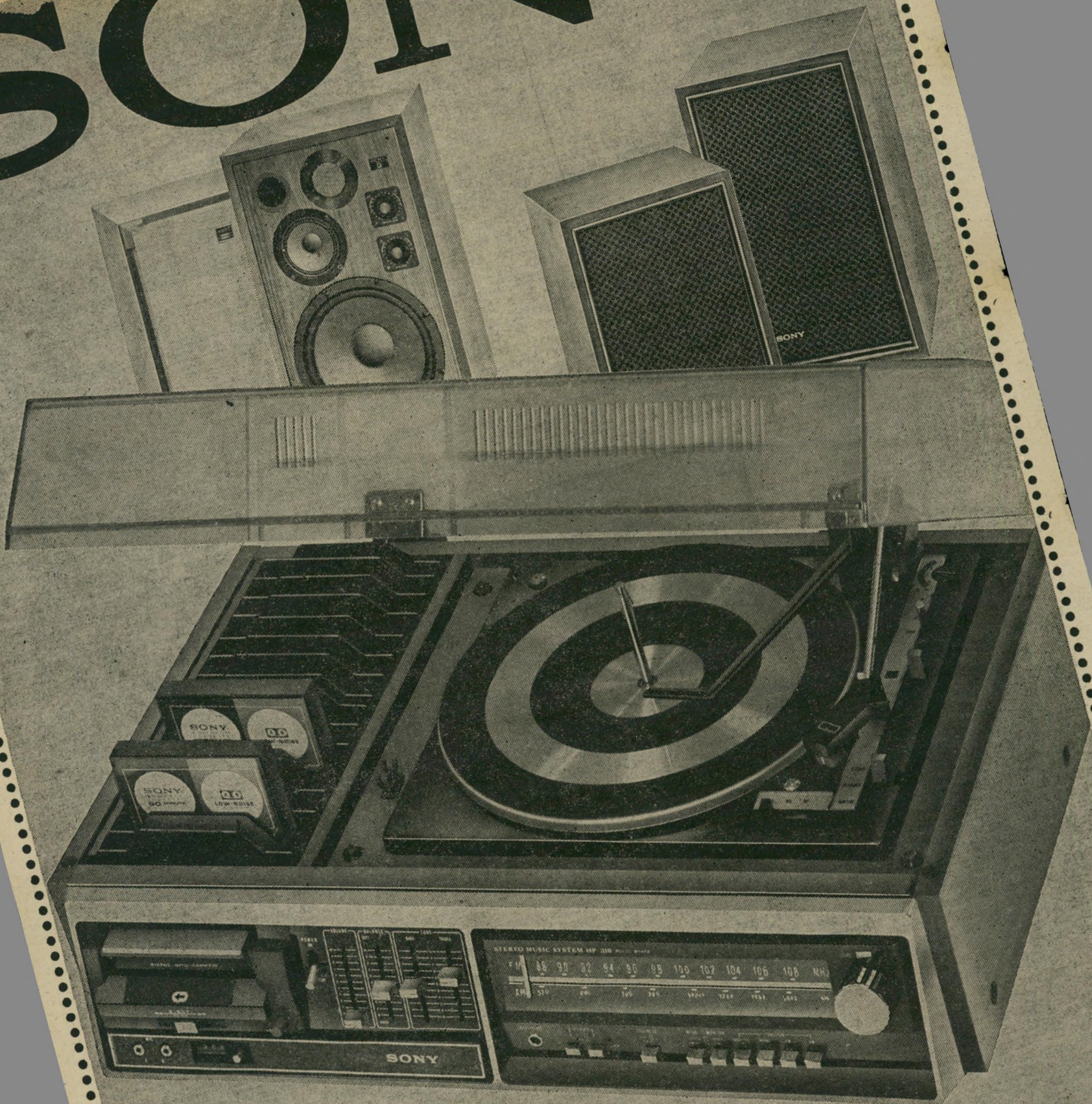
לקוראי

העולם הזה

העדייה המסחררת של הוצאות הייצור של השבועון מחייבות את המינהלה להעלות את מחיר הגיליון ב-20%.

"העולם הזה" מקווה שהקוראים יקבלו את הגזירה בהכנה.

SONY®

HMK-70
מגבר 70 וואט הספק P.P.
מטופח חצי אוטומטי
עם ראש מגנטי
טונר FM/AM/LW סטריאו
טייפ קסטות "DOLBY"
זוג רמקולים SS-610 35 וואט *

HMP-70
מגבר 70 וואט הספק P.P.
מטופח חצי אוטומטי
עם ראש מגנטי
טונר FM/AM/LW סטריאו
זוג רמקולים SS-610 35 וואט *

HP-319 וראה צילום
מגבר 40 וואט הספק P.P.
מטופח חצי אוטומטי
טונר FM/AM סטריאו
טייפ קסטות סטריאו
זוג רמקולים SS-510 35 וואט *

HMK-20
מגבר 20 וואט הספק P.P.
מטופח חצי אוטומטי
טונר FM/AM סטריאו
טייפ קסטות סטריאו
זוג רמקולים

לכבוד
ישמאל חברה אלקטרונית למסחר בע"מ
ת.ד. 29130 ת"א

הנני מבקש פרטים נוספים
על מערכת סטריאו:

שם: _____
כתובת: _____
טלפון: _____

פרסום חניניק/רפאל טיראן

בואו לראות לחוש ולשמע מוסיקה באולמי התצוגה של סוני, ת"א, מגדל שלום, אחה-העם 9, טל 52431

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי. המערכת והמינהל: תל אביב, רחוב גורדון 3, מלפון 03-243386. תאריך: 136. מען מברקי: "עולםפרס". מורפס ב"הרפוס החדש" בע"מ, תל אביב, רחוב בן ציון 10. הפצה: "גד" בע"מ. גלופות: "ציוןקופרסיה כספי" בע"מ. אביגדור. העורך הראשי: אורי אבנרי. המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

ק/פא ירי

יש אנשים שהמושג "הגינות" זר לרובם.

אחד מאלה הוא כנראה ח"כ (לעם) אחד אולמרט.

לפני שלושה שבועות פירסם העולם הזה (2006) רשימה ביקורתית על תאווה הפיסיומט משולחת-הרסן של ח"כ ה"עיר, שגרמה לו להסית האשמות בלתי בודקות ובלתי-מבוססות לעברם שונים. דומני שנהגנו באותה רשימה בהגינות ה"עיתונאית המירבית.

בעיקרה היתה הכתבה ניתוח של האשמתו של ח"כ אולמרט, בניסיון להמחיש עד כמה האשמותיו אלה הן כוללניות, רצון פות סתירות ודברים שאין להם שחר.

לפני פירסום הרשימה נפגשנו עם ח"כ אולמרט, וביקשנו ממנו להשיב על חלק מהטענות שהועלו נגדו. במסגרת הכתבה עצמה הובאו חלק מהסבריו ודבריו של אולמרט.

לא עסקנו באותה כתבה לא בעברו ולא באישיותו של ח"כ אולמרט. קטע אחד בלבד בה כתבנו בקיצור נמרץ את ה"בירור" הראשוני של ח"כ, שאין יורד מהחזרות. בינואר אפילו זו היתה מבוססת על פרטים ועובדות שהיו עצמו מסר בשעתו לכתב הארץ, יאיר קוטלר.

רק טיבעי היה שח"כ אולמרט, במידה שירצה להגיב על אותה כתבה, יגיב על ההאשמות ודבריהם-ביקורת שהועלו בה כלפיו. הוא לא עשה זאת. הוא מצא שיטה מקורית להתגוננות.

בראיון שהואיל להעניק ליומון בשפה האנגלית, ג'רוזלם פוסט, הגיב אחד אולמרט על הכתבה, ב"לפון ושמו אולמרט" ב"העולם הזה". הכתבה לא דיכאה אותו באופן מיוחד, אמר. אני יודע ש"העולם הזה" ואורי אבנרי מקנאים בנו (ה"כונה לאהוד אולמרט ולידיו ח"כ יוסי שריד). קשה להם לקבל את העובדה ש"חבריי-כנסת אחרים מילבד אבנרי (שהוא ח"כ לשעבר) עשו משהו...

כאשר אשתי קראה את הכתבה, "הוסיף אולמרט וסיפר באותו ראיון, "היא הודיעה לי לפתע שהיא היתה או בטוחה שאין לי פילגש. היא נימקה זאת בכך שאם ה"שבועון חיטט כליכך בעברי, ולא יכול היה לשלף משם פילגש, אז לבטח אין לי אחת כזו".

בשקראתי את דבריו אלה של

הח"כ-הבלש, לא יכולתי שלא להיזכר ב"בדיחה על אותו משוגע ששוכרר מבית החולים לחולי-רוח טען כי הוא היחיד הנורמלי. עובדה: הוא היחיד שברשותו תעודה רפואית שהוא בריא בנפשו. לאחר רים אין תעודה כזאת, משום שלא היו ב"בית-משוגעים.

אבל לא הייתי מציע לרעייתו של ח"כ אולמרט, עליונה, להסתמך על הכתבה ב"העולם הזה" כהוכחה לחפותו של בעלה בענייני-נשים. יהיה זה מוגזם מצידה לנפץ נף באותה כתבה כהוכחה שלבעלה אין פילגש.

העולם הזה לא חקר את חייה-האבה

עיתון הישראלי הראשון שגילה כי שמו של אורי דיין שורבב למרשט מישפט פרנק פורס. השער האחורי הוקדש למרשט אורי דיין. לעג הגורל הוא שהשער של אורי דיין מנע פירסום שער הקשור למשה דיין. אומנם ברגע מסויים היה מי שהציע לפורסם את שני השערות, אבל הצעתו נדחתה על הסף. עם כל הכבוד שאנחנו רוחשים למרשט דיין, קצת מוגזם לתק דיש לעלילותיה שני שערות בשבוע אחד.

שמו של העולם הזה קשור בפרשת אורי דיין לא רק כמפרסם אלא גם כמי ש"התפרסם עמה.

באחת ההקלטות של שיחה טלפונית ש"התנהלה בין "כרשי" לבין אותו "אורי", אוזכר שם העולם הזה מישפט פעמים. היה זה כאשר ביקש כרשי מאורי להספיק בארץ יריעות שיחפו על עובדת שהותו בגרמניה. חקטע הבא, העוסק בעניין זה, הוא סיע"גוח הקלטת השיחה הטלפונית בין השניים, שהתנהלה בין פרנקפורט לנחלל:

כרשי: עכשיו נשמע. תפני ידיעה, בחיין אורי, אתה יכול להפני ידיעה? אורי: ידיעה בישראל שאני מסתובב, אתה מבין? שנסעתי לנפאל וששמה נשך אותי נחש. תספר את זה ותפני את הידיעה ב"רוגן אתה שומע?

אורי: נו?
כרשי: שנסעתי לנפאל?
אורי: אס זה יהיה כתוב בהעולם הזה, זה טוב?

כרשי: כן, אתה יודע למה? יש שמו' עה שאני, שראו אותי בגרמניה עם האני שים האלה, אתה יודע, זה לא טוב.

אורי: רגע, בהעולם הזה זה טוב? כל העולם-התחתון יקרא את זה שמה.

כרשי: שהיית בבית-ספר לנחשי קוב' רה וששמה נשך אותי נחש ושהיה לי רע מאוד.

אורי: בנפאל?
כרשי: בנפאל ועוד איזה מקום.

אורי: טוב, אז אתה תראה, אני אכניס את זה להעולם הזה.

כרשי: כן, בסדר.
אורי: זה יסתובב בכל הארץ...

כרשי: אז שמע רגע, זה צריך להגיע גם לרס"און (המושג בו התגורר כרשי).

אורי: זה יגיע גם לשמה, בסוף, יש' מעו רק על כרשי. כל הארץ תדבר על זה.

כרשי: יופי.
אורי: שמע, תשלח לרס"און גלויות עם נחשים.

כרשי: בסדר, מאה אחוז.

אורי: אבל חכה אתה כבר תהיה כתוב בהעולם הזה, זה מספיק. תראה את המאמר.

המחמאות שמחלק אורי דיין באותה ש"ה להעולם הזה הן מחניפות מאוד. הוא בטוח (בדיוק כמו אביו בשעתו, בשיחה טלפונית שהוקלטה בינו לבין אלישבע) שמה שמתפרסם בהעולם הזה גורע למחרת לכל הארץ. למישהו אותה שיחה עלול אפילו להיווצר הרושם המוטעה שאלו דיין הוא כתב העולם הזה בנחלל, וכותב עבורנו מאמרים וידיעות.

כמי שהיה מעורב בעניין בנקודה זו מצידה השני, אני מוצא לנכון להבהיר אותה. העולם הזה אומנם פירסם בשעתו ידיעה על כך שכרשי שוהה בנפאל, וכי הוכש שם על ידי נחש ואששן בבית חולים. לא היה זה מאמר, אלא סיפור זוטא במדור אנשים (העולם הזה 1961).

סיפר לי על כך אחד מידידיו של כרשי, שביקש ממני להכניס את הידיעה לעיתון. מכיוון שהיכרתי את כרשי אישית במשך שנים רבות, לא ניראה לי הסיפור בלתי מתקבל על הדעת. שום דבר שסיפור על כרשי אינו יכול להפתיע. לא עלה גם בדע"תי מדוע יבדה משהו מליבו סיפור דמיוני כזה. הבאתי אותו לפירסום.

השבוע ביקשתי מהאיש שסיפר לי ב"שעתו על פרשת כרשי והנחש בנפאל, לללות לי ממי שמע את הסיפור. הוא אמר לי את שם האיש:

אורי דיין.

תל אביב

הזה מידע שאמר פי בידי התביעה הגרמנית מצויה במישפט זה פצצה. העלולה להספיר את תמדינה. גרמו כי המדובר ב"אישיות ישראלית ידועה, שלפי אחת ה"עדויות שסורה עם אחד הנאשמים המרכזיים במישפט פרנקפורט.

השמועות טענו כבר אז כי המדובר ב"אורי דיין, אולם לא היתה כל הוכחה או ביסוס עובדתי לכך. באחת הכתבות על המישפט שהופיעו בהעולם הזה, גרמו בפירוש כי צפויים גילויים במישפט פרנקפורט העלולים לזעזע את המדינה. לא נקבנו אז בשם, אפילו לא ברמז.

בין העולם הזה לאורי דיין, כמו לבני מישפחה אחרים של משה דיין, נרקמו יח"סים מיוחדים שלא הושפעו כימעט מתב"קורת הפוליטית והאישית שהיתה לעיתון זה כלפי האב.

גם בשיא ההתקפות של העולם הזה על משה דיין, שיתף אורי פעולה עם העולם הזה בהכנת כתבת על נישואיו החדשים. היה זה מובן מאליו שאין מערבבים את האבא בענייני הבנים.

היכרנו את אורי דיין כחקלאי צנוע ונח"בא אל הכלים. קשה היה להעלות על הדעת משהו אבסורדי יותר, מאשר שיר"בוב שמו במישפט הסמים.

אולם הידיעות שהגיעו מגרמניה טענו כי שמו של אורי דיין יועלה במישפט הסמים בפרנקפורט. כתב העולם הזה, זאב יפת, יצא לבדוק מה מסתתר מאחורי שמו'עות מוזרות, אך עקשניות, אלה.

כאשר חזר יפת לארץ כשבידו עדויות והקלטות שיחות-טלפון בין שמעון ("כו"ש") רימון לבין "אורי" מנהלל, שהמשיך טרה הגרמנית טענה שהוא אורי דיין, עשינו בירור נוסף כדי לברר את העובדות.

אורי בין אשתו סליה ונעמי ארוזה

איזו שיחה?

רק אז, כאשר היה ברור מעל לכל ספק כי שמו של אורי דיין אמנם יועלה והידיעה על כך תתפרסם בכל רחבי תבל, השתכנענו כי חובתנו העיתונאית היא לפרסם את המידע חידוע לנו.

גם אז לא עשינו זאת לפני שהתקשרנו עם אורי דיין בנחלל. הוא הודיע, בשיחות שניהלו עמו אנשי המערכת, כי שוחח טלפונית מיספר פעמים עם כרשי, שהוא ידידו מנוער. אולם הוא הכחיש בתוקף כל שיחה שממנה השתמע כאילו ידע על עסקיו של כרשי בפרנקפורט, או כאילו גיסה כרשי לשתפו בעסקים כלשהם. כש"קראנו בפניו את נוסח אחת השיחות שהוקלטו, טען כי מעולם לא ניהל שיחה מעין זו עם כרשי.

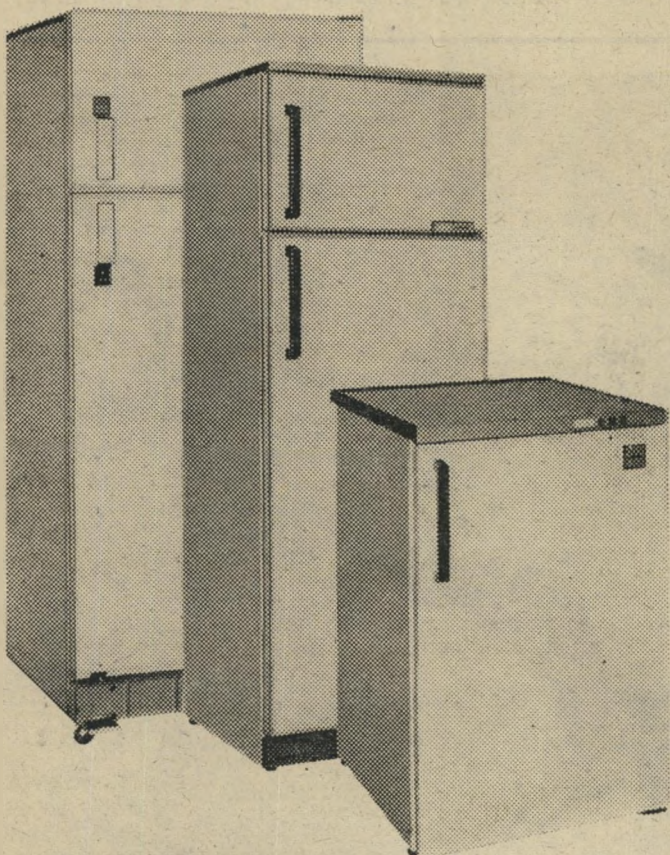
על גישתו הראשונית חזר אורי גם אחרי שהקלטות שיחותיו עם כרשי הושמעו ב"בית-המישפט בפרנקפורט ופורסמו על-ידי כל כלי-התקשורת במדינה. "אילו היה שמי יוסי כהן או גולדשטיין ולא דיין — לא היתה קמה כל המחומה", טען.

ההיפך הוא הנכון, במקרה זה. דווקא משום שהיה מדובר הפעם ב"ן מישפחת דיין — גם אם בפחות מפורסם שבהם — נקט העולם הזה, כמו העיתונים האחרים שהופיעו עם הסיפור לאחר מכן, ב"הירות מירבית. טיפלו בפרשה בכפילות של משי, תוך בדיקה חוזרת ונשנית של העובדות, כדי למנוע היווצרות כל חשד או רושם שנשפלים אל אורי בללל אביו. כך היה העולם הזה בשבוע שעבר הי

בלכתך לקנות מקרר העונה על צרכיך. חפש את המקרר המתאים לך ביותר - מקרר תדיראן. חפש אותו בבתי המסחר המוכרים המורשים ממעם תדיראן. בעד כספך אתה מקבל את האיכות האחריות והשרות של תדיראן. אל תקנה מקרר לפני שראית ובדקת את מקררי תדיראן. ברי סמכא קובעים שמקררי תדיראן עולים באמינותם ובאיכותם על מקררים דומים מיכוא או מיצור פקומי.

להלן רשימה חלקית של בתי המסחר המורשים של מקררי תדיראן.

תל-אביב: פייגו, מרכז מסחרי רמת-אביב, ירושלים: בית האור, עזה 14. טווינה, יפו 56. מאור, דורות ראשונים 3. חיפה: ברגר, החלוץ 13. סלון סמי, הרצל 57. אטקס יעקב, שיבת ציון 1. באר-שבע: סברה, פסג' אוניקו, מטבחי דנאר, החלוץ 128. בית-שמש: שטינברג, מרכז מסחרי, קרית-מוצקין: מלדמן זאב, שד' השופ' טים 11. עכו: זיגי בלוס, בן-עמי 30. עפולה: ברס, הנשיא 7. נהריה: T.V., רון, ככר העיריה. רעננה: סלון אפי, אחוזה 109. פתח-תקוה: גל ה-120, החגנה 16. כלאקטריק, החגנה 12. כפר-סבא: אלקטרו אור, רוטשילד 49. חולון: מילר, חנקין 96. סלון סבוי 77, סוקולוב 77. רמת-גן: כלאקטריק, ביאליק 76. סלון נתן, הרצל 66. רשת חנויות השק"ם.

מקררי תדיראן

מקפיא תדיראן 140 - הוא התוספת האידיאלית לכל מקרר. חוסך הוצאות וזמן על ידי הקפאת המזון לתקופה של חודשים רבים. מוצרי המזון נשמרים טריים תודות להקפאה העמוקה של מקפיא תדיראן 140.

מקרר תדיראן 285 - הוא הדגם החדש. אידיאלי לדירות קטנות ומתאים במיוחד לזוגות צעירים ולמשפחות קטנות. במבנהו ובתכונותיו הוא זהה לדגם רבי-המכר "תדיראן 400" אלא שמידותיו החיצוניות קטנות יותר שעה שתכולתו גדולה למדי.

מקרר תדיראן 400 - המקרר בעל המבנה המונוליטי שתוכנן במיוחד לצרכי המשפחה הישראלית. זהו המקרר רבי-המכר שתכולתו מירבית. מיוצר מחומרים בלתי מחלידים. ומרכב הגלגלים קבוע בגופו. להשיג ב-5 צבעים אופנתיים.

תדיראן תל-אביב: רח' קרליבך 27 טל. 285151 ירושלים: רח' שמאי 9 טל. 234867. 231315. באר-שבע: רח' הדסה 22 טל. 39526. חיפה: רח' ככר מאירהוף 5 קרית אליעזר טל. 539292.

מקררים. מזגנים. מלויזיות. מערכות סמריאופוניות. רדיו למכוניות. סוללות. פנסים. מוצרי מאורה.

אשתו, אבל איזו?

הכתבה על אודי דיין ו"בושי" רימון (העולם הזה 2007), היתה מרתקת ממש, ואין ספק שגם הפעם הקדמתם את כל העיתונים האחרים. מה יש לדבר — בכל הנוגע למישפחת דיין, העולם הזה הוא הטוב ביותר. אבל חוץ מדבר אחד. נדהמתי לגלות בין התמונות אחת, שבה מצולם אודי דיין עם אשתו — אבל הראשונה, אביגיל, לא טליה.

מסליא שדווקא אתם תטעו בצורה כליכך חמורה, עם הדוקטורט הדייני שלכם. אם לא די בהשלכותיה של הכתבה, הרי הוספתם צער על עוגמתנפש שלא לצורך.

נחמון גבריאלי, חיפה
 ● קורה. הקורא גבריאלי צודק. אודי ואשתו הראשונה אביגיל — ראה גלוסה.

התנצלות

מצאתי בכתבה "התכשיט והתכשיטים" על פרשת אלישבע (העולם הזה 2008) את הקטע הבא:

"אכן, הנכס־הלאומי של ישראל, שריהביי טחון משה דיין, היה בדיינים טובות מאד: הגיס־לעתידי נאשם בזיוף צ'קים, אמה של המאבחה היתה פרוצה־לשעבר, ואילו ה־תכשיט עצמו, הצעירה אשר לה הבטיח להיות לגברת דיין לאחר גירושו, היתה בתו של ערבי ועבריינית פלילית." נדהמתי לראות מילים גזעניות כאלה בהעולם הזה.

ק. יורם, תל־אביב

● העולם הזה מתנצל על הכללת ה־מלים, "בתו של ערבי" בהקשר זה. בכתבה המקורית על פרשת אלישבע צוינה זהותו הלאומית של אביה בהקשר סביר: העובד דה שר־הביטחון דאז ניהל את ענייני הביטחון של המדינה בנוכחות בחורה שלא ידע אף את מוצאה הלאומי.

להחליט מי זה רבין

אני קורא מדי שבוע בשבוע את העולם הזה, וכמעט מדי שבוע אתם מתייחסים לראש־הממשלה — אך מעולם עוד לא נתתם תשובה ברורה וחד־משמעית: מיהו יצחק רבין? האם האיש הזה ראש־ממשלה טוב או רע? האם האיש מנווט היטב את ספינת המדינה, או להיפך? והאם עומד

אודי דיין ואביגיל
האשה הראשונה

אבנרי? האם הידיעה נכונה, הרי הדבר מהווה הישג ממדרגה ראשונה לשני ה־צדדים (נדמה לי שמאז היכון מערכת העולם הזה, עוד לא נערכה בין ראש־ממשלה כלשהו לבין אבנרי פגישה כזו).

ד. ברי־חורי, ירושלים

על האיחולים

צר להיווכח כיצד שובר העולם הזה את אחד מעקרונות חברול שלהם הוא מטיף לא פעם: קרי, פולחן־האישיות. מאז פציעתו, תוך נסיון ההתנקשות ב־חייו, מוקדשים טורי השבועון, ולפחות דף שלם בהודמנות אחת, לריענון זיכרוננו שאורי אבנרי עדיין חי, כאילו הנדון אינו ממלא פעולה זו.

מובן שאנו שמחים שניצל ופעילותו ה־

יצחק רבין בפני מצביילחץ קשים המת־רחשים במיסגרת מילוי התפקיד של ראש־ממשלה במדינה, בשעת מצור ביטחוני, כלכלי וחברתי גסייחד.

הבנתי אתכם בתחילת דרכו של רבין כראש־ממשלה, כשלא נקטתם עמדה חיר־בית או שלילית — חד־משמעית — לגביו. רציתם בוודאי לראות איך יתפתחו העניינים, והענקתם לו שאנס. ברם, מלאו כבר שנתיים, כמעט, לכהונתו כראש־ממשלה, כלומר מחצית הקדנציה, והגיע הזמן לומר את האמת, לטוב או לרע, כדרכו של העולם הזה בכל השאלות והעניינים העומדים ברומו של עולם אר, יותר נכון, ברומה של מדינת ישראל.

אגב, האם נכונה הידיעה שפורסמה באחד העיתונים, על פגישת ההתקיימה באחרונה בין ראש־הממשלה לעורך העולם הזה אורי

ברוכה נמשכת. אילו היכרנוהו אישית, טורחים היינו אפילו לשלוח גלויית־ברכה עם ברכת הגומל. אולם מה להדפסת המלל־הרב שהופנה אליו אישית, ולי־שבועון הדן בענייני הציבור והמדינה, שהגיעו לשיאו בהדפסת "שרית ויכולת" כפי שכתב אחד הקוראים? ממתי בחר אלהים בהעולם הזה לחיות שותפו־להרפתקות?

אמינות. אמינות. זו המילה שכדאי לי־הוסיף מעל לאריה השואג, במקביל ל־"ללא משוא־פנים".

וגם אחרי כל זה, העולם הזה עדיין שווה 1.75 דולר כל שבוע.

אהרן ברדינגר, ניו־יורק

היכן תחגיגון המנחה?

קראתי בשימחה (העולם הזה 2006) כי הטלוויזיה הירדנית עומדת בקרוב לחוסיף תרגום עיברי לתוכניותיה הערביות ות־לועזיות. זה יאפשר לנו לצפות בהנאה, מדי־ערב, בתוכניות מעניינות ומבדרות. עם זאת, מסליאה אותי העובדה שה־טלוויזיה הישראלית מפגרת בתרבה אחרי הירדנית (שגילה כגיל הטלוויזיה שלנו), הן בטיב התוכניות והן במספר הערוצים, הן בצבע, ועתה אף בתרגומים.

לפי מיטב זיכרוני לא תירגמה הטלוויזיה־זיה שלנו, מאז הוקמה לפני שמונה שנים, אף תוכנית עיברית אחת לערבית, ואף הפחיתה לאחרונה את מספר התוכניות הזרות המתורגמות לשתי שפות. זאת, שעה שהטלוויזיה הישראלית נקלטת בקלות לא רק עלידי שני מיליון ערבים החיים בישראל ובשטחים, כ־אם גם עלידי בירדן.

מעניין לדעת, מהו תחגיגון המנחה את רשות־השידור שלנו.

אברהם צדיק, ירושלים

שובינסמית נשית

ברצוני להתייחס למכתבה של חגברת אביבה שפירא ("חזיר גבר", העולם הזה 2007), שטענה כי את הכתבה על לאה רבין (העולם הזה 2006) כתב "חזיר שר־בינסטי גברי" וש"כל מילה בה נוספת שינאה למין הנשי...".

כמעט כל קורא היה יכול להבין מתגור־בתה של חגברת שפירא, שהיא אכולת שינאה למין הגברי. פסיכולוג היה מגדיר

הרבה
ציפורים
באבן
אחת...

צא לנופש באילת עם ארקיע ותזכה בפנקס הנחות בשירותי תיירות אירוח וקניות באילת.

חסוך

הפנקס יחולק לכל רוכשי טיולי "יעלת" - שירותי תיירות לאילת. (מוגבל לחודשים פברואר-מרץ 76) פרטים על תוכניות נופש וירח דבש במחירים מיוחדים במשרדי ארקיע ואצל סוכני הנסיעות.

אותה כאשה מלאת תסביכים נפשיים. וכיום, לאחר מחקרים רבים, ולאחר מישור אלי דעתקהל בין הנשים בעולם הגאור, נדחקו נשים מסוגה של גברת שפירא אל השוליים.

לאה רבין וג'קי אונאסיס מי חזיר גבר?

נדחקו נשים מסוגה של גברת שפירא אל השוליים.

אך אסור לנו להפקיר נשים מסוג זה. עלינו להפנות אותן לטיפול המתאים.

מאיר זכרון, קריית-אחא

מיכתביתשובה לישראל, "יפה"

ברצוני להגיב על מיכתבו של הקורא יוסף כהן, שכתב על "הישראלי היפה מכור ער מאוד" (העולם הזה 2007).

סמ"ר (מיל.) יוסף כהן יקירי. רק שבר עיים ימים עברו מאז שיחררנו מצה"ל, וכבר עלה בידך לפגוש את "הישראלי היפה". ומיהו אותו אדם שפגשתי והגעתי למסקנה שהוא הוא, בעצם, המייצג את האזרח הישראלי?

הוא בעל מכונית יפה, שכנראה חשת שלא-בנוח לנסוע בה (כמובן, אם לאבדך היתה מכונית כזו, נראה לי שהרגשתי היתה משתנה...), עורך-דין, בעל-מישפחה שבגילו עדיין משרת ביחידה קרבית. אותו אדם הסך במיכתבך לדמות שטנית, שהעל-תה "הערות קיצוניות" שלא העזת להע-לותן על הנייר.

לדוגמה, לא היה איכפת לו שחייל ג'ז"ב ניק ישן תחת כיפת השמיים. יוסי, אנו ששירתנו יחד באותו בסיס, הרי מגיל 18 — עת התגייסנו — לא בא אל אוזר ינינו רעש יריות, ריה אבק-שריפה לא חשנו, ובוודאי לא ראינו פצועים והרוג-גים. אנו שירתנו (כמו רבים אחרים) בצורה סטרילית, שמונה שעות-עבודה. לפעמים מעט יותר, נכון, אך בשאר הזמן — מי בבתי-הקולנוע בתל-אביב, או בלי מודים שאינם קשורים בצבא. כל זאת, כמובן, ללא לחצים, אימונים, פשיטות, הסתערויות וכו'.

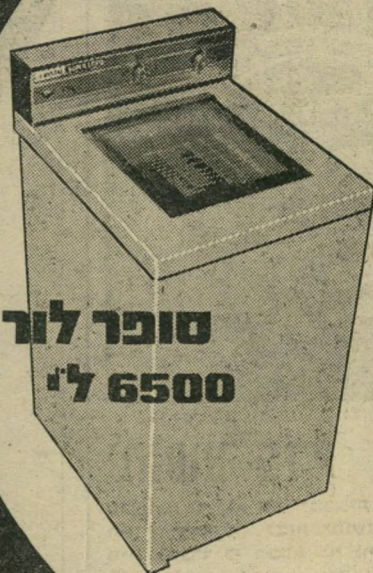
ואילו אנשי-מילואים רבים בצה"ל, בי גילים 30—40, בעל-מישפחות, אולצו לע-שות זאת, להילחם, להיפצע, ליהרג (אתה זוכר, קראנו בעיתון שיש מילחמת...), להשאיר יתומים, אלמנות, עסקים ועוד אלפי דברים קטנים שאנו, כרווקים בני 18, כלל לא עלה על דעתנו שהם קיימים. אני לא הייתי כועס על ישראלי זה. בעיני, הוא הישראלי היפה באמת! זה שביום-פקודה עוזב את ביתו וחש לשדה הקרב שלגבינו, חיילי-השירותים, הוא מו-שג ערטילאי. כשהיה אומר לי שהוא מו-כן שאשן תחת כיפת השמיים, הייתי מס-כים איתו.

יוסי יקירי, אנו בני 21 בלבד, אך הרי גילו אותנו לטוב. הרגילו אותנו שבגיל צעיר, בלי לתת דבר למדינה, וכמעט בלי לחיות, אנו כבר רשאים לקחת אגרוף מלא דומן ולדחוף אותו בפרצופה של או-תה מדינה.

איך צעיר בן 21, שחי עד היום בחממה

(המשך בעמוד 16)

הגדולות של קריסטל

סופר לורד
ל"י 6500

גרנד לייד
ל"י 5850

אם את מחפשת מכונת כביסה שהיא גדולה באמת, יש לך שתי אפשרויות: "קריסטל גרנד לייד" או "קריסטל סופר-לורד".

בקנותך את אחת הגדולות של "קריסטל".

• את מקבלת מכונת כביסה שהיא גדולה במיוחד מבפנים - עם קיבולת כביסה עד 6 ק"ג - אך קומפקטית במידותיה החיצוניות.

• את מקבלת מכונת כביסה שיש בה כל היתרונות והשכלולים.

• את מקבלת מכונה מעולה מתוצרת צרפת, בעלת מוניטין רבים באירופה וגם בישראל.

• את מקבלת מכונת כביסה שמובטח לה שרות מהימן ומסור לאורך זמן.

את מקבלת מכונת כביסה גדולה ומעולה, במחיר סביר והוגן, ולא מנופח באופן מלאכותי

ליולדת

אנחנו אומרים גם מה

לא לקנות

אצלנו:

זול יותר

שרות טוב יותר

יעוץ טוב יותר

מבחר ענק של כל הנחוץ

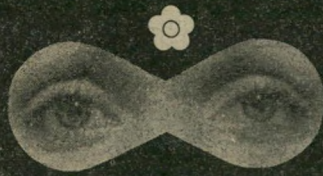
לתינוק, ממוצץ ועד מיטה

Baby

"ביבי", "BABY",

המלך ג'ורג' 45, ת"א

MARY QUANT PEEP EYES
Plus Double-Ended Applicator

0.1 oz. net wt. 2.8g.

רק מרי קוואנט
עושה לך
עיניים כאלה!

מבחר של 8 צמדי צלליות מרהיבות לעיניים

חדש

האם יועברו צילומיו של יצחק רבין בעת ובעונה אחת ל"ניקו-ראש"?

■ הצעתי יעול תעלה ח"כ הליכוד יורם אריזור, בי ישיבת סיעתו עם הנהלת רשות השידור: "כשמצלמים את יצחק רבין במליאת הכנסת למבט לחדשות, אפשר באותה הזדמנות להעביר את הצילום מים לניקו ראש".

■ לאווריה מוכרת הגיע יועץ ראש עיריית תל-אביב, נתן ברון, שהיה אורח עיריית אמסטרדם. בהגיעו לו בניין העירייה, סיפר לו ראש העירייה כי האווריה במקום מתוחה. בגלל משבר קואליציוני. ני. הגיב ברון: "עכשיו אני מרגיש כמו בבית".

■ האמרגן יעקוב אגמון, לעומת זאת, המציא הגדרה חדשה למדינה: "ארץ זוועת חלב ודבש".

■ כמחנך דגול, תבע הר שבוע שרתחיונודותרבות אהרון ירליין לקיים יחסי-אנוש נאותים במדינה. בשיבת המועצה לארץ-ישראל ישה פירוש ירליין את הגדרתו "אנוש", כשהוא משתעשע באותיות ה-מרכיבות את המילה: אדיבות, נימוסים ושקט.

■ יגאל הורוביץ, יור הוועדה הכלכלית של הכנסת, גילה השבוע שבכל פעם שהוא רואה את הספסל הריק של ה-ממשלה בכנסת, הוא נזכר ש-פעם, בקדנציה הקודמת, ה-ליט להיות שר בממשלה. יחד עם מי שהיה ח"כ של מק"י, שמואל מיקוניס. שני ה-חכים הגיעו לאולם-המליאה יחד, נעצרו לפני הספסל הריק של הממשלה. נאל לבחור, איזה כיסא אתה רוצה? אמר ה-רוביץ למיקוניס. הח"כ של מק"י בחר להיות שר-המישטרה. יגאל הורוביץ העדיף להיות שר-האוצר. עד עתה לא התגשם ה-חלום.

■ אחד העיתונאים חיפש החודש את מנכ"ל חברת כלל, אהרן דוברת. המזכירה אמרה לו שדוברת שוהה בחו"ל. כאשר ביקש העיתונאי לדעת היכן, כדי לטלפן אליו, השיבה המזכירה שהוא נמצא בוואדוק, היא בירת ליכטנשטיין ובירת הכסף השחור. העיתונאי, ש-סבור היה בתחילה כי העלה בחכתו סיפור גדול, התאכזב כאשר תיקנה המזכירה את עצי מה מייד. אמרה שהבוס שלה נמצא בעיר דאוס שבשווייץ, שם התקיים סמינר בינלאומי למנהלי-חברות.

■ מעטים ידעו כי הידיעה שפירסם העיתונאי יוסי בר-עמוד הראשון של עיתונו ידועות אחרונות, שסיפרה על נער בן 16 אשר איים על מנהל בנק הפועלים ברעננה. נגעה לו באופן אישי. אשתו של יוסי, וררה, היא בתו של מנהל הבנק, משה מנדלוביץ. ה-איום הטלפוני היה על חייה ועל חיי בתה הקטנה, לילית. יוסי, ששהה בשירות-מילואים, הוועק עלידי אשתו, שחריחה סקופ, קיבל חופשה מיוחדת וכתב את הכתבה.

■ הפתעה נעימה נכונה בשבוע שעבר למפיקת-הטל-וויזיה שרה גור, שהשתתפה במכירה הפומבית הטלפונית החיה שעורכים זאב עזר, ר-אלי ישראלי, במסגרת תוכנית הרדיו השוק המשווה. שרה הציעה למכירה פיאה נזכרית. עוד באותו ל-לה צילצל הטלפון בביתה, ועל הקו היה בעלה השוהה בחו"ל. הבעל, שקלט במקרה את ה-

אמר אליעד: "מורידים לה את השימלה, אחר-כך קורעים מעליה את התחתונים ותר-חזייה". הח"כ המשיך בתיאור רו העסיסי כמה דקות, עד ש-ח"כ אליעזר רונן הצליח בקושי להפסיקו באומרו: "בסדר, בסדר, לא צריך לדייק כל-כך בפרטים".

■ כתב ידיעות אחרונות ישעיהו ("שיקה") בן-פז-רת הוא העיתונאי הישראלי הראשון שזכה בכבוד לראיון אישית את השאה של איראן, מלך-המלכים, מוחמד רייזה פאחלוואי. אומנם, השאה קיבל את שיקה בלישכתו כי כתב תחנת-השידור הצרפתית אירופה מס' 1, אבל הוא ידע כי העיתונאי, שעימו הוא משור-חת, הוא ישראלי. השניים אף דנו ביחסי איראן-ישראל. לפי-ני הראיון דאג שיקה לתזמין את הצלם המלכותי, כדי ש-יציח את פגישתו עם השאה. "פחדתי, שאחרת לא יאמינו לי כי באמת ראיינתי את השאה", סיפר. אולם מרוב התרגשותו סיים את הראיון ועזב את לישי-כתה-השאה, מבלי להצטלם. רק בחוץ נזכר לפתע מה החמיץ. "האם אני יכול לחזור ולהצטלם עם השאה?" שאל את אנשי-החצר. אלה סירבו להשיב. "רק השאה בעצמו יכול להחליט על כך!" אמרו. שיקה החליט להמר, הוא נכנס שוב לחדרו של השאה. "אדוני", הוא אמר לו, "שכחנו להצטלם". השאה חיד, חיבק את כתפו של שיקה ושאל אותו: "איך אתה רוצה להצטלם, כשאתה מראיין אותי או בתמונה מישפחתית על המירמסת?" אחרי שצלם-החצר סיים את הצילומים, אמר השאה: "הוא צלם גרוע, אבל אותי הוא מצלם יוצא-מך-הכלל".

יהושע פרץ
הדחים את הצופים, שבאו לשמיעת עירעורו בבית-המישפט המחוזי בבאר-שבע, כאשר יצא את המכונית כשהוא נושא כסא-גלגלים. לרגע נדמה היה שייכנס לבית-המישפט כשהוא ישוב בכסא. אולם מיידי נתברר כי הכסא לא נועד לעצמו אלא לחברו, שנילווה אליו.

החל ח"כ ניסים אדיעד (ל"ע) מתאר בפירטי-פרטים שלבים של אונס של בחורה.

■ הגברת הראשונה של המדינה, לאה רבין, נהגת בתקופה האחרונה לרדת אל העם. מאז חזרה מסורה בי-ארצות-הברית היא מרכיבה מדי-פעם מישפטי-משמש גדולי-לים, נכנסת לבדה למכונית ה-פיאט-ספורט שלה, נוסעת ל-מיסעדת וראגסטור בתל-אביב, נפגשת שם עם ידידותיה וידידיה לשיחות-חולין. בפגישות אלה היא זונחת את הדיאטה, מזמינה בשרי-עגל עם ירקות מבושלים, בוואריה ועוגות-ישר-קולד כמה בתוספת גלידה, מחי-סלת את המנות עד הפירור האחרון.

■ זלילה גדולה הכין גם בעל המסעדה הסינית מנדריס, רפי שאדלי, לכבודו של כור-כב הסרט הזלילה הגדולה, ה-צרפתי מישל פיקולי, שהיה אמור להגיע השבוע לארץ יחד עם רעייתו, הזמרת ג'ולייט גרין. רפי נתן הוראות מפרי-רשות לטבחים במסעדה, ש-עמלו על המעדנים במשך יו-מיים רצופים. אך הזמרת הגיעה לארץ לבדה, בגלל תפי-קיד שקיבל בעלה בסרט חדש. ביום שיועד לארוחה, נאלץ שאולי לחלק לארחיו מנות כפולות, כדי להיפטר משפע האוכל שהכין.

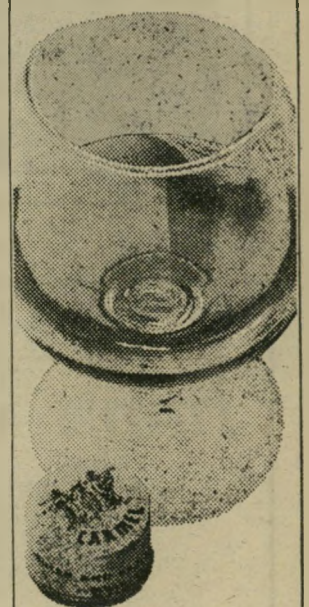
■ חברי-הכנסת יהודה בן-מאיר מהמפד"ל ואלי-עזר רונן ממפ"ם הופיעו ה-שבוע לפני מישלחת הקונגרס היהודי-האמריקאי. רונן הדרוס-אמריקאי חשש מבן-מאיר, ש-שפתי-אימו אנגלית, ולכן הצהיר כפתח הדברים: "הסידור בי-ני לבין בן-מאיר הוא זה: הוא ידבר את האנגלית הנכונה, ואני אומר את הדברים הנ-כונים".

■ בדיון שהתקיים בהג-הלת הקואליציה על האונס,

לאנשים הנכונים

777 ברנדי בינלאומי

כרמל מזרחי

תיקני ראשון לציון וזכרון יעקב

וודשקה

הדוגמנית האצילה, ששמה האמיתי הוא ורה גוטליב, אנה, הרוזנת לבית לנדורף, בת ה-36, רצתה להוכיח שאין צורך בלבוש, כשיש גוף יפה. אפשר לציר את הבגדים על הגוף עצמו. בסידרת-הצלומים שהור-פיעה בשבועון הגרמני "שטרן", הדגימה את עצמה, בעירום מלא, כשהיא "לבושה" בחליפות גבריות ונשיות, בגדים תחתוניים ועוד.

ההתרגשות שממלאה אותך מגיעה לשיא באמצע השבוע – וביום השבת. כיוון שכך, נסי לשכנע אותו לא להיות כל-כך רע אליה, ולהתחשב גם בדרישותיך. מסע אל מקום מרוחק מסתמן באופק. השותף שלך יעשה לך טובה. קח ברצינות את דבריו זה ישלם לך.

אתה נוטה לראות רק את הצדדים השליליים של עבודתך, אבל דע שהעניינים מתפתחים כהלכה, ואתה אמור להגיע ביום שבת, לשיא של הישגים. אל תענה למכתבים אלא לאחר שיקול רב: אחרת היא תכעס, השותף יתיאש וחוזר שפוט לא יבינו את דבריך. אל תתיאש, פגישה בנסיבות אינטימיות תגרום לו למבוכה ותעורר אותך.

משיכתך הטבעית לבזמזלוגים תגרום לך חוסר שקט אך גם הנאה מרובה, השבוע. פגישה בנסיבות רומנטיות מסתיימת בצורה בלתי צפויה: אולי במסע למקום מרוחק באמת. אל תאחר, השבוע, בתאומים: נערה עומדת בדרכך ואם לא תזהר, תפסיד אותה.

זכו שבוע בו עשויים להתעורר בלבך פיקפוקים מחודשים על דרכך הנוכחית. אל תתחשבי בהם. מסלולך, בן-סרטן, הוא מן הגורליים והקבועים שבמזלות. בכוחך רק לנצל אותו לטובה, בעזרת החוש העסקי והאינטואיציה. אל תשקע במרה-שחורה, וצפה למסע-הניצחון.

אתה משלה עצמך שאתה אדם קר-מחשבות, אבל השבוע עשויים להכעיס אותך הנסיבות עד-כדי קבלת אותן ההחלטות הנימהרות והאינטואיטיביות שאתה כל-כך שואג אצל עצמך. מסע קצר יבהיר את מחשבותיך על נושא חשוב שהיה בלתי-ברור וטעון הכרעה. בתבונה: פגישה לא נעימה מסתיימת בחברות חדשה. פיצוי כספי יגיע אליך במפתיע.

המסע האיש שלך שוב לא ישמע עליך, אלא בדמיון הפורה. נסי לנצל את חכאב כדי לעשות משחך יוצר, זכו שבוע של כתיבת מיכתבים, מחשבות איטיות ושקולות, וקשר זמיר מן הרגיל עם בני-האדם. בת-מאזניים: פנקי את עצמך. שבת מתאימה לפגוש ידידים טובים, או לשבת בבית ולרכל. יום ד' וה' יעמידו אותך בעציות פיננסיות.

לא, זו לא טראגדיה. זוהי רק מריבת-זוג רגילה נוספת. אבל תדירות המריבות הללו עשויה לעורר אצלך פיקפוקים והרהורי-חטא. אם תיכנע להם – נסי לא לעשות דברים בפרהסיה: בעלך, אם הוא בן-מזל-שור או מאזניים, מקנא מאוד – ובצדק. ויש רכלנים הימים ה', ו' שבת יתאימו לפגישות חברתיות בהן תחתוך עניינים פינאנסיים. אתה מסוגל לנצל בכל מו"מ כזה – בתנאי שלא תלחץ יותר מדי, ובתנאי שתסמוך לפעמים גם על הזולת ותתחשב בו.

אנשים

כיועץ לאשת ראש-העירייה – התלבטה מה לקנות. לבסוף היא החליטה להתמודד על מחרוזת עתיקה. אך כשמחיר המחרוזת הגיע לאלף לירות, פרשה מן המירוץ. בסוף הערב גילה לה מני פאר שבת-לאביב יש להם למכירה מחרוזת זוהר, והזמין אותה לבוא להתמודד עליה.

הצייר עורר שמירה, שפתח תערוכת ציור ופיסול בתל-אביב, הופתע לפגוש בפתחה ידידים רבים, שזכרו אותו למרות שבחמש השנים האחרונות הוא שהה בפריס. אחד המבקרים, יצחק ג'יב"ל, מלוחמי היחידה 101, שגם הוא, כמו הצייר, ממוצא תי-

שדור, אמר: "שמעתי שאת מוכרת את הפיאה, מה, המצב בארץ כל-כך חמור שאת מוכרת רהה למכור אותה?"

מכירה פומבית אחרת נערכה השבוע, לראשונה בתולדות העיר הדרומית, גם בלון ביקעת הירח באילת. הי מנחה מני פאר ירד לשם עם הופעתו התל-אביבית הקבועה, כשבמכונות מיוחדות מגיעים אחריו 220 פריטים, שכללו בין השאר ציורים מקוריים, שטיחים, תכשיטים, רהיטים ושערי נים עתיקים, טבעות יקרות ו-שמונצט רבים אחרים. האולם שבו נערכה המכירה היה מלא מפה-לפה, כשכל הנוכחים נדי-

מנשה קדישמן

זמן למיספר ימים את עבודות הפיסול שלו כדי להשתתף בתפ-קידאורח בסרט "רק היום" לפי תסריט, בימויו וכיכובו של זאב רווח. בסצינה שצולמה בשוק מחנה-יהודה בירושלים היה על קדישמן להתכופף כדי להעמיס ארגזים על מכונית. אך כרוס, שהסכה אצלו סמל-מיסחרי, לא איפשרה לו להתכופף, וזאב רווח נאלץ היה להחליפו בתפקיד מעמיס-הארגזים.

מני, התפעל מחלקי-גוף נשיים עירומים, המופיעים הרבה בציוריו של שמיר: "נראה ש-הכמות הזאת של ישבנים באה לך מאכילת סחוג". הוסיף גיבלי: "תמשיך ככה. ותגיע עוד יותר רחוק מחסאב שלך, שהיה העגלון של בנימין זאב הרצל".

המלחין יוסף מר-חיים, שהחל מרצה באקדמיה למוסיקה באוניברסיטת תל-אביב, מגיע למקום באוטובוס. כשנשאל השבוע על-ידי ידידה, שפגשה אותו באוטובוס, מדוע אינו רוכש לו מכונית, השיב: "בשביל מה אני צריך מכונית? בשביל לטפל בה כל הזמן? כל יום שיש אני מס-תכל ברחמנות על השכנים שלי, הממריקים ומבריקים כמו משוגעים את המכונית שלהם. אני אקנה מכונית רק אם היא תבוא אלי כל יום שיש, ו-תנקה לי את הדירה!"

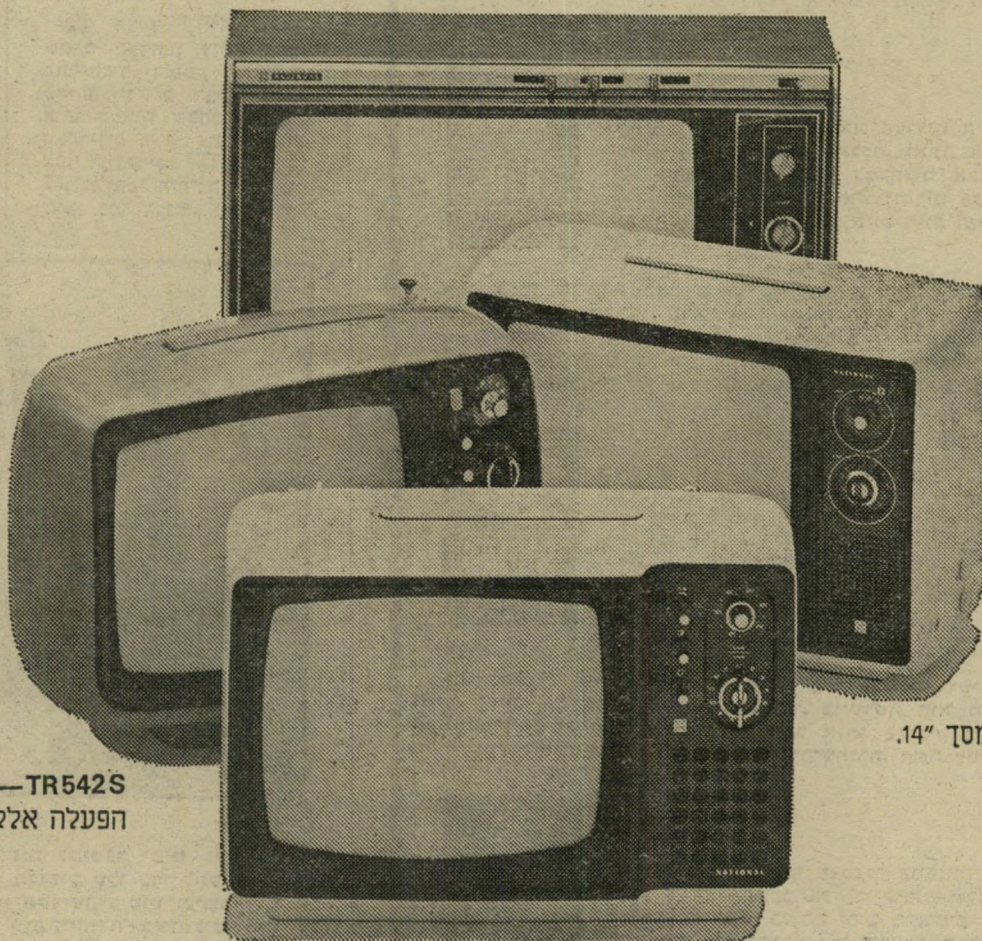
מנחל-ההפקה אלו קו-רן מסתובב בימים אלה ו-מחפש גברים מטיפוס נורדי. הוא מנהל הפקת סרט-פירסומת גרמני, שיציג את מוצרי-האופנה הגרמניים לקיץ 1976. הסרט יצולם בישראל, ולשם כך היפס אלי ומצא גם אתרי-צילום המוכרים את נופי גר-מניה וגם דוגמניות הנראות כגרמניות מבטן-ומלידה, ובר-נתן מירי אורן וקארין דונסקי. הבעיה היחידה שלו היא למצוא טיפוסים גרמניים גבריים.

חקים ומנסים לרכוש מציאות. כרגיל, בלט במקום רסי נד-סון, שבא לבוש בתלבושת ערב חגיגית, מורכבת ממגפיים שחורים, מיכנסי שלוש-תרבעי לבנים, גופיה אדומה, מחרוזת משני-כרשי, שיכמיה שחורה, כובע-בוקרים ותרמיל-צד צב-אי. רסי התקדם במתינות לעבר במת-המכירה. כשנשאל מדוע אינו נדחק לרכוש משהו, השיב רסי, שהוא עיוור בעין אחת: "אין לי מה למחר. את מה שאני רוצה, אף אחד לא יקנה. יש להם למכירה מי-ש-קפתי-מאים לעין אחת". הוא קנה את המישקפת ב-700 ל"י.

אורח בולט אחר ב-מכירה היה בוס סחה, ש-קנה טבעת-יהלום, אגרטל מ-בדולח ושעון-קיר עתיק בכמה אלפי לירות טובות. בוס ה-גגיע למקום עם פמלייה שלמה, גבר על כל מתחריו בפריטים ש-הם חשק. בסוף הערב, בהגיע תור התשלום, הציע בוס ל-מארגני-המכירה להטיל מטבע: "אם ייצא עץ, אני משלם כפול. אם ייצא פלי, אני לא משלם כלום". המארגנים הס-כימו, הטילו מטבע ובוס הפ-סיר.

אורחת חשובה אחרת במכירה הפומבית היתה ורדה פל, אשר של ראש עירייה אילת גרי כץ. ורדה התייש-בה ליד סחורה-אמנות ז'אן-לירוש, שבא לאילת אחרי שלא היה בעיר, מזה 20 שנה. תירוש קנה מיספר ציורים יק-רייער, ובין השאר שימש

TR239EU — מסך גדול 20"

TR714ES — מסך 14"

TR542S — מסך 12"
הפעלה אלקטרונית (SENSOR)

TR562ES — מסך 12". נבחר ע"י הירחון
הבריטי לצרכנות "וויטש", כ"הקניה הטובה ביותר."

National

אם בחרת בטלוויזיה הקטנה שלנו, כדאי שתדע — אינך לוקח אתך הביתה פחות ידע, אלא רק פחות מסך. להשיג בכל חנויות החשמל המובחרות. מרכז התצוגה, אבן גבירול 18, תל-אביב.

National
צעד קדימה אל המחר

למקום. כל הטלוויזיות ניידות ומופעלות הן ע"י סוללות נטענות (בתוספת מתקן מיוחד במחיר סביר) והן ע"י זרם החשמל, או בחיבור למכונת (שקע המצית). אמנם המכשירים ניידים, אך לא כן התמונה המופיעה על המסך — זהו התכנון של כל טלוויזיות נשיונל — התמונה "מחזקת" למסך כחזוטי פלדה. בכל הטלוויזיות, תמצא בקרה אוטומטית המכוונת את הגלים למישור הנכון ומונעת ממך כוונים מיותרים.

בנשיונל אנו מציעים לך מבחר של 4 טלוויזיות בגדלים של 12", 14", 20". כל מה שאנו משקיעים בטלוויזיה הגדולה, אנו משקיעים גם בקטנה ואף יותר מכך. חלא אלה הם מסוג הדברים, שאתה מצפה להם מנשיונל ומובטח לך שלא תתאכזב. בכל הטלוויזיות תמצא את אותו צליל בהיר וצלול המופיע עם לחיצת הכפתור והמתאם עצמו אוטומטית כשאתה משנה ערוצים או מעביר את המכשיר ממקום

National, Panasonic, and Technics are brandnames of Matsushita Electric.

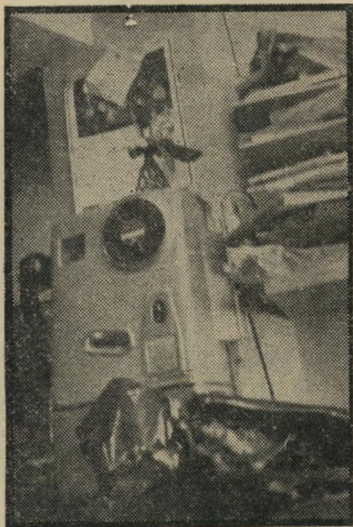
עופות לוחמים

סוחרי-הבשר ומקורביהם אצים-רצים עתה לקנות כל קילו עוף שביכולתם להשיג, לאחסנו במחסני-קירור. חסיבה: מי שקונה החודש עופות, ירוויח עליהם תוך חודש למעלה מ-50%. בערבות ממשלתית. יותר מכפי שניתן להרוויח בצמודים בשנה תמימה, ירוויח מי שיקנה עופות בתוך חודש ימים. הכיזר! ב-1 באפריל, עם הפעלת התקציב החדש, תקצץ הממשלה את התמיכות במכירי העופות. ראשי-האוצר החכמים כבר הודיעו, כי כתוצאה מכך יעלו מחירי העופות ב-52%, בתחילת אפריל. מדוע נחפזו להודיע זאת? אולי מאותה סיבה שבגללה שכחו לכלול בתקציב את מיליארד הלירות שנמצאו במיקרה. ישראל היא המדינה היחידה בעולם שבה

טלפון ציבורי פרטי

שמיספרו 59500. הטלפון נמצא עמוק בתוך המישר, מאחורי שולחן-הכתיבה של בעל המקום, כך שפרט לבעל-המקום עצמו אין איש יכול להשתמש בו. יותר מכך: טלפון הציבורי חיבורו טל-פון רגיל, שניצב על שולחן-הכתיבה, כך שניתן לחייג ולקבל שיחות מן השלוחה הפרטית, ולא מן הטלפון הציבורי. דובר מישר-התיקשורת, זכריה מירוצקי, שנתבקש להסביר זאת, העביר

לפני שלושה חודשים נסתבר, שבעלי-עסקים עושים קנוניה עם מישר-התיקשורת, המתקין במקום-העסק שלהם טל-פון ציבורי, וכך הם חוסכים את מחיר התקנת הטלפון הפרטי. הטלפון הציבורי,

הטלפון ב"סקוטשי-מרקט" בלתי-ציבורי

כידוע, מותקן לנוחיות הציבור ללא תמורה, שכן הוא מותקן בחוץ, במקום שכל אחד יכול לטלפן ממנו. בדיקה קצרה הוכיחה כי במקום הק-רוי "סקוטשי-מרקט", ברחוב אלנבי 9 בתל-אביב, התקין הדואר טלפון ציבורי

עוד חריג

מן הרפורמה

ועדת-הכספים של הכנסת אישרה ב-ימים אלה תיקון לחוק-הרפורמה, התי-קון פוסט רווחים מעסקות בנת"ד מכל מס. עסקות נת"ד (נייר-תמורת-דולר) הן עסקות במטבע זר במניות הרשומות בחו"ל. הפוסט-מס, הניתן לעסקות אלו, הוא חריג ברור מן הרפורמה, ומחווה אפליה בולטת של בעלי-ההון לעומת השכירים.

השכירים מקבלים רק 70% מתוספת-היוקר, בעוד בעלי-ההון יקבלו מעתה 90% מהפרשי-ההצמדה על איגרות-חוב חד-שות, ומלוא ההצמדה על הישנות. לא ישלמו שום מס העוסקים בהשקעות ב-נת"ד, בעוד השכירים משלמים מס על כל תמורה לשעת-עבודה.

מדינת ישראל

משרד המסחר והתעשייה
חטיבת המזון - ירושלים

תאריך: ט' שבט תשל"ו
9 בינואר 1975

מסמך:

הנדון: העניין שבגור: החייל ליגור קדור קפוא משה

הריני להודיעכם כי החל מתאריך 15.1.1976, יהיה שיקור החייל על יבוא כבד קפוא כד 3 (שלוש) י לכל ק"ג במקום 2.25 י הקיים כיום.

השינוי בא בעקבות ירידה במחירי הכבד בקפוא מ-33 סנט לליברה בחדש אוקטובר ועד 25-23 סנט בימים האחרונים.

בכבוד רב

א' בן-טוב

מנהל חטיבת המזון

החוזר הממשלתי
בלתי-חוקי

מודיעה הממשלה מראש על ההתייקרויות הצפויות ועל הפיחותים הבאים, דואגת בכך להעשיר כל משקיע. מובן שלא צריך להאמין לממשלה, אבל בענייני ספסרות היא לא איכזבה עדינה. ובכן, כיום קונים עופות קפואים במחירים של שמונה, תשע ועשר לירות הקילו, מאחסנים אותם במחסני-קירור - והרי ההשקעה מוכנה, להפשרת רווחים באפריל. על-מנת להבטיח את העלאת מחירי העופות, צריכה הממשלה לדאוג לכך שגם שאר סוגי הבשר יתייקרו. לשם כך היא מעלה, בניגוד לחוק, את מחירי הבשר הקפוא והכבד הקפוא. בניגוד לחוק - כיוון שאסור לממשלה להרוויח על יבוא מיצרני-המזון, וכאשר היא גובה תמורתם מחיר הגבוה מהמוצאותיה האמיתיות, היא עוברת בכך על החוק.

כך, למשל, בתחילת דצמבר האחרון, חלה ירידה גדולה במחירי הכבד הקפוא בעולם. הממשלה היתה צריכה להתיר לייבואני הכבד הקפוא להוזיל את מחירו לצרכן בישראל, בלידה לערך. תחת זאת ייקרה את מחירו על-ידי היטל בלתי-חוקי, שלא אושר בכנסת או אפילו על-ידי צו של שר.

איד חולבים אותך הבנקים

הגנו מוסרים לכם בזה את השיקים הנ"ל. שתמורתם תואילו להעביר לזכות חשבוננו אצלכם. רשמנו לפנינו כי אם לא תוכלו לחייב את חשבון המושך בשיקים משוכים עליכם, או אם יוחזרו לכם שיקים משוכים על בנקים אחרים תחזירו לנו שיקים כאלה ותחייבו את חשבוננו חזרה. כן אינכם אחראים בעד שיקים שיאבדו במשלוח שיוכל להעשות בכל דרך שתמצאו לנכון. השיקים יוקפו לזכות החשבון באופן ארעי ואין אנו רשאים למשוך את תמורתם לפני גבייתם במקרה של אבדן שיק יבועל הוזיכו עבורו.

חתימת הלכות

נוסח הסעיף שבו מסיר הבנק את האחריות
בלתי-סביר

קים המופקדים אצלם משך יומיים ב-חינם. אבל אם אתה צריך לשלם צ"ק, המור-עבר לחשבונך לפרעון, מחייבים אותך כבר ביום הפקדת הצ"ק לפרעון, ולא כע-בור שלושה ימים.

אגב, מדוע אתה מפקיד צ"ק בבנק לשם גבייה? כדי שתהיה יותר בטוח? האם טרחת לקרוא את האותיות הקטנות ה-

מ"הכלל כעבור יומיים. התוצאה: אתה מפקיד שלושה ימי ריבית על הכסף. הבנק עצמו מקבל את הכסף עוד באותו יום אם ההפקדה היא בבוקר, או לכל המאוחר למחרת. הוא עובד עם הכסף שלך יום-יומיים, מבלי לשלם לך ריבית. כספים אלה, אינם נרשמים ברשימות הנוזלות של הבנקים. הפאטנט הזה מאפ-שר לבנקים, למעשה, לעבוד עם כל הצ-

יש בישראל מפקח-על-הבנקים, ויש אי-גוד-הבנקים, ויש מישר-האוצר - ולמ-רות כולם, או אולי בידיעת כולם - ה-בנקים חולבים את המפקיד בהם. דוגמה: אתה מפקיד בבנק, בחשבון שלך, צ"ק לפרעון באותו יום. הבנק לעולם לא יזכה חשבונך ביום-ההפקדה, שהוא יום פרעון הצ"ק. בדרך-כלל יזכו אותך כעבור שלושה ימים, ובמקרים יוצאים-

סקוטשי מרקט
יבואנים:
ויסקי סקוטי
"White Label"

מכירה כל סוגי משקאות חרישים חוצרת הארץ וחוצ מכירה כל סוגי בירה חוצרת חוץ מרכז מכירה:

אלוהי 9 חא 5 95 00
סוכנים ומסעדים:
חיסה: מ. אקרסן בע"מ
תומל 49 מל. 04 66 35 21
ירושלים: יוסף אלגנדין
שער הפרחים תחילת החניקה
מל. 02-28 73 79
באר שבע: אחים סירקיס
דח" 15 מל. 057 24 42

את העניין לטיפול קצין-הביטחון של המישר. אחרי חודשיים של הטרדות נתי-קבלה מן הדובר תשובה כי נמצא שבט-עות הותקן הטלפון הציבורי בתוך בית-העסק, במקום בחוץ, ובקרב הוא יוסר. עד רגע זה לא הוסר הטלפון. לא נתקבלה תשובה לעניין חיבור השלוחה הפרטית אל הטלפון הציבורי, וכן בדבר מי שהח-ליט להתקין את הטלפון הציבורי בעסק הפרטי.

מודפסות של כל טופס הפקדת צ'קים לגבייה? כדאי שתקרא אותן. כתוב שם במפורש: "כן, איננו אחראים בעד צ'קים שיאבדו במשלוח, שיוכל להיעשות בכל דרך". היינו, הבנק רשאי לאבד את ה-צ"ק שלך, ואינו אחראי לדבר!

האם קיבל סעיף מגביל זה את אישור המועצה להגבלים עסקיים או לחושים אחידים? נדמה שלא. אם כן, אינו חוקי. זאת ועוד: נניח שלקחת הלוואה ב-בנק, ואתה צריך להחזירה ב-20 תשלומים חודשיים. האם אתה יודע כי שנה בנ-קאית שונה מכל שנה רגילה? אצל ה-בנקים, כשיש צורך לחייב אותך בריבית, כל החודשים הם בני 31 ימים, בעוד שב-שנה יש 4 חודשים בני 30 יום, וחודש אחד בן 28 או 29 ימים. כך מוסיף הבנק, לצורך חישובי הריבית שלך, עוד 7 ימים לשנה, שהם תוספת של חצי אחוז על 365 ימים.

רק לאחרונה, בגלל פריצת הכספות ב"בנק ברקליס" ברמת-גן, התברר כי אין הבנק אחראי גם לשמירת הכספות. ב-קצרת: רצוי שגורם בלתי-תלוי יבדוק את סוג השירותים שנותנים הבנקים לציבור.

תמרורים

מנהלים רומן. שחקן הטלוויזיה והקולנוע טלי סבאלאם והשחקנית חפז'לה, מוד אדאמס. הרומן, שהחל לפני מצלמות הקולנוע, נמשך גם לאחר שהסרט שבו כיכבו כבר הוקרן לפני הקהל הרחב. מוד אדאמס התפרסמה לאחרונה, כאשר כיכבה לצידו של ג'ימס קאאן בסרט ה"עתידי, רולריבול.

נולדה. בת בכורה, קרן, במשקל

עמוס ארבל
נולדה

פג, לכתב הטלוויזיה עמוס ארבל (31), ולאשתו רחל (24).

יכין. כיועץ כללי ליושבי ראש הנהלת הסוכנות, גדליה דורון (47), שלצורך זה מתפטר מתפקידו כמנכ"ל מיפעלי הטכסטיל של הקונצרן כלל. דורון, שהוא מוסמך ל"מינהל עסקים באוניברסיטת הרווארד, ארצות הברית, היה בין מקימי המחלקה לייצור הבגיה במכון לפיריון העבודה, ו"לאחר מכן גם עמד בראשה. היה בשליחות יות שונות מטעם האו"ם באפריקה. בשנת 1975 היה חתן הפרס לתעשייה על הבראת המפעלים של כלל, אחרי שנות הפסדים.

נגנב. מתוך אחות הקבר, שבה הוטמן בניסיון מופלג, כד, המכיל חלק ממוחו של השליט האיטלקי, ושתי קסדות. הכד ושתי הקסדות הוחזרו כעבור יום, בשעות הבוקר המוקדמות, לכומר מכנסיית סנטרדומינקו בבולוניה.

ניספה. בתאונת דרכים בקפריסין, פתחיה זליבנסקי (52), בדרכו לגמלי החופה לחזור לישראל, היה מהנעדרים והגורעים שבמפקדי לח"י, מפקד החטיבה הלוחמת בירושלים, ובין השאר פקד על פעולת דיריגטור ופיצוץ בית טאלוס, מושב המפקדה של הלגיון הערבי בירושלים. ב"פעולה זו גם נפצע. עם קום המדינה נתמנה כמפקד הפלוגה המסייעת בגדוד 89 של משה דיין. לאחרונה הקים את יחידת הצלפים של המישור האזרחי בנתניה. מקום מגוריו, ואף פקד עליה, לפי בקשת הרב הראשי של תל-אביב, הרב יודיה פרנץ קר ואנשי לח"י, נטמן בחלקת לוחמי לח"י בבית העלמין בחולון, ולא בבית הקברות של נתניה.

נפטר. לאחר מחלה, דוקטור יהודה אכני-שמואל (קופמן) (89), נולד ברוסיה. בארצות הברית, שאלה עבר בצעירותו, רכש לעצמו שם כהוגה דעות במדעי היהדות, וגם פעל בתנועת ארץ-ישראל העובדת. על-פי בקשתו האישית של הר"מ שורר חיים נחמן ביאליק עלה ארצה, בשנת 1926. בארץ ערך את המילון העיברי-אנגלי בהוצאת דביר. עד שנת 1947 ניהל את מחלקת התרבות של הוועד הלאומי. הוציא לאור את מורה נבוכים לרמב"ם, ב"מהדורה מנוקדת ובפרושים מקוריים. ל"אחרונה הוציא תרגום חדש של ספר הכוזרי, שעליו זכה בפרס ישראל, בפרס לייב יפה ובפרס הרב קוק של עיריית תל-אביב.

נפטר. שמואל בן-חורין (80), שהיה מוטיקי חיפה. נולד בסולין, שם היה מפעילי הציונות ולימד עברית. בשנת 1935 עלה ארצה והשתקע עם משפחתו בחיפה. עשה רבות לפיתוחה והיה מפעילי קק"ל בעיר. שני בניו מכהנים במשרות ציבוריות: אלישיב בן-חורין בתפקיד שגריר ישראל בבלגיה, וראובן בן-חורין כשופט בית מישפט השלום בחיפה.

מהפכת
הגילוח
בישראל!

הצעה מיוחדת!
דיפלומט
TWIN II
הסכין הכפול

חינם 2x

כל הקונה 10 סכינים כפולים מקבל חינם:

1 מכשיר גילוח

2 מתלה למכשיר הגילוח

וחוסך יותר מ-8 ל"י בקניה

עצה טובה למחלחלים:
התחילו כבר היום להשתמש
בקצף הגילוח המיוחד
"דיפלומט TWIN II"

Diplomat
שיא הפיתוח של סכין הגילוח

להשיג בבתי מרקחת, פרפורטיות, סופר-מרקטים וחנויות מכולה.
הפצה: "ריפלוס" בע"מ, רחוב בני אפרים 225, תל-אביב. טלפון (03) 483598

בכורה ארצית
2 הצגות: 7.15-9.30

במסורת "שוד הרכבת הגדול" ו"שוד הטלנונים הגדול" מימד חדש למילה "שוד גדול" והפעם בהליקופטרים

שוד ההליקופטרים הגדול

מתח עוצר נשימה במירדף אווירי כפי שטרם נראה על הבד

דיויד יאנסן
ראלף מיקר

שוגה כוכבין בצבעים

הדינאר

אנו קובעים:

- כל הארץ הזאת היא מולדת לשני עמיה — עם ישראל והעם הערבי הפלסטיני.
- כל לב הסיכסוך בין היהודים והערבים הוא העימות ההיסטורי בין שני העמים בארץ הזאת, היקרה לשניהם.
- כל הדרך היחידה לשלום היא דו-קיום של שתי מדינות רי-בוניות, שלכל אחת מהן זהות לאומית מוגדרת: מדינת ישראל לעם היהודי ומדינה לעם הערבי הפלסטיני כביטוי לזכותו להגדרה עצמית, במסגרת המדינית שתיראה לו.
- כל כינון המדינה הערבית הפלסטינית לצד מדינת ישראל יהיה פרי משא-ומתן בין ממשלת ישראל ובין נציגות מוכרת ומוסמכת של העם הערבי הפלסטיני, מבלי לסרב למשא-ומתן עם אש"ף, על בסיס של הכרה הדדית.
- כל הגבול שבין מדינת ישראל והמדינה הערבית הפלסטינית יתבסס על קווי שביתת-הנשק, כפי שהיו לפני מלחמת יוני 1967, בשינויים שיוסכם עליהם בין הצדדים ולאחר הסדר בעיית ירושלים.
- כל ירושלים היא בירת-הנצח של ישראל. בהיותה מקודשת לשלוש דתות ומאוכלסת בבני שני העמים, היא ראוייה למעמד ייחודי. היא תישאר שלמה כיחידת-גג עירונית משותפת, ופתו-חה לבני כל העמים והדתות. ירושלים תוסיף להיות בירתה של מדינת ישראל, וחלקה הערבי יוכל להיות, לאחר כינון השלום, בירת המדינה הערבית הפלסטינית. המקומות הקדו-שים של כל אחת משלוש הדתות ינוהלו באורח אוטונומי על-ידי מוסדותיה.
- כל ישראל קה, ירושלים. לוי מורוכבין, קיבוץ כרם-שלום. פרופ' מריון מושקט, תל-אביב. ב. מיכאל (מיכאל בריוזן), ירושלים. יצחק מיצנמכר, קיבוץ כרם-שלום. פרופ' דן מירון, כפר-שמריהו. ד"ר יהודה מלצר, ירושלים. ידי מנוס, תל-אביב. אלכס מסים, תל-אביב. ד"ר אבישי מרגלית, ירושלים. ד"ר אלקנה מרגלית, תל-אביב. ד"ר אלכס מרזל, ירושלים. ד"ר יהודה (ג'אר) נאמן, תל-אביב. עלי נפתלי, רמת-גן. תיאח נתן, ירושלים. עז'ד שמואל סגל, רמת-גן. ד"ר יוסף סדן, ירושלים. אפרים מירון, ירושלים. ד"ר אריה סימון, כפר-הנוער בן-שמן. בעז עברון, רמת-גן. עמוס עוז, קבוצת חולדה. ד"ר נחמן ל. פוזנר, רחובות. ג'ז פוקס, תל-אביב. איתמר פיטווסקי, ירושלים. ד"ר מתתיהו פלד, מוצא-עילית.
- כל שתי המדינות תשאפנה לקיים דו-שיח רצוף להעמקת היחסים ביניהן כדי לפתור בעיות משותפות ברוח של שיתוף פעולה ולטובת שני העמים. שתי המדינות תימנענה מכל פעולה לשינוי המתכונת של הדו-קיום ביניהן, אלא מתוך הסכמה הדדית.
- כל טובת כל עמי האיזור מחייבת מערכת של שיתוף פעולה איזורי, שבו תיטולנה חלק גם מדינת ישראל וגם המדינה הערבית הפלסטינית.

- כל הארץ הזאת היא מולדת לשני עמיה — עם ישראל והעם הערבי הפלסטיני.
- כל לב הסיכסוך בין היהודים והערבים הוא העימות ההיסטורי בין שני העמים בארץ הזאת, היקרה לשניהם.
- כל הדרך היחידה לשלום היא דו-קיום של שתי מדינות רי-בוניות, שלכל אחת מהן זהות לאומית מוגדרת: מדינת ישראל לעם היהודי ומדינה לעם הערבי הפלסטיני כביטוי לזכותו להגדרה עצמית, במסגרת המדינית שתיראה לו.
- כל כינון המדינה הערבית הפלסטינית לצד מדינת ישראל יהיה פרי משא-ומתן בין ממשלת ישראל ובין נציגות מוכרת ומוסמכת של העם הערבי הפלסטיני, מבלי לסרב למשא-ומתן עם אש"ף, על בסיס של הכרה הדדית.
- כל הגבול שבין מדינת ישראל והמדינה הערבית הפלסטינית יתבסס על קווי שביתת-הנשק, כפי שהיו לפני מלחמת יוני 1967, בשינויים שיוסכם עליהם בין הצדדים ולאחר הסדר בעיית ירושלים.
- כל ירושלים היא בירת-הנצח של ישראל. בהיותה מקודשת לשלוש דתות ומאוכלסת בבני שני העמים, היא ראוייה למעמד ייחודי. היא תישאר שלמה כיחידת-גג עירונית משותפת, ופתו-חה לבני כל העמים והדתות. ירושלים תוסיף להיות בירתה של מדינת ישראל, וחלקה הערבי יוכל להיות, לאחר כינון השלום, בירת המדינה הערבית הפלסטינית. המקומות הקדו-שים של כל אחת משלוש הדתות ינוהלו באורח אוטונומי על-ידי מוסדותיה.

גרשון פלוטקין, תל-אביב. אברהם פסקא, תל-אביב. ח"כ מאיר פעיל, תל-אביב. פרופ' ביי פרידמן, חיפה. ח"כ מרשה פרידמן, חיפה. יאיר צבי, תל-אביב. ויקטור ציגלמן, חולון. ד"ר עדי צמח, ירושלים. פרץ קדרון, ירושלים. דן קידר, תל-אביב. ד"ר צ'ארלס קימן, חיפה. עמוס קינן, תל-אביב. ד"ר נעמי קיס, ירושלים. יורם קניוק, רמת-השרון. דני קרוון, תל-אביב. ד"ר ראובן קריק, קריית-מוצקין. יעקוב רברבי, תל-אביב. רפאל רוזנצוויג, הוד-השרון. חנה רוט, תל-אביב. מיכה רחמן, קיבוץ כרם-שלום. מיכה שגרי, ירושלים. דוד שחם, תל-אביב. רות שלום, כפר-שמריהו. ד"ר דן שנית, ירושלים. אלי תבור, תל-אביב.

נורית גרין, תל-אביב. אלושע גת, תל-אביב. צבי דויטש, ירושלים. אסי דיין, רמת-אילן. יצחק חם, תל-אביב. גידעון וייגרט, ירושלים. עז'ד אמנון זכרונ, תל-אביב. ד"ר רונדל חישין, ירושלים. ברוך חפץ, ירושלים. ראול טייטלבוים, ירושלים. בני טמקין, ירושלים. א.ב. יהושע, חיפה. צפירה יונתן, קיבוץ שריד. זיוה יריב, יפו. ישעיהו יריב, תל-אביב. אהרון כהן, קיבוץ שערי-העמקים. רן כהן, קיבוץ גרשמואל. אריק לביא, תל-אביב. אדר' יהודה לביא, רמת-חן. יוסף לוי, ירושלים. טרסקה לוי, הרצליה. דן ליאון, ירושלים. רות לים, חיפה. פרופ' צבי לם, ירושלים. ניבה לניר, רמת-גן.

אורי אבנרי, תל-אביב. יעקב אגמון, תל-אביב. פרופ' חנן אופנהיימר, רחובות. ד"ר יהודה אופנהיימר, רחובות. ח"כ אריה אליאב, תל-אביב. אליהו אלוש, ירושלים. גיזה אלמגור, תל-אביב. יוסף אמיט, קיבוץ גבולות. ד"ר יעקב ארנון, ירושלים. ד"ר שימחה כהירי, תל-אביב. בנימין בית-הדחמן, חיפה. דן ביתן, ירושלים. אהרון בכר, תל-אביב. פרופ' שארל בלוק, תל-אביב. ד"ר גיזה בלם, תל-אביב. ד"ר שימקין בלם, תל-אביב. ד"ר אלי בן-גל, תל-אביב. ד"ר ארתור ברגמן, תל-אביב. איזו ברוש, קיבוץ דביר. אריק ברנשטיין, קיבוץ מגן. חיים ברעם, ירושלים. ארתור גולדרייך, תל-אביב. פרופ' גרעון גילת, חיפה. פרופ' אריה גולברון, רמת-גן. פרופ' ולטר גראב, תל-אביב.

שרגא וייסקופף, קיבוץ עין-דור. אריה יערי, קיבוץ עין-דור. עודד ליפשיץ, קיבוץ ניר עוז. נפתלי בן-משה, תל-אביב. לטיף דורי, רמת-גן. ד"ר חיים דריק-דרבקין, תל-אביב.

מסכימים לעקרונות אלה ותומכים בפעולות המועצה:

אברהם קובלניב, ירושלים. ח"כ אליעזר רונן, ירושלים.

יהושע מוביל, חיפה. נחום סולן, ירושלים. שמחה פלמן, תל-אביב.

נפתלי בן-משה, תל-אביב. לטיף דורי, רמת-גן. ד"ר חיים דריק-דרבקין, תל-אביב.

שרגא וייסקופף, קיבוץ עין-דור. אריה יערי, קיבוץ עין-דור. עודד ליפשיץ, קיבוץ ניר עוז.

חלוש

לכבוד המועצה הישראלית למען שלום ישראל—פלסטיני ת.ד. 136, תל-אביב

שם	שם משפחה	מקום	רחוב	מס'	טלפון	מקצוע
מסכים עם עקרונותיכם ותומך בפעולותיכם						
לוחט סך						
ל"י לפיוע במימון פעולותיכם.						
התימה						

(המשך מעמוד 9)

רגועה, לוקח אותו מיקרה שנתקל בו, מדביק לו את הכינוי "שובניסט", שואל כמה שובניסטים כאלה נמצאים בחוכנו, ומגיע למסקנה: מה יש לנו בכלל לחפש כאן? עד להיכן הגיעה השינאה העצמית? האם באמת אנו כה שונאים את עצמנו? כי הרי אותו ישראלי הוא אביך, אחי, אתה, אני, אולי נוריד מעל עינינו אר תם מישקפיים כהים שהקדמנו מעט לחי שוב, ונעשה לנו את חשבון-הנפש, מה אנו תרמנו לכל זאת ומה נוכל לשפר, ובמקום לירוק לבאר ששתינו ממנה עד היום, ננסה להחליף ולשנות, ולא לרוץ אחוץ-אמוק לרעות בשדות זרים.

שלמה רות, חיפה

אשגר איין ראנד

אהיה אסיר-תודה לדן עומר (עורך המדור החדש "נמר של נייר"), אם יואיל להביא מעל דפי העולם הזה את תמצית דבריה של איין ראנד לקוראיה, בירחונה

איין ראנד

ד"ר למאמנים

האחרון אשגר איין ראנד, עומר הזכיר את הדברים במדורו האחרון (העולם הזה 2007), אך לא פירט. בטוחני כי קוראים רבים ימצאו בכך עניין.

יחזקאל שוסטר, שער-הגולן

פויח של צרות

יופי של צרות, סירטם החדש של הבמאי אסי דיין ונפתלי אלתר, נעשה מתוך כוונה לכסות הפסדים מסרט קודם שהיה אמנותי-אישי (חגיגה לעיניים).

יופי של צרות תפור לפי צרכיו של "קהל ילדיים" שאינו קיים מחוץ לתודעתם של יוצריה. הוא גרוע מסרטים מיסחריים אחרים בכך שהוא עשוי בחוסר-כנות, ור במידה רבה של רשלנות וזילזול בצופה.

הסרט מהווה פגיעה חמורה בעתיד הי קולנוע האמנותי בישראל, הוא מזיק ל-דימוי המונח "סרט ישראלי", ומרחיק קהל פוטנציאלי מסרטים בעלי אופי אחר.

הסרט מרגיל את בעלי בתי-הקולנוע (ואולי גם את יוצריו) לרווחים קלים, ור מגביר את התנגדותם להתעסק עם סוג סרטים אחר.

מעבר היוצרים מיצירת סרטים אמנו-תיים ליצירת סרט מן הסוג הנזכר, מהווה "הרמת ידיים" של אמן, מפחית מערכם של סירטיהם הקודמים ומעיב על ניסיו-נותיהם בעתיד.

העלמת שמות היוצרים ממדעות-הפיר-סומת, והדחקתם לסוף הסרט (1) עת כבר נסגר המסך, מעידה יותר מכל על אופיו של הסרט, שיוצרו התביישו לחתום עליו את שמם בהבלטה, אך אינם נמנעים מלגרור את רווחיהם.

כל אדם החרד לעתיד הקולנוע האמנותי בארץ צריך לקחת דברים אלה לתשומת-ליבו.

שאול רישי, תל-אביב

טעות עולם צודקת

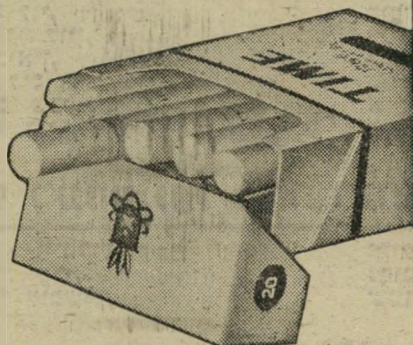
סליצקי אבינעם

גזום ונריתת עצים

רח' הנוטע 7 טל. 23014

תניה

פיתקית עצמית
ריקי בר, נתניה

גם הם אוהבים TIME

סיגריות "טיים" נמכרות יותר
מכל יתר הסיגריות גם יחד
ויש סיבה טובה לכך -
סיגרית "טיים" באמת טובה

דובק מייצרת סיגריות איכות למעלה מ-40 שנה

פרסום דיר יעקבסון

עלה. קאובוי! הגב הלאומי שלנו פנוי להובלה

גוי גדול

אות הסכה בדיחה. מבין 12 המועמדים האפשריים למינוי הדמוקרטי, הוא עומד במקום ה-12.
הגב שלנו נשאר ריק.

■ ■ ■

אכל לא לזמן רב. גב טוב כזה מוצא לו תמיד את רוכבו. במקום "סקופ" ג'קסון בא "פאט" מונייהאן. אח, זה היה איש! אירי אמי תי גוי שידע ליהנות מן החיים, מן האוכל, מן השתייה, ובעיקר מן הדיבור!

הוא דיבר הרבה, ויפה, ונהנה מכל מילה שהוא אמר. אך ככל שהוא נהנה מעצמו — אנחנו נהנינו. התמוגגנו ממנו יותר! הוא אמר להם בדיוק מה שאנחנו רצונו לומר להם. שחאו"ם הוא שמו"ם. ש"הערכים, והרוסים, והקומוניסטים, והכורשים, והאסיאתים, והעולים השלישי, ותאירי, ובכלל כולם מילבד האמריקנים קנים והיהודים — הם צבועים, וגועלים, ומחורבנים. שידעו להם, המנוולים!

באו"ם אין צדק. שודטת בו קבוי צתידחק, שיש לה רוב אוטומטי! אז צריכים לדפוק על השודחק ולהגיד דברים את האמת בפנים!

אנשים רציניים ידעו, כמובן, שזוהי שטות. תמיד שלט באו"ם רוב אוטומטי. בשנים הראשונות היה זה רוב אוטומטי של האמריקאים, שעשו באו"ם כבתוך שלהם, ואף השיגו את הגושפנקא הרש"מית של האו"ם לצבא האמריקאי במל"י חמת-קוריאה. בינתיים הגיעו מדינות חדשות רבות אל ביתן-הזכוכית, יחסיהם חות חשתנו, ועכשיו יש רוב אוטומטי אחר. זוהי המציאות, ויש לחסדר עימה. נציג אמריקאי נבון ינמיק את קולו, ירכוש לבבות בדרכי-נועם, ישתדל להרחיק את העולם השלישי מן הסובייטים, ולקרבו אל האמריקאים.

אבל לא איש כמו פאט מונייהאן יותר על נאום חוצצת-הכחות!

■ ■ ■

קודם כל, מפני שהוא כליכך נחנה מעצמו.

שנית, מפני שכל מילה שאמר שודרה בטלוויזיה וברדיו, ואלהיבה את היהודים הטובים. הוא התכוון להיעזר בקולותיהם ובכספיהם, כדי להגיע אל הסינאט של ארצות-אברית, כנציג מדינת ניו-יורק. וגם מדינת-ישראל כליכך נהנתה מן היש הזה, עד שהיא העמידה לרשותו את נבה. היא סילקה את הנציג שלה עצמה מדיוני מועצת-הביטחון, כדי שפאט מונייהאן יוכל לייצג שם לבדו את מדינת-ישראל.

ההנאה היתה שדמה, אבל היא עתה ביוקר.

בכמה פליטות-פה מלאות-בזו הצליח האירי המושע לקומם נגדו את כל הנציגים האפריקאיים, ובניהם ידידי-אמריקה מסורתיים, וגם ידידי-ישראל סמויים. הוא ליכד אותם במחנה אנטי-ציוני, אנטי-ישי-ראלי ואנטי-אמריקאי.

למשלה האמריקאית זה נמאס. אין לה צורך בטרם רגשני, מן הסוג הדרוש לישראל. כאשר הגדיש מונייהאן את היסאד וקילקל את יחסיה של ארצות-הברית עם ידידותיה הקרובות ביותר, הוא סולק. איש לא הצטרף על כך, מלבד יצחק רבין שהצטנן בחברתו ערב סילוקו, וחיים חרצוג, בנו של מי שחיה הרב הראשי באירלנד, שי ערך לו חגיגה מצולמת.

■ ■ ■

האירי נפל מן הגב שלנו, ובדיוק ברגע הזה הופיע רונאלד ריגן, הפרש מקאליפורניה גברת-הלומות ההוליוודי, חסיד-אומות-העולם, שימלא את המקום הפנוי בליכנו ועל גבנו.
C'MON, COWBOY!

הכל נסיון ציני של עסקן שאפתני אך חסרי-ישרון לאמץ לעצמו עניין צודק — חופשי-העלייה מכרית המועצות — כדי לרכב עליו אל הכית הלבן, בעזרת הכסף והקרי לות וכלי-התקשורת של היהודים.

די היה שאיש כזה יגיד כמה מילים טובות על המדינת ועל היהודים. כדי שי נציע לו בשימחה את גבנו הלאומי.

■ ■ ■

מישחו שידם ביוקר עבור התרגיל הזה. לא אנחנו, אלא יהודי ברית-המועצות.

לפני שהופיע הנרי ג'קסון על הבמה, זרמה העלייה מברית-המועצות. לא בר שטף כביר, אך בורם סביר, שניתן היה להרחיבו בהתמדה.

אז בא "תיקון ג'קסון". הדיפלומטים — מיקצועיים — בוושניגטון ובירושלים — ידעו שזהו חומר-נפץ, העלול לפוצץ את הבניין העדין כולו. אבל מי העז להתנגד

מונחת על הכפתור האדום המסוגל להרוג 60 מיליון איש תוך 20 הדקות הראשונות של מלחמת-העולם הסופית. העולם התר-כתי גם סולד מן המחשבה שאדם כזה, בעל מגמות כאלה, יתיה מנחיק האומה העומדת בראש הקואליציה הגדולה של מדינות-המערב.

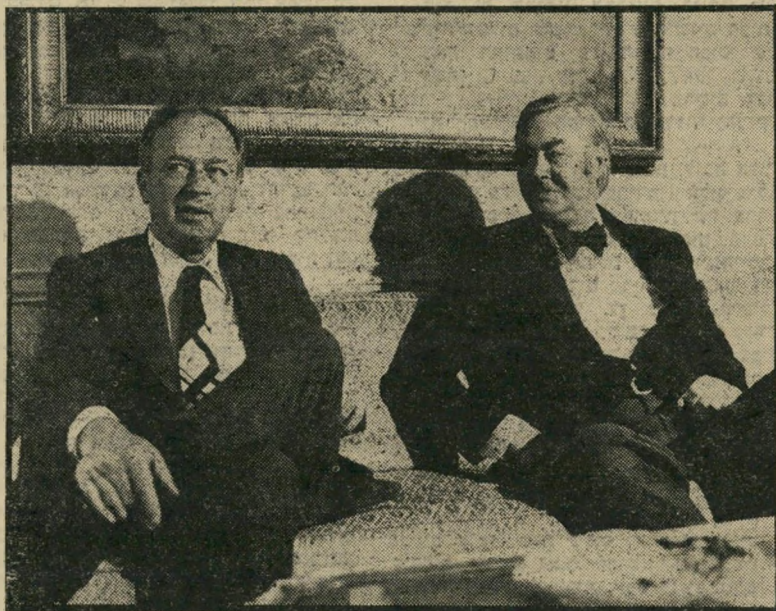
אבל לא אנחנו. אנחנו זקוקים בדיוק לגוי כזה, קשות, אלים, קיצוני.

הגב שלנו פנוי להובלה. שיעדה. אולי יצליח יותר משני קודמיו האחרונים.

■ ■ ■

פעם ישב שם הנרי ג'קסון. איזה גבר! איזה גוי! קוואק אמיתי! איך התמוגגו כתבי הטלוויזיה הישרא-לית כאשר הוא הופיע בעדשת מצלמתם! ג'קסון הגיבור, הנואם, הלוחם, אביר ללא חת וללא דומי!

חסיד-אומות-העולם, האיש המסתער בר-חרב שלופה על הענק הרוסי הרשע,

פאט מונייהאן ומעריץ: איזה גבר!

לגוי גדול כזה, שהיהודים מתמוגגים לו-מראהו?

תחילה זה הצליח. האיום בתיקון השיג את שלו. הסובייטים רצו בכסף אמריקאי, והם היו מוכנים להתפשר בעניין ההגירי. בחדר-הדירים, בעבודה סבלנית, הת-גבש הסדר סביר.

אבל ג'קסון ישב על הסוס החרד, רי, וזה היה לו כל השק לעצור לפתע, כשהוא נמצא באמצע הדחי רה אז הכית הלבן. מה פתאום?

הוא התנגד לפשרה, חיבל בהסדר, דרש עוד ועוד — פתיחת כל השערים, ביטול כל ההגבלות. כלומר: שינוי מהפכני במישור הסובייטי עצמו. הוא איים על הסובייטים, ירק בפרצופם, בעט בישבנם. עד שזה נמי אס להם.

וכך, בבום גדול אחר, התפוצץ כל העסק. מעין העליה כימעט נפתם. חק"כ פרק את השער. היהודים נשארו בפנים. הפעילים נדרו לבתי-פלא ולמחנות-ריכוז.

זה היה מצער מאוד. אבל היו אנשים בארץ שהצטערו עוד יותר על נפילתו של הנרי ג'קסון. המועצות שלו לכס הנשי

הידיד הנאמן של העם היהודי, המנהיג המכריע את ברזני-המכתיב את רצונו לניכסון החלקלק ולקסיסיג'ר הבוגדני, שי יוציא את המיליונים העשוקים מן הגירי היגום הסובייטי, כמו משה רבנו הוציא את בני-ישראל ממצרים.

ג'קסון אמר מילה — ורשט שד חדרוה אחז במרינת-ישראל. ג'קי סון נאם — כותרת ראשית בכל העיתונים. ג'קסון בא לארץ — המצלמות רעדו בירי הצלמים. לג'קסון ישראלי זה לא היה כל דמיון לג'קסון, שהופיע בכלי-התקשורת האמרי-קאיים.

ג'קסון ההוא היה פוליטיקאי דרגה ג', משעמם עד מוות. עסקן ציני והספקן, ליר ברל כשזה באופנה, מחצצת-חרבות כשזה מושך יותר. גרוע יותר: נציג של תער שיתנהשק הכבירה, הלוחם נגד הדטאנט כדי להורים מאות-מיליארדים נוספות לקרי פותיהם של שולחיו, סוחר-הינשק.

שום אמריקאי רציני לא התייחס אף לרגע אחר ברצינות לתרגיל היהודי של "סקופ" ג'קסון. האיש שנאמר עליו שאם הוא יצעק "אש!" — ילכו הלהבות לישון. לגבי האמריקאים, היה זה בסך-

פעם היתה זו בדיחה אנטי-שמית, שרווחה באירופה:

יהודי אחד גויס לחיל-הפרשים. הוא לא ידע לרכב. בשעת האימונים קיפץ הסוס, ועם כל קפיצה זו היהודי קצת קדימה. לבסוף, כשכבר ישב על ראשו של הסוס הדוהר, הוא צעק: "סרן! תביא לי מהר סוס חדש! הסוס הזה נגמר!"

בימינו, אפשר להפוך את הבריי חה הזאת על הראש. אנחנו, היהודים, רים, מחוויים את הסוס.

אנחנו זקוקים לכך שאיזשהו גוי ירכב עלינו. אלא שחגוי אינו יודע לרכב, וחוא זו כל הזמן קדימה.

כשאנחנו מרגישים כי הגוי עיר מר ליפול, אנחנו זועקים: "מהר! הכו לנו גוי חדש שירכב עלינו!" השבוע יכולנו לנשום לרווחה. אמנם, גוי אחד נפל. שמו היה פאט מונייהאן. אבל הנה כבר קופץ גוי חדש על גבינו, וחוא מוכן לרכב עלינו במלוא המרץ. שמו רונאלד ריגן.

■ ■ ■

אזרחי ישראל יכלו לראות השבוע את הגיבור החדש, כחלק מעונג-שבת. הטלוויזיה הכניסה אותו בליל-שבת לתוך כל דירה בישראל.

רונאלד ריגן. גוי גדול. איזה גבר! שליח הטלוויזיה הישראלית ממש התמור גג למראהו. שום בת טיפס-עשרה לא יכ-לה לתאר את בחיר-ליבה, אליה-פופ, בתשי סוכת מלילית רגשנית יותר, עורך יומן השבוע הצטרף אף הוא להתמוגגות.

הנה הוא נראה, הגבר היפה, אינדיינר בדימוס, הקאובוי הפך לימי. איזו הופעה! והדברים שהוא אמר, כל מילה זהב!

הנה זה שאמר, מעל המסך הישראלי: דרושה מנהיגות! אייפסר להמשיך ככה! הכל צריך להשתנות! דרוש גבר שייקח את העניינים בידיים!

אלה מילים! הלואי והיה לנו מין גבר כזה בארץ! שישם קץ לאנארכיה שיטאטא מן הבית הלבן (סליחה, ממישרד ראש-הממ-של) את כל העסקנצ'יקים העלובים האלה, ויכניס סדר לברדק!

וחוץ מזה הוא גם אוהב יהודים. מה זה אוהב? משתגע אחריהם! הוא פונה לציבור היהודי, ומבטיח להם שהוא יהיה טוב ל-יהודים, וטוב לישראל, ויסקל סוף-סוף את הנרי קסיניג'ר.

סוכם הכתב הישראלי, בנימה של הערצה כלת מוסוות: יש אמרים שהוא מצניח לרכוש את לב היהודים.

■ ■ ■

ריגן זה של הטלוויזיה הישראלית אינו דומה לריגן של הטלוויזיה האמריקאית, הברטית, הצרפתית או הגנית.

שם מופיע ריגן אחר לגמרי. רק הפר-צוף דומה, וגם השערות השחורות (אך הבלתי-צבועות, בבקשה!) המרוחות בשמן. ריגן ההוא אינו אלא ריאקציונר שחור משחור. לא סתם אישי-מין, אלא איש הי ימין הקיצוני. אחד שאינו מאמין בקופות חולים, ובתשלומי-סעד, ובהטלת מס-אמת על אלייהו.

זהו ריגן המתנגד להפשרה תי בינלאומית, שנועדה למנוע שואה גרעינית. ריגן המתנגד לשיחרור הנושעים והנשים. ריגן שהיה — בארץ אחרת ובתקופה אחרת — מרים את ידו וצועק "מוות ליחוי דים!"

העולם מתחלחל מן המחשבה שאיש כזה יישב בבית-הלבן, ושהאצבע שלו תהיה

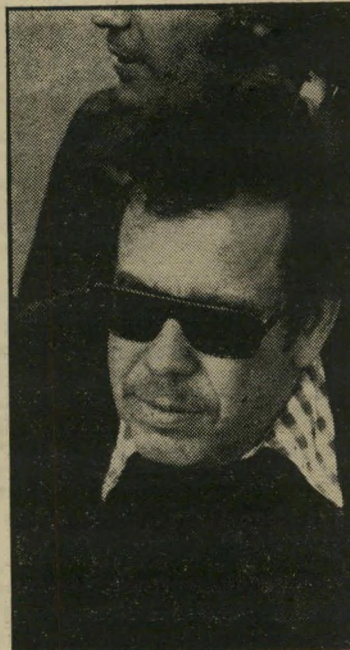
גלי ההיסטוריה רגשו שוב, והמדינה בזה עסקה במהומה העירי
דאמאומה

גלי ההיסטוריה הקודמים שכחו. היה צורך למצוא במהרה אובייקט חדש להסתערות, בנוסף "עליהם" כליתיקשורת ושאר צרכניה ההיסטוריה לא היו צריכים להמתין זמן רב. האובייקט נמצא בורבמקום: טייסי אל"על. שהממשלה העלתה עוד יותר את מיסרי הנסיעה והרחיקה את הטיול לחו"ל עוד יותר מהשיגוריו של השכיר ההגון, נראה חלום זה קוסם שבעתים.

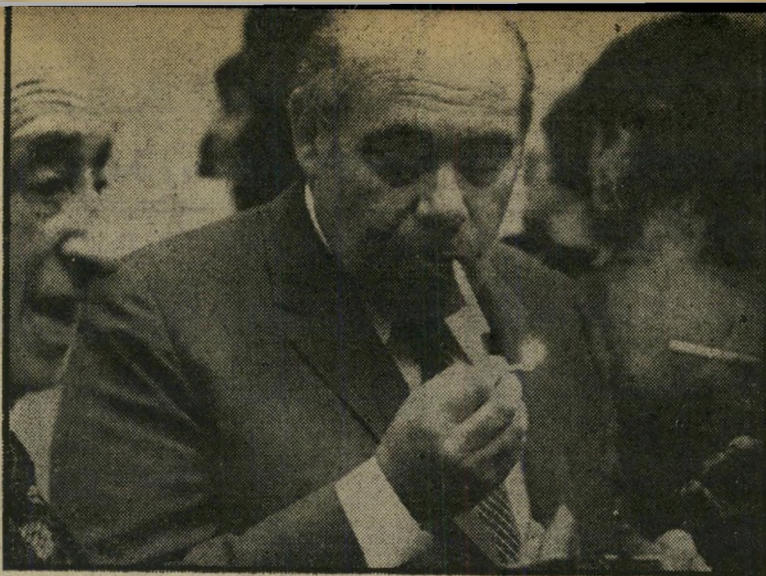
יתר על כן, בעידן של פיתוח וזחל, מקבלים אנשיהאוויר את המיצרץ היקר ביותר במדינה — מטבע זר. אצל כל שאר העובדים, אוכל הפיתוח את המטבעות. התשלום במטבע זר חוסך לטייסים את הנחילה הזאת לגבי חלק ניכר משכרם. לכן, כאשר נתברר השבוע כי הבעיה הסבוכה של שכרטיסיים יוצרת, בעייה עקרונית. גברו במהרה גלי ההיסטוריה הציבורית המפוברקת. הטונים עלו שוב לאוקטאבות הגבוהות ביותר. ההצעה הרגיי לה נפתחה מחדש: ח"כים הסתערו בשצף קצף, מראיני הטלוויזיה התמלאו זעם מוסרי, הפרשנים מלאו חימה קדושה, השי רים ההליטו ונסוגו, העיתונים תבעו, "עמיר" דה על עקרונית. והעם בציון זעם ורתת. **שכר האלימה**. והעם הציון זעם ורתת. פשוטה בתכלית, ולא היה כל צורך בכל המהומה.

הטייסים מקבלים שכר גבוה, במושגים ישראליים. אפשר להתווכח על הצדקתו של שכר זה, אך זוהי בעייה בינלאומית. בכל העולם מקבלים הטייסים שכר מופלג, שרד מתקופה שבה היה זה מיקצוע אסוף הילה, מסוכן והרפתקני. היה זה שכר האלימה.

אולם כיום קיים שכר זה. עוד לא קרה בישראל שהורידו לקבוצת עובדים את הר שכר באופן שרירותי. הטייסים צדקו בהחלט כאשר סירבו לשמש חריג בילעדי. אמר מנהיג הטייסים, הקברניט גדעון ("גדי") ארבל: "אם יורידו לכולם, אפשר להר

קברניט ארבל
ההיסטוריה גושט

מנכ"ל בן יארי
הטובסדיה נשרפה

עלולה מדינת ישראל להיכנס למשבר ממיר ויקר — שבמהלכו אפשר יהיה לעורר אורגיה של התנפלות על הטייסים, לסיפוק תאוותם של כל שוחרי ההיסטוריה.

דיעות

מינשר המאה

עם פירסום מינשר

המועצה למען שדום

ישראלייפלסטיני, נפתח דף

חדש בתודות מחנה השלום

היה זה המיפגן המרשים ביותר של כוחות השלום הישראליים מזה שנים רבות. מאה החותמים על הנוסח הסופי של מינשר המועצה הישראלית למען שלום ישראלייפלסטיני היוו מיפגן מרשים מבר חיתת ההשקפות, המוצא המיסלגתי והמיק צעות.

הם כללו שלושה חבריינסוס (לובה אלי אב, מאיר פעיל ומרשה פרידמן), אלון מיל. (מתתיהו פלד) ושורה מפארת של פור פסורים מכל האוניברסיטות (חתן פרס ישראל לחקלאות, הפרופ' חנן אופנהיימר מרחובות; הפרופסורים מריון מושקאט, דן ברבר, ולטר גראב, דן מירון, שארל בלור, אלקנא מרגלית, גר פוקס, אריה גלור כרוון ואחרים מתל אביב; עדי צמח, צבי לם, דן שנית, יוסי סדן, אבישי מרגלית, יהודה מלצר, נעמי קיס ואחרים מירושלים; ביל פרידמן, צ'ארלס קימן, גידעון גילת, בנימין ביתרלחמי ואחרים מחיפה).

לצד דמויות בולטות מעולם האמנות (גילה אלמגור, אריק בליא, חנה רוט, גר שון פלוסקין, אסי דיין, דן קדר, דני קרוון, יעקוב אגמון, דות שלום ואחרים) הופיעו סופרים ידועים (אב. יהושע, עמוס עוז, עמוס קינן, ראובן קריק, יורם קניוק, טרסי קה לוין, שהיא סופרת בזכות עצמה ואשתו של הסופר היהודי-אמריקאי מאיר לוין), עיתונאים (בועז עברון, יוחה יריב, ויקטור צינגלמן, אלי תבור, אהרון בכר ואחרים), מחנך דגול כמו ד"ר אריה סימון (מנהל מוסדהגוער ברשמן) לצד אישטלוויזיה כמו מיכה שגרי, חצי צוות ניקוי ראש (ב. מיכאל ואפריים סידון) והרופאיקולנוען יהודה ("גדי") נאמן.

בנקאים וכלכלנים ("ד"ר ארתור ברגמן, ד"ר יעקוב ארנון, עלי נפתלי) הופיעו לצד קיבוצניקים (יוסי אמיתי מגבולות, אילן ברוד מדבר, אריק ברונשטיין ממגן, צפירה יונתן משריד, אהרון כהן משערי העמקים, רן כהן מגן-שמואל, מיכה רחמן ושניים אחרים מכרם-שולם).

אנשים שמוצאם ממפא"י (דוד שחם ולובה אליאב) הופיעו לצד אנשים שמוצאם ממק"י (יאיר צבן, ראול טייטלבוים), ש"ח (גיבה לניר) ל"ע (ארתור ברגמן, נחמן פוזנר), תנועת העולם הזה (אמנון זיכרונ, אלכס מסיס), וחבר הוועדה המדינית של מפ"ם (אלי ברגל).

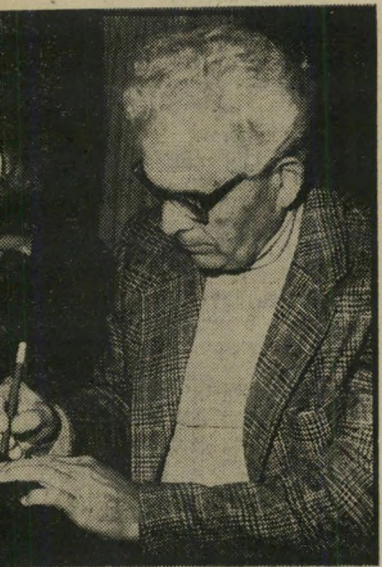
לא הופיעו ברשימה: אנשי רק"ח, שלא הוזמנו בשל זה, **אש"ף וציונות**. המינשר, שעליו חתמו המאה, עבר עריכה ממושכת ומדוקדקת. לעומת הניסוחים הבלתימתפשרים של הי טיוטה הראשונה, שפורסמה לפני שמונה חודשים (העולם הזה 1971) בחתימת שלר שר יוזמים (אורי אבנרי, יוסי אמיתי, שר

עמוס קינן) משמש הנוסח הסופי ביטוי למינוח רחב יותר. היה מנוי וגמור עם המנסחים לאפשר את הצטרפותם של כל האנשים המסכימים לעקרונות היסוד. כך אומר הנוסח הסופי כי על ממשלת ישראל לנהל משאומתן עם "נציגות מור כרת ומוסמכת של העם הערבי הפלסטיני, מבלי לסרב למשאומתן עם אש"ף, על בסיס הכרה הדדית". נוסח זה נמנע מלקר בוע במפורש אם אש"ף הוא הנציג. ה" ביל עדי של העם הפלסטיני, או לאו. הנוסח גם אינו קובע מסמרות לגבי השאלה אם המדינה הפלסטינית תקום משני עברי הירדן, או בגדה המערבית וברצועת-עזה בלבד. הוא משאיר זאת להחלטת הפלסטינים עצמם, ומסתפק בציון הגבול בינה ובין מדינת ישראל. גבול זה, יתבסס על קווי שביתת-הנשק, כפי שהיו לפני מלחמת יוני 1967, בשינויים שיוסכם עליהם בין הצדדים, ולאחר הסדר בעיית ירושלים.

על ירושלים נאמר שהיא "בירת-הנצח של ישראל", שתישאיר מאוחדת, "כיחידת" גג עירונית משותפת". ושהחלק הערבי שלה יוכל לשמש בירת המדינה הפלסטינית.

שינוי אחר לגבי הטיוטה המקורית: נאמר שמדינת ישראל תשמור על זיקתה לא רק לעם היהודי, אלא גם לציונות, בעוד המדינה הפלסטינית תשמור על זיקתה לעולם הערבי.

עצומות יריב, במשך החודשיים שבהם נוסחה תגיוטה הסופית של המינשר והור כבה רשימת מאה החותמים, לא פעלה

יו"ר מתי פדר
100 חתמו

המועצה — אך היא עמדה במרכז סערות בלתיפוסקות. היא שימשה עילה למירוק מיסלגתייער, שורבבה למאבקים הפנימיים של העדה הספרדית, כאשר יריביו של אליהו אלישר ביקשו לנגח אותו על בחירתו כנשיא כבוד של המועצה. השבוע התפתחה סערה חדשה במפ"ם ביגלל תמיכת חבריה במי עצה (ראה להלן).

עתה תצא המועצה לפעולה לאומית וביי לאומית. בין תוכניותיה, שהושמעו השבוע במסיבת-עיתונאים רבת-משתתפים:

- אירגון חברי-פעילים של המועצה בכל מקומות-היישוב בארץ.
- פתיחת מיבצע לחתימה המונית על עצומה, שתבטא את הקונסנוס של מקנה רחב ביותר, על סמך נוסחת אהרון יריב ("משאומתן עם כל גורם פלסטיני המכיר במדינת-ישראל, והחותר לשלום עימה"). בנוסחה מעין זו תמכו לאחרונה הפרופסור שלמה אבנרי, הפרופסור יהושפט ("פטי") הרקבי והשר ויקטור שם-טוב.

- חתימה לדושיח גלוי עם גורמים פלסטינים בעולם.

כאשר נשאל מתי פלד, יו"ר ועדה-הפעי לה חומני, מדוע לא קמה עדיין מועצה מקבילה בקרב הפלסטינים, הודיע חדי-מש מעית: "אם תעניק ממשלת-ישראל חופשי ביטוי וחופש פעולה פוליטי לתושבי השטחים המוחזקים, תקום המועצה הפלסטינית למען שלום פלסטיניישראל למחרת היום".

* הנוסח המלא של המינשר — ראה מודעה בעמוד 15.

במס"ם נערכה הצגה

שהיתה פארודיה על

תקופת סטאלין

„שמש העמים“, יוסיף ויסארינוביץ' דויד גאשווילי, המכונה סטאלין, הלך מזמן לי עולמו. בין המבכים אותו, כיום מותו, היתה גם מפ"ם.

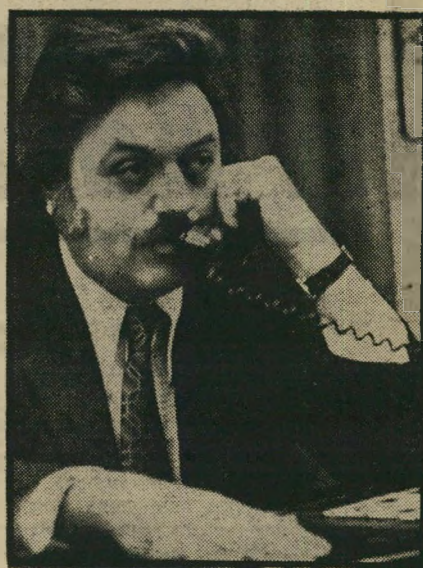
השבוע נסתבר כי ימי סטאלין במפ"ם לא חלפו. במיפלגה נערכה הצגה סטאלית נית קטנה, שנראתה כפארודיה על ימים קודרים יותר.

תומכים, לא חברים. כמה מראשי האגף המפ"מי, המתנגד להמשך השותפות במערך, קראו את המינשר המועצה הישראלית לשלום ישראל ופולטיני (ראה לעיל) ונוכחו כי הוא זהה, כולו או בעיקרו, עם השקפותיהם. הם ביקשו להצטרף למעשה.

כאשר נודע הדבר לצמרת מפ"ם, היא הודיעה. אחרי כמה ישיבות סוערות, הוחי לט לאסור על חברי מפ"ם להצטרף. מהחלטה זו נדף ריח סטאליני ברור, אך הוא היה עדיין דק.

מול פני ההחלטה, נאלצו תומכיה המועצה מקרב מפ"ם להחליט: להפך אותה או לי אגוס את מצפונם. אחדים מהם נטו לק האחד, ואחרים לקו השני. לכן נמצא פיר תרון של פשרה: אנשי מפ"ם הוסיפו את חתימתיהם למינשר, אך לא כחברים. אלא כתומכים. מתחת למאה החתימות של חבר רייהמועצה נאמר: „(אנחנו) מסכימים ל- עקרונות אלה, ותומכים בפעולות המור עצה". תחת כותרת זו באו 11 חתימות: ביניהן ח"כ מפ"ם אליעזר רונן, איש הסיעה בהסתדרות נפתלי בן-משה, איש קיבוץ עין-דור שרגא וייסקופ, עסקן הדור הצעיר לטיף דורי, המזרחן שימחה פלאפ, הסופר יהושע סובול, ואחרים (ראה עמוד 15).

עסקן נוסף, ד"ר אלי בן-גל, שהיה שליח מפ"ם בפרס ונודע בשעתו בשל היחסים שקשר עם השגרירות הסניית שם, הצטרף

ח"כ רונן
11 תמו

למאה החותמים. ואף ניאק זאת במסיבת עיתונאים סומבית.

„ביקורת עצמית“. ברגע שהתפרסם המינשר, נפתח מחולל השדים.

המכש המיפלגתי הופעל כמו בימים הי טובים, וחישי-מרה נתפרסמו ההודעות הי ראשונות של ביקורת עצמית והנצחות, כי סיגנון הסטאליני המפורסם. אבצאל קובי לנזב, איש הסניף הירושלמי של מפ"ם, הודיע כי מעולם לא הכסים לפרסום שמו. האמת: הוא הכסים עליהם, אך לא טרח לאשר זאת בכתב. עתה ניצל מחדל זה כדי להתחמק מן העניין.

נפתלי בן-משה הודיע כי אכן הביע הסי כמה לקרונות, אך פירסום עובדה זו היא „מעשה בלתי-צבירי". האמת: בן-משה ידע כי שמו יפורסם. והסכים לכך במחלך התייעצויות ממושכות.

ח"כ רונן, לעומת זאת, אמר כי הודיע על

חברת קו צנוד אלת אשקלון בע"מ

רחל סרלינג 2 תל-אביב 132-67

LAT ASHKELON PIPELINE Co. LTD.

2, CARLBACH ST., TEL-AVIV 67-132 (ISRAEL)

DATE 25.2.1978 תאריך
21-21K-30

לכבוד
רפי עובדי מחלקת ים
אשקלון
ישראל

בתקופת הקרובה יוצר אצל כי ימצא מספר גדול של מיכליות
הנוצרות בו זמנית באשקלון.

מכ זה יוצר עקב גדולת הבקוש לדלק באירופה, כתוצאה מחרף
קשה ועקב קטירות האחרונות של חרש פברואר.

אני פונה אליכם חברי הודע, ודרככם לעובדי המחלקה הימית
ובקש מכם לעשות כל מאמץ, בכדי שנוכל לקשר, להספיק ולשחרר מבטיסום
אזניות, תוך מינימום זמן.

אני מסוכנע כי מעבר לבעיות השוטפות של יחסי עבודה, גם אתם
מעוניינים בהחזרת העיני בתחביביו והמסחריות וגם תצליח לרכוש קונים
חדשים.

יודע לי מחרף נסיגותי עמכם שאם מסגלים לבצע זאת ואני מלא

חקה שאכן תפסי זאת.

עושים: מר בן-דוד
מר אלון
מר שם
ר/ח הנבל
מר סגול

כ כ ר כ ת,
א.
מנהל

מיכתבו של בוצר

המודד הוזמן חזרה

אפת לסיפוחים נרחבים, באמתלה ביטחון
נית — אין הבדל בינה ובין חרות. לעומת
זאת, אם פניה לתיקוני-גבול מצומצמים.
שעליהם יוסכם במשאומתן שלום — אין
הבדל בינה ובין המועצה.

לגבי המשאומתן, קובע המינשר כי
על ישראל לנהל אותו עם „נציגות פלס-
טינית מוכרת ומוסכמת, על בסיס הכרה
הדדית". ומוסיף כי הדבר חל גם על אש"ף.
החלטת מפ"ם אומרת „ישראל תנהל משא-
ומתן עם כל גורם פלסטיני, אשר יכיר כי
רבותיה של מדינת-ישראל, ואשר יימנע
מלהפעיל טרור נגדה". מאחר שהפסקת
פעולות-האלימות הוא תנאי מובן-מאליו
לכל משאומתן, אין כל הבדל — מילבד
באומץ-הלך לאמר דבר מפורש.

גם לגבי בעיית-ירושלים אין הבדל
מעשי. שני המיסמכים דוגלים באחדות
ירושלים כעיר. ההבדל היחיד הוא בכך
שהמינשר מאפשר למדינה הפלסטינית לקי-
בוע את בירתה בחלק הערבי של העיר.
המר כן, פלד לא. דיקדוקי-ענינות
אלה הם מנוחכים, כאשר עוסקת בזה מי-
יצחק רפאל ושימרון פרס.
אבל גם סטאלין היה מוכן תמיד להת-
פטר עם הימין בחוק, בשעה שהוציא-להורג
את עמיתו מבית.

יחסי עבודה

צי"טה חוזר בתשובה

חמורים פוטרו ברעש

גדוד — ומוזמנים עבשיו

לחזור בקור דממה דקה

המיכתב היה תלוי על לוח-המודעות. קור-
איו כימעט לא האמינו למראה-עיניהם.
כי היה זה מיכתב של תחנונים והתרפסות
של מנכ"ל קצא"א, אברהם „צי"טה" בור-
צר, אל עובדי מחלקת-הים שלו.
לפני חודשים ספורים בילבד הכריו צי-
טה מילחמת-חורמה על עובדים אלה, תגד
אזנים חבלנים וכסחטנים. הפעיל נגדם
את המיטרה, וביקש לפטרם בסיטונות. הי
עובדים היו משוכנעים כי צי"טה זומם לפי-
טר את כולם. כדי להחליף את עובדים חרי-
שים, בלתי-מאומנים אף צייתניים, או
להביא במקומם קבלנים פרטיים.

מאו לא השתנה הרבה. 18 עובדים פו-
רו. נגד 48 הנותרים ניהל צי"טה מילחמת-
התשה. בין השאר הוא מבקש להחליף את
שיטת-המישמות בנמלה-נפט. במקום הי-
שיטה הנוכחית (24 שעות רצופות בתפקיד.
48 במנוחה) הוא רוצה להנהיג מישמרת
רגילה של שמונה שעות. מכיוון שרבים

מן העובדים חיים בתל-אביב ובצפון, תביא
שיטה זו להתפרטות רבים מהם.
„אתם משובלים". קוראי המיכתב הת-
קשו להאמין כי „א. בוצר", החתום עליו,
הוא אותו אלוף (מיל.) צי"טה, המוכר להם
היטב.

„בתקופה הקרובה ייווצר מצב שבו יימי
צא מספר גדול של מיכליות, הנמצאות בור-
זמנית באשקלון". כתב צי"טה לוועד עובי
די מחלקת-הים. „מצב זה ייווצר עקב הגי-
דלת הביקוש לדלק באירופה, כתוצאה מי
חורף קשה, ועקב הסערות האחרונות של
חודש פברואר.

„אני פונה אליכם, חברי הוועד, ודרככם
לעובדי המחלקה הימית, ומבקש מכם לעי-
שות כל מאמץ, בכדי שנוכל לקשר, להס-
פיק ולשחרר מבטיסום אזניות, תוך מיני
מום זמן."

הוסיף צי"טה, בנימה של חנופה: „אני
משוכנע כי מעבר לבעיות השוטפות של
יחסי-עבודה, גם אתם מעוניינים בהחזרת
העניני בתחביביו והמסחריות וגם תצליח
לרכוש קונים חדשים. יודע לי בעיקרו, גס
נסיגותי עימכם שאם מסוגלים לבצע זאת,
ואני מלא תיקוה שאכן תעשו זאת."

1 פורק, 1 מקולקל. מה גרם לשינוי
הטון אצל המנכ"ל התקופני?
משך כל הזמן פעל צי"טה מתוך הנחה
שהביקוש באשקלון יירד, על כך בנה את
מדיניותו ביחסי-העבודה. על לתע קרה
ההיפך — הביקוש עלה באורח מפתיע.
מול צי"האזניות שהחל פוקד את אשקלון,
נשארה קצא"א חסרת-אונים. מבין ארבעה
המעגנים (מיתקני-הטענה בים) פורק אחד,
ואילו שני מקולקל לגמרי. נותרו רק שני
מעגנים איטיים, הכשרים לעבודה. הסיבה:
כתוצאה מן הפיטורים, לא היו די עובדים
כדי לתחזק את המעגנים כראוי באופן שר-
טי.

עכשיו אוכל צי"טה את הדייסה שבישל.
באחד ימי השבוע המתונו כמה אזניות
בלב ים, שעה ששהיים חוטענו באיטיות.
כאשר גברה הסערה, היה צורך לנתק גם
את שתי אלה. הדבר נעשה במהירות הד-
רשה תודות לנוכחותם של שלושה מעובי
די מחלקת-הים על כל אזניה. תוכניתו של
בוצר: להשאיר רק עובד אחד בכוננות
על כל אזניה.

בינתיים אין בוצר יכול לשחרר אנשים
לחופשה המגיעה להם. והוא מכריח את
העובדים לעבוד שעות נוספות, תמורת
שכר גבוה.
חביבו של בוצר, הקבלן הפרטי יונה לרר,
עמד גם הוא חסרי-אונים מול הדרישות.
כאשר גברו הגלים, סירב לשלוח את שר-
רותיו אל האזניות. סירב לשלוח את שר-
היה צורך לחוריד פצוע מאזניה, סירב לרר
לשלוח סירה — ועובדי מחלקת-הים נאלצו
לעשות זאת בעצמם.

הזמנה למורד. מילבד המיכתב שנית-
לה על הקיר, עשה צי"טה מעשה שבנדאי
חזה לו עוד יותר: הוא החל מזמן חזרה
לעבודה את עובדיהם, שפטר באישורו
של מוכיר ההסתדרות ירוחם משל.
ביגלל פיטוריהם אלה פרץ בשעתו הי-
סיכסוך הגדול, שהסעיר את הארץ וגרם
להפעלת המישטרה ובתי-המשפט. השבוע
החוזרו שניים מהם לעבודה „וזמנית". מי-
רק בחול יצא אל מנהיג המרד, גיורא
צוקרמן.
גם הוא הוזמן לחזור לעבודה.

דרכי אדם

אחרי הנפילה

המדינה שיזמה פיצויים

לשורד שנפצע בשעת

מעשה ודא זכה

בטיפול רפואי נאות

הכנופייה פרצה לבית שבקצה הכפר
דיריאל גיטון, ליד תול-כרם, ועמדה להת-
חיל לגנוב, כאשר לפתע נשמעה זעקת-
אשה.

ארבעת אנשי הכנופייה עזבו את המקום
בריצה מבוהלת. כל אחד מהם ניסה להציל
את עצמו, בחסות החשיכה שעדיין לא
התעצמה. היה זה בשעת לפנות-בוקר של
17 באוקטובר 1969.

ראש הכנופייה, מוחמד מחמוד מוסא
גאנס, ערביי-ישראלי מהכפר איבתאן, שי-
תיכנן את הפריצה והשור לבית, לא המתין
לחבריו. הוא זינק אל המירפסת, עשה
כמה צעדים ואז, מבלי לחוש מה קורה
לו, נפל לחצר הבית מגובה של כארבעה
(המשך בעמוד 23)

זהו שם הסרט של אחיו, אסר. השבוע התקיים הדבר בחייו שלו

רשת-הברחה בינלאומית. השיחות עם "אודי הישראלי" הושמעו כדי לחזק את הטיעון הזה, ומעשיו של אודי עצמו בישראל, לא עניינו את הגרמנים.

יתר על כן: גרמניה היא אחת המדינות היחידות בעולם שבהן אין רישום של נכנסים ויוצאים, ואין מחיר תימים את דרכניהם של הבאים לגמלי הים והאוויר שלה. אף שאודי ביקר בגרמניה בראשית פברואר השנה, לא היתה המישטרה הגרמנית חייבת לדעת זאת בעוד-מועד.

● **טענה ג':** המישטרה הגרמנית (או העולם הזה) רצו לדפוק אותו ביגלל אביו. אילו היה לו שם אחר, לא היה איש עוסק בו.

גם לכך אין כל ממש. להיפך, התביעה הגרמנית חקרה פידה שלא להעלות את שמו במהלך המישפט, הסתפקה בשם "אודי". כל פעולותיה היו מודרכות עלידי הרצון למועד את שירבו השם דיין במישפט. לא היו הדלפות לעיתונות הגרמנית, וזו לא פירסמה את העניין.

יתר על כן: התביעה הגרמנית לא היסלתה במאומה בין "אודי הישראלי", "אודי האמריקאי" ו"אודי" הבריטי, שעם כולם שותח כושי באותה תקופה על עסקיו.

העולם הזה, מצידו, טיפל בעניין במישפתי-הירות, שמא יעלה על הדעת כי נטפלים לאודי דיין כדי לפגוע באביו. ברור, כמובן, שהתעניינות הציבור באדם במעמדו של אודי דיין גדולה מזו שהיתה מתעוררת אילו שותח כושי עם סתם אדם בלתי-ידוע. שאינו נמנה עם עילית המדינה, ושאינו לו אב כה מפורסם. אולם זה נכון לגבי כל חייו של אודי דיין — לטובתו ולרעתו כאחת.

גם אודי לא יכול היה להביא אפילו נימוק אחד מדוע תחלה המישטרה מעוניינת לעשות מעשה כה חריג, כגון זיוף מיספר-טלפון של שיחה, או פיברוק הקלטת של שיחה שלא היתה ולא נבראה.

במדינה מסודרת כמו גרמניה, שבה נוהלי-מישטרה נוקשים, הדבר אינו אפשרי כלל.

בית מתורבן וחזבות

● **כופו של דבר,** העדות העיקרית — לכאן או לכאן — טמונה בהקלטת עצמה.

היא עצמה צריכה להשיב על השאלה: האם סביר להניח כי "אודי", בעלת-השיחה, הוא אודי דיין? האם פרטי השיחה מחזקים הנחה

● **סירטו האחרון** של אסי דיין הוא יופי של צרות. אסי לא יכול היה לדעת כי מטבע-לשון חדשה זו תתאים להפליא למצב שבו ימצא, תוך ימים מעטים, אחיו הבכור, אודי.

השבוע היה אודי דיין נתון בצרה גדולה. בבית-המישפט הגרמני בפראנקפורט נשמעה הקלטת שיחה אשר, לדיבריו, התביעה הגרמנית ניהל הוא עם ידידו, שימרון ("כוש") רימון. ההקלטה הכילה קטעים שהטילו עליו צל כבד. אחרי הסקופ שפורסם בגיליון האחרון של העולם הזה (2008), בעיקבות חקירתו של זאב יפת בגרמניה, ציפתה המדינה כולה לפירסום ההקלטות המלאות. כאשר הרי פיעה השיחה הראשונה בהרחבה בשידורי ישראל ובעיית תונות היומית, הפך אודי דיין מרכז של מישחק-טוטו ארצי: כן הוא? לא הוא?

3 נימוקים שהתמוססו

אודי דיין עמד מול ההסתערות כגבר, בהתאם לאופיו (ראה עמודים 24-25). הוא השתדל להשיב מילחמה-שערה, איים במישפטי-דיבה, הסתער על חוקריו באימרות צבריות עוקצניות. הוא גם השתדל למצוא נימוקים הגיוניים לכך שהשיחה הגורלית לא יכלה היתה להתנהל עימו.

היתה לו שהות להכין את הנימוקים האלה. היתה לו שהות להכין את הנימוקים האלה. כי הגילויים לא באו לו כהפתעה.

כפי שגילה העולם הזה, וכפי שהודה אודי עצמו השבוע, הוא ביקר בראשית חודש פברואר בפראנקפורט. עורך-הדין וילהלם סטילר, המגן על כושי, כבר הודה כי נשכר על-ידי אודי דיין. אין ספק כי סטילר גילה לאודי שהמישטרה הגרמנית הקליטה את שיחות כושי, ושהיא סבורה כי כמה מן השיחות היו עם אודי דיין. סטילר כבר ידע באותו מועד כי התביעה מתכוונת להשמיע לפחות חלק מן השיחות האלה באולם בית-המישפט. באותו מועד עוד יכול היה אודי להשלות את עצמו כי הדבר לא יעורר הד, וכי לא ייוודע כי המישטרה הגרמנית מייחסת שיחות אלה לו. באותו זמן כבר נרדמה ההתעניינות של העיתונות הגרמנית במישפט הממור שך, והוא לא זכה עוד בכיסוי רציני. גם הכתבים הישראליים בגרמניה לא טרחו עוד לבקר במישפט, סיקרו אותו מרחוק, באמצעות הטלפון בלבד.

יופי של צרות

זו? האם יש בשיחה פרטים המפריכים אפי שירות זו מראש?

גם לולא התנהלה השיחה עם מיספר נהללי, השייך לשכנו-ידידו של אודי, ושבנו היה אודי נוהג לקבל שיחות, יש בשיחות פרטים מאלפים רבים המצביעים עליו. בין השאר:

● **"אודי" הוא בעד משק.**

המשק חוזר בשיחה בכמה וכמה קטעים. למשל: כושי: זה לא זה. לא. תשמע, תראה, תגיד כמה אתה צריך בחודש כדי שתהיה מבסוט? כדי שתגיד זוב את המשק ותבוא הנה? כמה אתה צריך בחודש? וכעבור כמה דקות:

כושי: אז אם יהיה משחו אודיע לך. טוב, מה נשמע במשק שלך?

ולאחר-מכן:

כושי: יופי, תגיד, מה עם המשק שלך?

ושוב הלאה:

אודי: יש לי עוד יום אחד, ואז אני יוצא לחורף, פש, וזהו זה. ואז אני סוגר את המשק.

כושי: את.

אודי: לא יהיו לי מטילות כאן, שיחיה לי חודש הפסקה.

● **"אודי" בונה בית חדש.**

הצרות שיש ל"אודי", ביגלל הבית החדש והיקר, תופי סות מקום נרחב במהלך השיחה. בדיוק באותה תקופה עסק אודי דיין בבניית בית מפואר במיוחד שעלה, לפי ההערכה, למעלה ממיליון לירות, ושגרם לרינונים רבים בנהלל — מושב שהיה פעם מפורסם בשל 75 בתיו הלבנים הצנועים, שהיו שווים לחלוטין בצורתם, ושהיו מסודרים בעיגול מדויק.

ביגלל בניית בית זה היה הטלפון של אודי דיין מנוק, והוא נאלץ לדבר מבית שכוני.

בשיחה חוזרים הבית ובעיות-הכסף פעמים אחדות: אודי: אין כסף, אין כלום. חשוק ריק.

לאחר-מכן:

הכלבים של אודי: האם הזכרו?

אולם כאשר הופיע כתב העולם הזה בפראנקפורט, היה ברור לאודי כי חלק זה של המישפט לא יישמר עוד בסוד. זאב יפת דיבר עם סטילר ועם שאר הדמויות המרכזיות במישפט, והוא התעניין בגלוי במעורבותו האפשרית של אודי דיין בפרשה. כאשר חזר יפת ארצה, הוא טילפן מייד לאודי, העמידו על חומרת הדברים, וביקש את תגובתו. כך עשה גם עורך העולם הזה, בשתי שיחות.

על כן היו לאודי בשבועיים להכין את טי עוניו. הוא השמיע אותם השבוע — אך הם התקבלו, כרוכם, במיבחן הראשון.

● **טענה א':** השיחה שהושמעה בבית-המישפט, ושהיתה מיום 9 במארס 1975, כך אמר, לא יכלה כלל להיות עימו — מכיוון שבאותו מועד לא היה לו טלפון. הטלפון שלו היה מנותק.

טענה זו התמוטטה חיש-מהרה. המישטרה הגרמנית ציינה כי שיחה זו לא היתה עם מיספרו של אודי דיין (מס' 065-66266, הרשום עדיין על שם אשתו הראשונה, אביגיל דיין) אלא עם מיספר 065-66047, הרשום על שם שכנו, זאב גולדמן. גולדמן הודה השבוע כי קרא פעמים רבות לאודי דיין לטלפון זה, כשנתקבלו עבורו שיחות. הוא לא רצה — או לא יכול — לזהות את המטלפנים שביקשו את אודי.

מאחר שאודי דיין מעולם לא הכחיש כי אומנם שותח עם כושי כמה פעמים, הרי העובדות תואמות זו את זו. היה מותר למישטרה הגרמנית להניח כי "אודי" המדבר ממספר זה הוא אודי דיין.

דווקא טענה זו של דיין חיוקה. איפוא, את הסביר רות כי הוא היה המדבר.

● **טענה ב':** אילו היה למישטרה הגרמנית חשד נגדו, היתה בוודאי אוסרת אותו.

גם לטענה זו אין רגליים. כי גם לפי ההקלטות שבידי המישטרה הגרמנית, לא ביצע אודי דיין שום עבירה על אומה גרמנית. מי שביצע את העבירות בגרמניה (לפי סברת המישטרה הגרמנית) היה כושי, והתביעה לא היתה מעוניינת אלא להוכיח כי כושי שקל הקמת

וילה בנהלל: האם זהו ה"בית המחורבן" שהכנים את "אודי" לצרות?

אודי: חוץ מזה, לא איכפת לי לשבת בעצמי. רק אבא — שהוא לא ייכנס לזה!
כוש: חס וחלילה! חס וחלילה! חס וחלילה! שלוש פעמים חס-וחלילה — זה מעיד שגם כושי יודע להעריך את הייחוד שבשמו ובאביו של "אודי הישראלי".

● **סיגנון-הדיבור של "אודי".**
סיגנון-הדיבור של "אודי הישראלי" הזכיר לרבים ממכריו את אודי דיין. מובן שאין הוא היחיד המשתמש בסלאנג זה, המאפיין את החוג כולו. אך הוא מתחזק את הגורמים המצביעים לעברו. בראש וראשונה: השימוש המופרז במילה "חרא".

אודי: תשמע, פה הכל חרא!
כוש: חרא!
אודי: אין כסף, אין כלום.
ובמקום אחר, כאשר מדבר "אודי הישראלי" על עבר דותיו המיסטוריות, המכניסות לו הון "במכה אחת":
אודי: זו עבודה, אתה יודע, זה סיכון די גדול. זה חרא.

נחשים ב"העולם הזה"

● **הקטע ב"העולם הזה".**
זהו אולי הפרט הפיקנט ביותר בשיחה כולה. האיי-רוניה של הגורל היא שאודי דיין, שהתמרמר השבוע על העולם הזה וייחס לו כוונה לדפוק אותו ביגלל אביו — זיהה את עצמו בשיחה וזיהו מוחלט דווקא עליידי איז-כור העולם הזה בשיחה.

הקטע מתייחס לבקשתו של כושי, להפיק בארץ כי נסע לנפאל וכי נוכח שם עליידי נחש. כדי להטעות אנשים שראוהו בחברת דמויות מן העולם התחתון הישראלי בגרמניה. "אודי הישראלי" מציע להכניס את הידיעה הכוזבת הזאת להעולם הזה, עליידי שימוש באנשים היושבים במסעדת אלי רונן בתל-אביב. רונן מקובל מאד בחוגי צנחנים ואנשי-ביטחון ביכלל.
עולה מתוך השיחה כי אודי היה בטוח שיוכל למי-צוא, בסביבתו של רונן, משהו המקובל כמקור מהימן בעיני העולם הזה, כך שידעיה אשר תבוא ממנו לא תעורר חשד ותחשב כנכונה. מכיוון שמדובר בפריט אישי פיקנטי, ללא חשיבות ציבורית, שאינו יכול לפגוע באיש, יכול היה אודי לקוות שלא יעלה על דעת המערכת לנודא את הידיעה בדרך נוספת.

הצרה — מבחינת "אודי הישראלי" — היא שדווקא בדרך זו יכול העולם הזה לוודא כעת בקלות מי הוא. כי הידיעה אכן פורסמה בגיליון העולם הזה (1961) הנושא את התאריך 24.75 — 24 יום אחרי תאריך אותה שיחה טלפונית המוקלטת. היא הופיעה ב-17 שורות ב"מדור "אנשים", בעמוד 17 של הגיליון (דאה גרופה). חקירה שנערכה השבוע במערכת העלתה כי הידיעה לא הגיעה למערכת מפי מקור אחד בלבד — אלא מפי שני מקורות שונים.

המקור האחד מסר את הידיעה לאזני תבור, והודה השבוע כי קיבל אותה מפי אודי דיין (דאה אגרת לרואי עמוד 6). המקור השני הוא בתורה, הידיעה כידידתו של אודי.

נוסח הדברים מעורר את הרושם שאין המדובר כאן בשם רגיל, ובאבא רגיל, שכל אדם מבקש לשמור עליהם, אלא במישהו המעורר יראת-כבוד.

בקטע הראשון, מספר כושי כי כבר דיבר על אודי עם ראשי-הכנופיה (יוסף עמיאל):

כוש: סיפרתי לו עליך. הוא עוד זוכר אותך. האלו! ישבנו יחד, נכון!

אודי: כן, נכון. ישבנו אצלו. (עמיאל היה בעל מוסעדה בתל-אביב.)

אודי: אבל הוא לא השתמש בשם, נכון! בשום אופן!

כוש: הוא? לא, בעניין זה הוא מאד חכם, מאד חכם. כן, לא שום דבר. חס וחלילה! חס וחלילה! ובקטע אחר, אחרי שכוש מבטיח לאודי עיסוק שיכ-ניס לו 150 אלף לירות תוך שלושה חודשים:

אודי: טוב, תסדר לי משהו. אבל חשם שלא ייכנס לליכלוך, עם אבא. זה הכל.
כוש: בסדר, חס וחלילה!

אודי: אבל תעשה משהו. אני, יש לי פה בעיות עם חבית המחורבן.

לאחר-מכן:

כוש: עזוב את העניינים שם ותבוא חנה, פחייך. **אודי:** לא, בחייך, זה חורג אותי. אני קודם צריך לגמור פה עם חבית. אין לי כסף.

כוש: כמה אתה חייב? תגיד!
אודי: אני חייב בערך 150 אלף.

כוש: ...שלושה חודשים פה ותצא מן החור בות שלך!

השבוע אמר אודי שלא היו לו בעיות כספיות, וכי חכסף בא מאשתו, שהיתה נשואה בנישואין קודמים למיל-יוגר אוסטרלי. ברור כי ההכנסות מן המשק אינן יכולות לכסות, לפי דיווחי מסי-ההכנסה, סכומי-עתק כאלה.

הדודן המרגז

● **בשיחה מופיעה נחמד כמה פעמים.**
לצעירים רבים בחוגי-מכריו של כושי יש משקים במור שבים. ייתכן שכמה מהם בנו וילות מפוארות. אבל בשרי-חה זו מנבעי הכל דווקא על מושב אחד: נהלל. **כוש:** ...רציתי לדבר עם מוקי ולהגיד לנורית שאם מוקי ייסע מנהלל, שחיה תחתוך את חוטי-הטלפון. חקק מהשיחה מוקדש לקרובי-משפחה של אודי דיין.

אותו "מוקי" הוא בעלה של דודניתו של אודי דיין, אחותו של יונתן גפן, בת אחותו של משה דיין. השיחה הנדונה התנהלה כמה ימים אחרי ליל-סבוי, ואודי מספר כי מוקי עצבני מסני שלא חשתתך בפעולה, בניגוד לעוזי יאירי שנהרג בה.

אודי: צילעלו מתיחידה וחוא לא שמע ברור, וככה הוא נחיה עצבני וחוא ניתק את חקשר. צילעלו לו כמה פעמים, וככה הוא חחמיץ את הפעולת. ואז הוא היה שבוע שלם עצבני. בכלל אי-אפשר היה לדבר איתו.

כוש: יופי, טוב, טוב מאד. טוב מאד שלא היה שם.

אודי: הוא מתרגז, וואללה כמה שהוא מתרגז! **ל"אודי" יש כלבים.**

באחד הקטעים מוזכרים, דרך אגב, הכלבים של בעלי-השיחה, כדבר אופייני.

כוש: בסדר, יש לך שמה כלבים?
הכלבים של אודי דיין הם מפורסמים. בשעתו העלה אותם על נס גם באוזני העולם הזה (1967). סיפר שהוא מוכר את הגורים ביוקר.

אבא? חס וחלילה!

● **ל"אודי" הישראלי יש אבא שצריכים להגן עליו.**

פעמיים בשיחה עולה בבירור כי "אודי" הוא בעל שם מיוחד. שיש להגן עליו בכל מחיר, ושעצם הרעיון של פגיעה בו מחריד את שני בעלי-השיחה. השם הזה קשור באביו של אודי, שיש לשמור עליו מכל מישמר.

שמעון ("כושי") ריי

מוק, מי שהיה קשור בפרשת

הגרעינים הגנובים, היה מעורב

בשהותו האחרונה בנפאל בי

תאונת-עבודה. כושי, הידוע כי

הרפתקן שרוף, הצטרף לבית-

ספר לאילוף נחשי קובריה, התי-

רשל, כנראה, בהכנת שיעורי-

הבית ובתמורה הכיש אותו

אחד הנחשים. הוא הובהל לי-

בית-החולים המקומי, שם שהה

משך תקופה ארוכה. לידידיו

הרבים, שבאו לבקרו, וששאלו

אותו אם יחזור ללימודי-האיי-

לוף, השיב: "ועוד איך, יש לי

חשבון לגמור עם הקובריה שי-

פגעה בתדמיתי!"

בתחרות בין בנק לאומי

הקטע המרשיע ב"העולם הזה"

(המשך מעמוד 21)

כשנשאלה השבוע מגיין קיבלה את הידיעה, נטש אותה כושר-הזיכרון שלה במפתיע. מכל שמונה הפרטים, המצביעים לעבר אודי דיין, זהו הפרט החד-משמעי ביותר, ולמעשה די בו לבדו. אולם כל שמונה הפרטים גסייחד יוצרים תמונה שלמה. מי יכול היה — בגרמניה? — לפברק ש"ה זה כזאת, התואמת מתחילתה עד סופה את הנסיבות המיוחדות שבהן חי אודי דיין? כנגד כל אלה יכול היה אודי דיין, באמצעות פרק-ליטו הממולח רם כספי, לומר רק דבר אחד: אם יקבל את ההקלטה, הוא ימסור אותה למעבדה קולית, כדי להוכיח כי קולו של "אודי הישראלי" אינו הקול של אודי דיין. אם אכן תימסר ההקלטה האותנטית על-

כושי

הכל למען החברה

ידי רשות אובייקטיביות לירי מעבדה ברת-תזוויה — יהיה מעניין להיווכח מה תהייה התוצאות. אך בהיעדר שלושה תנאים אלה, אין ערך רב בכדיקה.

היא ראתה כאשר "שקלנו"

אין פלא שאודי דיין לוחם בחירוף-נפש כדי להפיק ר"ח את הסברה שהוא-הוא "אודי הישראלי". כי די בהקלטה אחת זו בלבד כדי להטיל צל כבד מאד. טבעי שהתביעה הגרמנית בחרה דווקא בה להש-מעה ראשונה, כי היא חמורה לאי-ישיעור אף מן השיחה מה-17 במאס 1975 (שבועיים מאוחר יותר), שהובאה עליידי זאב יסת מגרמניה, ושפורסמה בגיליון האחרון של העולם הזה (2008).

השיחה כולה סובבת סביב הצעתו של כושי לאודי לבוא לגרמניה ולהשתתף בעסקי, המכניסים הון — וגילוי נכונותו של אודי להיענות להצעה.

מהו טיב העסקים האלה? האם יכול היה אודי לדעת מה טיבם?

על כך מלמד, למשל, הקטע הבא:

כושי: זה לא משחו כזה שעשינו יחד בישראל, אתה מבין?

אודי: אני מבין. מירי כבר רמזה משחו, אתה מבין?

כושי: לא... אה, כן. אודי: היא רמזה כל מיני רמוזים. אני כבר הבנתי מה שאתה עושה. כושי: ...זה משחו אלגנטי, אתה מבין? אודי: יופי. לאחר-מכן: אודי: שמע — מירי, אני לא מבסוט ממנה. כושי: מי? מירי? כן, אחת. עוזב, לא כל-כך נורא, היא היתה פה, אתה יודע. אודי: כן, היא לא צריכה לדעת יותר מדי, אתה יודע? כושי: לא, לא, לא, היא רק ראתה, לגמרי במיקר-רה. היא היתה בחור כאשר שקלנו.

מכך הקטעים, זהו החמור ביותר. ומכך המוילים, אין חמורה יותר מן המילה "שקלנו". אין הרבה עסקים, המכניסים הון-ענק, שבהם יש תהי-ליך של שקילה. שוקלים זהב, שוקלים יהלומים, ושוק-לים הרואין.

המיטרה הגרמנית מאשימה את כושי בכך שהיה חבר בחבורה של מבריה-הרואין, בעלת היקף בינלאומי. אחרי "מירי" — ידידה של כושי — ראתה "שוקלים", היא "רמזה משחו" לאודי הישראלי. מה? ומה היה טיב העס-קים שעשו כושי ואודי בארץ ביחד, שהזכירו בחק-שר דומה?

אודי עצמו חשש כי עסקיו של כושי, שבהם הוא מוזמן להשתתף, הם מסוכנים. אודי: יש איה סיכון? סיכון רציני? כושי: לא, לא, לא. אודי: שום סיכון? כושי: לא...

נראה כי באותה שעה עסק אודי, הלחץ מבחינה כספית ביגלל "הבית המחורבן", בעסקים מסוכנים אך מכניסים.

אודי: עשיתי פה עשירה. כושי: נו? אודי: מה? כושי: בחודש אחד? אודי: על מכה אחת, אתה יודע? כושי: כן. אודי: עשיתי את זה כבר שלוש פעמים, בלי בעיות!

כושי: כן, אני מבין. תשמע, בסדר. אודי: זו עבודה, אתה יודע, זה סיכון די גדול. זה חרא.

לאחר מכן בא הקטע האומר כי כושי כבר דיבר על "אודי" עם "הבוס" שלו, וסביר להניח כי המדובר ביוסף עמיאל. כושי מסביר כי הוא שואף לפתוח עסק עצמאי משלו, אך קודם כל הוא רוצה להכניס את "אודי" לעסק הקיים.

אחרי שכושי מבטיח לו 50 אלף לירות לחודש, בא הפסוק:

אודי: טוב, תסדר לי משחו, אבל השם שלא ייכנס לליכול, עם אבא. זה הכל. כושי: בסדר, חס וחלילה. אודי: חוץ מזה לא איכפת לי לשבת בעצמי.

רק אבא, שהוא לא ייכנס לזה. מסתבר ש"אודי הישראלי" — יהיה אשר יהיה — דא היה אשירות. הוא ידע כי כושי עוסק בדברים שיש בהם "ליכוד", ושכיגודם עזרים, "לשבת".

הייפלא שאודי דיין מוכן לצאת ל"מלחמת-חורמה", כדבריו, כדי להוכיח שלא הוא הנחז "אודי הישראלי"?

המיטרה צריכה לחקור

מיטרה הגרמנית אין עניין בזהותו של "אודי הישראלי". אך האם יכולה המיטרה הישראלית להני-מנע מלהיכנס לעובי הקורה?

המידע המצוי בידי המיטרה הגרמנית הועבר כבר מומן לידי המיטרה הישראלית. חודעת דובר המי-טרה, חשבונו, כאילו לא הועברה אליה, דרך אינטרפול, בקשה לפתוח בחקירה, אינה מדויקת.

התובע הגרמני הסביר את התחליף לזאב יסת, באומרו כי בגרמניה יושב נציג המחלקה האמריקאית למילחמה בסמים — מנגנון בעל אמצעים עצומים, שרישטו פרושה על-פני העולם כולו.

אפשר לפמוך על המחלקה האמריקאית הזאת, שעם קבלת המידע על האפשרות שי-תקום רשת נוספת להברחה בינלאומית, חקשו-רה בישראל עצמה — היא פתחה גם למישי-טרת ישראל. ידוע כי בתחום זה קיים מגע הדוק בין המחלקה האמריקאית ומיטרת ישראל, וכי נציגים אמריקאיים אף הדריכו את שוטרי ישראל במיקצוע ספציפי זה.

ברור כי האמריקאים הדריכו למיטרת ישראל — באמצעות אינטרפול ו/או במישרין — כי המיטרה הגר-מנית הקליטה שיחות של איש, "חקשר הישראלי" בפראנק-פורט עם איש ישראלי, שגילה נכונות להיכנס עימו לעסקים.

האם קיבלה המיטרה חודעה כזאת? מה עשתה בעניין זה? האם ידעה על החשד כי "אודי הישראלי" הוא אודי דיין?

דבר אחר ברור: אם אכן רוצה אודי דיין להוכיח כי לא הוא "אודי הישראלי", אין דרך טובה יותר מאשר הפעלת מיטרת ישראל, שתפתח בחקירה ממצה של העניין.

בניגוד למיצאים של מעבדה פרטית, שאין להם ערך בנסיבות אלה, יכולה המחלקה לזיהוי פלילי של המיטרה לבדוק את השיחות המוקלטות בצורה מהימנה, מוזר שלא עשה על דעתו של אודי דיין לזכר בדרך זו, תחת לשלוח את פרקליטו לגר-מניה ולחפץ יריעות על בדיקות מעבדתיות פרטיות.

אשר למיטרה, הרי השיחה המוקלטת עם "אודי הישראלי", שכבר הושמעה בבית-המשפט הגרמני, ושמאת-רית מתייצבת מיטרת גרמניה במלוא אמינותה וכושרה הטכני, יש די ראיות — לכאורה המצביעות על האפ-שרות שבוצעו עבירות בישראל. אין ספק, הדבר מצ-דיק פתיחה מיידית בחקירה נמרצת — הן כדי לאתר את האשמים, אם יש כאלה — הן כדי לסחר את שמור-תיהם של חסי-מפשע.

דבר אחר, שיש בו כדי להטיל אור על מעורבותו או אי-מעורבותו של אודי דיין בפרשה, ניתן לבדיקה בקלות. השיחה האחרונה בין כושי ל"אודי הישראלי" התנהלה ב-17 במאס 1975. בשיחה זו הביע "אודי" נכונות לבוא לגרמניה תוך זמן קצר.

מתי נסע אודי דיין לאירופה אחרי שיחה זו? נקודה שנייה, הניתנת לבידור נקל, אם אודי דיין עצמו יסכים לכך: מצב חשבוניתו במשיב נחלל וכמקומות אחרים, אם לא היו לו חובות, כפי שהוא טוען, הרי החשד נגדו יוחלש בהרבה.

אם, לעומת זאת, יתברר שחיו לו חובות בסכומים 150 אלף לירות, החשד יתחזק.

הגבול הדק

היה "אודי הישראלי" אשר יתה — ברור שהוא בן-טובים, בן משפחה ידועה, בן משק. מה יכול לחביא צעיר כזה להסתבכות בפרשה שכזו?

לגבי כושי, ניתן ההסבר עליידי הפסיכולוג דויד רודי, שדבריו צוטטו השבוע עליידי אשתור-לשעבר של כושי, בעדות פאטית. התיאור חוסף בדיוק את התיאור שניתן בשעתו, בכמה מאמרים, בהעוולס הזה.

כושי נקלט בחברה של בני-טובים מעילית היישוב, אנשי יחידות צבאיות נבחרות ובני מושבים, שכולם היו אשכנזים. כיתום וכבן עדות-המזרח, שאומץ על-ידי מישי-פחה גרמנית בתל-עדישים, סבל מתסביך-נחיתות, ומצורך חולני להיות מקובל ואהוב. לשם כך היה מוכן להסר חוק, לגנוב, לצאת להרפתקות מסוכנות ביותר — ולו רק כדי להוכיח את עצמו, ולעשות "טובות לחברים".

לדיברי רודי, נוצלה תכונה זו ללא בושה ובצורה מחפירה על-ידי "חבריו", שהשתמשו בו לצרכיהם, של-הוהו לגנוב עבורם.

השבוע הציע הסניגור הגרמני להשתדל להוכיח בבית-המשפט שכושי אינו אחראי למעשיו, וכי אינו שפוי. חבריו הודעו. הם ידעו כי כושי לא ישים עם קו כזה, ועלול להתנסק בבוא העת בכל מי שנתן את ידו לכך. הם שלחו את פרקליטו הישראלי של כושי, עורך-הדין יצחק סגל, לגרמניה, כדי למנוע נקיטת קו קיצוני כזה. אולם מה היו מניעי של "אודי הישראלי" עצמו, כשי-נענה לכאורה לפיתוי של כושי?

התשובה לכך טמונה בעולם המושגים של קבוצה שלמה של בני-טובים, שאצלם נישטשש כמשך הזמן הגבול בין חרפתקה וחפרת-חוק, חברמניות לשמה וחברמניות שלא-ישמה.

יתכן שזה התחיל עוד בימי הפלמ"ח, כאשר היה מותר "לסחוב" למען קומיץ. בצה"ל היה נהוג תמיד, ודווקא ביחידות המפוארות ביותר, שמותר לסחוב ציוד מיחידה אחרת, לטובת היחידה המוכחרת.

בתקופת כהונתו של משה דיין, תחילה כרמטכ"ל ולי-אחר מכן כשר-הביטחון, התרופפו המושגים עוד יותר, כאשר דיין סחב, לעיני-כל, עתיקות מכל הבא ליד, בעזרת אנשים וציוד של צה"ל, ונתן בכך הכשר לתחושה כי העילית הביטחונית עומדת מעל לכל חוק.

בחוגי בני-הטובים נפוצו והמכבר שמעות על מעשים חברמניים, שעברו מזמן את הגבול הפלילי הדק. סופר על וילות מפוארות שניבנו בזיל-הזול, מאחר שהומרי-בניין יקרים "נסחבו" בסיוטות על-ידי קבוצות של חבר-רים, שמעות אלה נתאשרו השבוע בעדות גרושתו של כושי. סופר על אנשים שהיו ידועים כגיבורים לאומיים, אשר נעצרו ליד הגבול, בחשד של הברחות.

סופר גם על מיבצעים נועזים — ופליילים — יותר, שגם הם בוצעו ברוח החבראי, כמיבצעים הרפתקניים, מבלי שהמשתתפים נתנו לעצמם דין-וחשבון על מחות מעשיהם. בעיניהם, היו אלה פשוט, "עזרה לחבר" שהיה זקוק לכסף, פיתרון של בעייה כלכלית מטרידה, וכו'. יתר על כן, השיתופים של כושי נגעו להברחת-סמים באירופה. אפילו אם הבין "אודי הישראלי" כי הוא מוזמן להשתתף בהברחת-הרואין בינלאומית, ייתכן מאד שלא ראה בכל כל פשע, מכיוון שהצרכנים המיועדים היו גרי-מניים, ולא נגרם כל עוול לישראלים.

הדבר היה עקול דחצטייר בעיניו כחרפתקה מוצלחת של "נקמה בגויים", חגורם המוסרי כלל לא נלקח בחשבון — מאחר שלגבי רבים מבני-הטובים קיים גורם כזה רק ביחסים שבין ישראלים לבין עצמם, ולא ביחסים שבינם לבין גויים.

כך או אחרת — אין ספק כי פרשת "הקשר הישראלי" והסתעפותו הישראלית פותחת אשנב לעולם של מור-גים ומעשים, הטעון בדיקה יסודית.

(המשך מעמוד 19)
מטרים. כך הסתיים. לגבי, נסיון הפריצה.
למירפסת לא היה מעקה.

החובש עיפה. שוטר ממשטרת תול-
כרם אסף את מוחמד גאנס ממקום הנסילה
והביאו לחקירה. שופט בית-המשפט הצבאי
בתול-כרם האריך למחרת היום את מעצרו.
והוא נחקר במשך שבוע ימים והשתתף
בשיחזור הפריצה. או החל מתלונן על מיר-
חושים שונים, כתוצאה מגירויים ומתח
בשורשי העצבים.

רופא בית-הסוהר, שבדק את מוחמד
גאנס, לא גילה כל מימצא מיוחד הדורש
אישפוז.

שבוע אחרי שנעצר, התלונן מחמוד
לפני הקצין התורן של בית-המעצר על
כאבים ומיחושים בעורפו. מאחר שלא
היה רופא במקום, הורה הקצין לחובש
לספל בעצור.

החובש החל מבצע את פקודת הקצין
ועשה למוחמד עיסוי בצווארו. באותו רגע
הופיע אצל העצור שיתוק פתאומי ומוח-
לם. הוא לא היה מסוגל לנוע, וחש כאבים

פרקליט ברקאי
העונש בא מאלוהים

עזים בכל חלקי גופו. הוא הועבר לבית-
החולים הילל-יפה בחדרה, למחלקה האור-
טופדית, כשהוא כבול באזיקים ומלווה
בשוטרים חמושים ברובים.
מוחמד נפגע בשיחוק בארבע הגפיים.
בשרירי-הבטן, שרירי-הנשימה, בחזה, וב-
שיתוק של רוב שרירי הגפיים העליונות.
צילומי-הרנטגן של הצוואר הראו פריקה
שלימה של החוליות החמישית והשישית.
הוא לא היה מסוגל להטיל שתן, בוצעו
בו ניתוחים כדי להחזירו למצבו האנטר-
מי הקודם.

עונש מיד-שמיים. מחמוד שכב
בבית-החולים למעלה משנה, וא הופיעו
אצלו סימני-לחץ לחצים ועמוקים מאד.
כתוצאה מהם בוצעו בגופו ניתוחים פלס-
טיים חוזרים. שלושה חודשים אחרי שיח-
רוו מביית החולים, שוב הובא לאישפוז
בגלל סימני-לחץ נירחבים. הוא עבר שורה
ארוכה של ניתוחים, ושוחזר רק אחרי
שיבוע חודשים נוספים.

כאשר שוחרר מבית-החולים, בחודש ספ-
טמבר 1972, קרוב לשנתיים אחרי העיסוי
שניתן לו מידי החובש המישטרי, עדיין
לא חל שום שינוי ממשי בכוח השרירים
של הגפיים התחתונות אשר נשאר משר-
תקות לחלוטין. מחמוד, שהוא נשוי, אב
לשישה ילדים והכנסתו כחקלאי, לפני
המיקרה, הגיעה לסך של 2500 ל"י לחודש.
פנה לעורר-הדין אהרון ברקאי, וביקש
להגיש תביעת-נוזקין נגד המדינה.

תביעה, שהוגשה בחודש אפריל 1973
לבית-המשפט המחוזי בתל-אביב, נטען
שמחמוד נפגע קשה בגלל רשלנותם של
שילטונות הכלא, שסיפלו בו בעצמם במקום
להעבירו לידי רופא מוסמך.

חבריו-לכנופייה של מחמוד נתפסו והוע-
מדו לדין, אך הוא-עצמו לא הורשע וכתב-
האישום נגדו נמחק. אחרי שסגורו טען
כי אין להענישו שנית, אחרי שכבר קיבל
את עונשו מיד-שמיים.

המדינה הסכימה לפצות את מחמוד עבור
הסבל שנגרם לו, בסכום של 360 אלף ל"י.

שוטרו

ספורט
טוטו

ה שבוע
מינימום הכרם הראשון

800.000 ל"י

* * *

מינימום כלל הכרס

2,000.000 ל"י

* * *

יום ה' - המועד האחרון
למסירת המספים

עשה לך מנהג קבוע -
מלא טוטו בכל שבוע!

המועצה להסדר ההימורים בספורט

לתלמידותי הדוגמניות

רחל יסטרוב	ליאורה לפידות
תמי בן-עמי	רות שובל
רוי בן-עמי	מאירה עצמון
חיה לוי	שולמית אלחנני
שרי חן	מלי דונס
שרה גור	עדי וולף
חנה אורון	צויה גליצקי
גילי זכות	ניקי קליין
רעה זיסקין	אופירה ויסלב

ברכה על הצלחתכן
ב"שבוע האופנה"
מברכת מורתכן

לאה פלטר

הרשמה חדשה החלה

למכירה

כפוף תל-אביב (רופין)
דירה לא סטנדרטית
3 + פ.א. קומה ד'
(בלי מעלית) מראה לים
235,000 ל"י
לסלפן בערב 221008

הודעה חשובה לנהגים

כדי להסיר כל ספקות ולמנוע אי-הבנות מובא בזה לידיעת הנהגים:

1. חברת "מגור" לא היתה הנושא לכתבות ותלונות שהופנו בטלביזה ובעתונות כלפי חברת גרירה.
2. אין כל דמיון ואין כל קשר בין הסקירות והפרסומים בכלי התקשורת, לבין "מגור", כי ב"מגור" השיטה שונה והיא היוצרת חברה אחרת.
3. מנוי "מגור" אינו תלוי בחסדיו של גורר כדי לקבל שרות. ההוראות לאנשי השרות ניתנות ממוקדי הפעלה ארציים, אליהם מתמקדות כל הקריאות לשרות, וזכות קדימה מוחלטת למנויים.
4. ל"מגור", שני מוקדי תפעול הפתוחים יום ולילה. פקידי מבצעים מקצועיים מקבלים את הקריאות הטלפוניות (11 קוים) ומפעילים באלחוט "צבא" של מכונאים, חשמלאי-רכב וגוררים.
5. מנוי "מגור" אינו צריך לצלצל לעשרות גוררים כדי למצוא אחד שיסכים לשרת אותו. די בצלצל טלפוני לאחד ממוקדי "מגור" כדי לקבל שרות בכל מקום בארץ. רשת אלחוט ארצית מקשרת את המוקד עם אנשי השרות.
6. כדי לעזור לנהגים להבדיל בין חברת גרירה לחברת שרותי דרך, כדאי לנהגים לדעת שהגרירה היא רק אחד מהשרותים הניתנים ע"י מגור שהם: תקוני-דרך, התנעות, הובלה על נגרר בגרירות ארוכות, גרירה לאחר תאונה או גניבה, שרות "אל דאגה", החלפת גלגל לנהגת, אספקת דלק למקרה הצורך ועוד שרותים עליהם מתפרסמות הודעות מדי פעם.
7. בזכות ההשתדלות הכנה, לתקן ליקויים ולחתייחס באהדה לפניות מנויים, בזכות האדיבות וההגינות הציבורית, זכתה "מגור" באמון לקוחותיה ובתואר המוצר הנבחר. מנויי "מגור" שהתנסו יודעים זאת, שאל לחוות דעתם.

למד מנסיונם של אחרים - היה מנוי במגור

הנחלת "מגור"

אודי דיין

דיוקנו של צבר

הוא קרץ לעבר פרחיטיס אחר, שעמד לא הרחק ממנו, בשורת המיסדר. כמה דקות קודם-לכן מצא הרס"ר בדלי-סיגריה על מיגרשיהמיסדרים. הוא הציב את המחלקה כולה למיסדר, ודרש ממי שזרק את בדל הסיגריה להודות באשמתו, תוך שהוא "מבטיח" לו עונש. כאשר איש מפירחיהטיס לא הודה, הצביע הרס"ר על הצעיר הראשון שקלטה עינו, והורה

צודק. העונש שנתת לו לא היה צודק, השיב החייל. הרס"ר חזר לעצמו. "נכון. הוא לא היה צריך לקבל את העונש, אבל אתה תקבל אותו. אתה יכול להתחיל לרוץ". אודי דיין החל רץ לפני המחלקה כולה, כשהוא עושה סביב מיגרשיהמיסדרים של הבסיס סיבובים שניראו לו באותו זמן אינסופיים. אולם קודם שהחל בריצתו,

רס"ר המישמעת של פרחיהטיס, בבית-הספר לטיסה של חיל-האוויר, נדהם. "מי אמר את זה?" הוא רעם בקולו. פרחיטיס תמיר, בעל שער חום-בהיר, יצא מהשורה.

"אני אמרתי את זה, המפקד!" השיב לו בקול שליו.

"מה זה העניין שלך?" נשברה נוקשותו של הרס"ר, לשנייה אחת בלבד. "זה לא

טליה היפה

אודי הרומנטיק, מעריץ של טליה הייטנר ומחשן של מישפחת עובדי-אדמה לבין העולם הזוהר שאנישואיה למיליונר אוסטרי — שילוב של סתיו

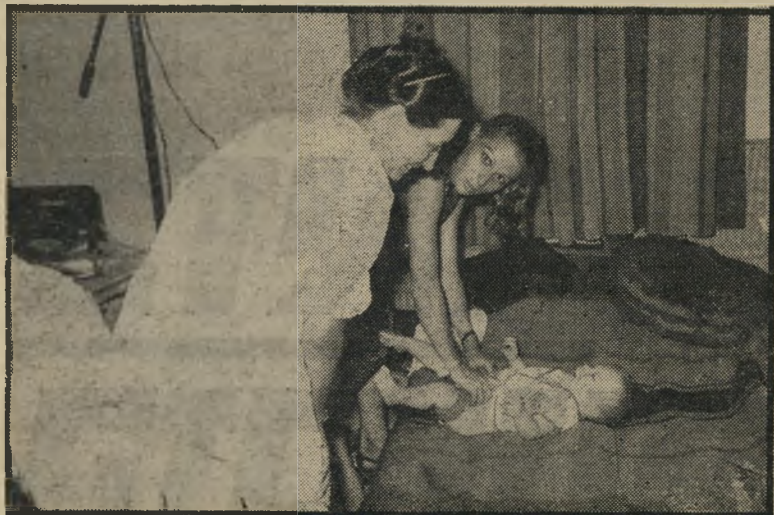
לו לצאת מן השורה. באומרו: "או שתגיד לי מי זרק את הסיגריה, או שתקבל את העונש במקומו." עוד לפני שהספיק פרחי הטיס להשיב, בקעה קריאתו של אודי דיין, אשר הוציאה את הרס"ר משלוותו. אודי החל לרוץ. הוא רץ ורץ, עד שלפתע הפסיק. "חיה לי עוד כוח לרוץ", סיפר מאוחר יותר, "אבל פיתאום הבנתי שגם העונש שאני קיבלתי לא היה צודק. אני אף פעם לא עישנתי סיגריות. או הפסקתי לרוץ". הרס"ר, שראה בכך הפרת-סקודתו, ציווה על שני שוטרים גדודיים ללוות את אודי לחדר-המעצר.

בדרך לחדר-המעצר הצליח אודי להתחמק מהם, ברח מהבסיס והגיע לבית חוריו בצחלאל. הוא לא סיפר לאיש על

נער ומישכחתו

אודי, בהיותו ילד, יחד עם אביו משה ואמו רות (עם הגב למצלמה), ואחותו יעל (מוסתרת על ידי רות), בעת מכירה פומבית שנערכה בפסג' דיזנגוף לפני למעלה מ-15 שנים.

הבת הבכורה

אביגייל, אשתו הראשונה של אודי, מחתלת את חבת הבכורה, כאשר הדודה יעל, אחותו של אודי, מת' בוננת בהס. למטה: אודי על סוסתו האדומה סטלה, דקה לפני שהסוסה השליכה אותו מעליה בעת מירוצי סוסים שנערך בנחלל, ואשר בו עמד אודי לזכות במקום הראשון.

עצמו. טליה התגרשה למען אודי מבעלה, זנחה את חיי הזוהר והפאר, ועברה להתגורר עימו בנחלל כשהיא מבלה לידו בבוקר, בין הפרות והתרנגולות. בתמונה מימין: סבא משה ושלושת הנכדים, בניו של אודי, יחד עם אודי דיין בתמונה מימין פזחתית בבית אשר בנחלל.

יופי, הוקסס מיופיה ב אצל, בין חינוך התרגלה בעיקבות המצוי גם באודי

הצחצח זה, מפיו של אודי, היכתה את עור בתדמחה. משך שנים רבות, בעיקר בגלל השפעתו של עזר, חלם אודי להיות טייס. הוא לא רק חלם. כבר מגיל צעיר הצליח לשכנע חברי-טייס, מבוגר ממנו, שילמד אותו לטוס על פייפר. את רוב זמנו היה מבלה בבניית טיסנים ודגמים של מטוסים, שאותם הכיר מתוך סיפורות עשירה בנרשאי אווירייה, אותה אסף.

הוא מעולם לא ביקש שיקנו לו דגמים מוכנים להרכבה, או טיסנים בנויים. מחתי כות עץ-בלזה שקנה בנה את טיסניו במור ידיו, הרכיב להם מנוע קטן, קשר את החוטים ויצא איתם אל השדה שמאחורי ביתו, כשהוא מטיס אותם שעות ארוכות.

(המשך בעמוד 32)

ת אותו יום, וחוריו היו בטוחים כי קיבל יום-ל. אולם במהרה הגיעה השמועה לאוזניו של מי שהיה אז אחד ממפקדי הבכירים של חיל-אודי סירב. "תן לי מה שמגיע לי, אבל תעזוב רס"ר", אמר. "אני לקורס-טייס לא חוזר."

מאה

יוסי ינאי

רי ששמע עזר את סיפורו של אודי, אמר לו: נחזור לבסיס. אתה תקבל את מה שמגיע לך צפה ומרת-פקודה, אבל גם הרס"ר יקבל את אודי סירב. "תן לי מה שמגיע לי, אבל תעזוב רס"ר", אמר. "אני לקורס-טייס לא חוזר."

את זכר יקיריהן, מבלי לבקש את

עזרת המוסדות - וערכו במקום זה שוק

(קק"ש) 1971, שנפלו במלחמת יום־הכיפורים 1973. עמוס הוא אבי אחת מ־18 המישפחות השכולות שהחליטו לנסות ללכת בדרכי הבנים שנפלו — לעשות הכל לבד, ללא עזרה, ולעשות טוב. הרעיון נרקם לפני כשנה. 18 המישפחות, אשר רובן הכירו אלו את אלו עוד כשהי' בנים היו בחיים, נפגשו והחליטו לחפש דרך להנציה את שם הבנים. „הבעייה לא היתה רק הבנים שלנו. רצינו לתת רמז, לתת רעיון למישפחות השכולות בכל ה' ארץ, להתאמץ לחפש דרך כיצד להנציה

לא רק אנדרטה יפה שיבואו אליה אחת לשנה. לא רק לספח את קריית־שאול. אנחנו רוצים הנצחה כמו שהבנים היו רוצים, אנחנו רוצים שהבנים ימשיכו לשי' רת, שישרתו גם אחרי מותם.“ דבר עמוס דביר, מנהל בית־ספר בגיב' עתיים. שיער כסוף, אביו של סרן נועם דביר ז"ל, מפקד טנק הקצינים ואביו של סגן עירא דביר, נכה צה"ל. נועם דביר היה אחד מ־18. אביו, עמוס, גם הוא אחד מ־18. נועם היה אחד מ־18 מדריכים וחניכי קורס־קציני־שיריון

אני קודם! המתנדבת היפה שמכרה בדוכן עבודות־היד, נאלצה — בין הצגת עבודות היד לבין קבלת הכסף — לעמוד בלחץ הקהל הרב שהצטופף סביב דוכנה, כשהנשים הקונות קוראות: „אני קודם!“ ונלחמות על כל פריט.

בזאר הזכרונות

ל ש הורים שכולים שרצים לי' משרד־הביטחון כדי לבקש שינ' ציחו את בניהם. יש שכותבים ומוציאים לאור ספרים. יש כאלה שעורכים הפגנות, ואחרים שעושים תוכניות־טלוויזיה או כות' בים שירים. גם אנחנו רוצים להנציה. לא רק את הבנים, אלא גם את הריעות שהיתה ביניהם.

ההמון המתנפל

אלפי קונים מצפים מדייום את הבזאר בבית' החייל, כאשר הכל קונים מכל הבא ליד. תוך ימים ספורים נרכשו מוצגים שנאספו לבזאר משך שנה תמימה, לשימחת מארגני הבזאר.

את זכר יקיריהן בצורה שתמשיך לשרת, ולענות על הצרכים — לא שלנו, של המדינה.“

משך שנה תמימה עסקו בני המישפחות ועשרות רבות של ידידים, ובראשם בטי דובינר, מלאת המרץ וסוניה פרס, אשתו של שריהביטחון, בהכנת הבזאר הגדול. שלושה מיישובי חבל לכיש התנדבו להכין עבודות־יד. מיפעלים, חנויות ובתי־מיסחר תרמו ממוצריהם. הרמטכ"ל מוטה גור שלח ספרים פרי־עטו ובהתימתו, וכן עשה עזר וייצמן. בני קיבוץ איילון נרתמו להכנת מוצרים למכירה. תלמידי בית־

כלת השגריר

בין המתנדבות גם כלתו של מי שהיה שגריר ישראל בצרפת, ארתור ב'ינתן (משמאל). בתמונה מימין: עירא דביר וחברתו, אולי עמיאל.

אחת היפות במתנדבות מצ' ליחה לחטוף שנייה של מנוחה בעת שהקונות הרבות ובוחנות „מה כדאי לקחת“.

המתנדבת

אלמנות ושכולות

כסף רב למיפעל ההנצחה. באמצע, ויווי, אלמנתו של רביסרן גדעון ויילר. עופרה בלט (משמאל), אלמנתו של סרן דודו בלט ז"ל, היתה בין המפנקות על ההפעלה של הבזאר, והתרוצצה מחזר לחדר, כשעל זרועותיה בתה דודי, ליד עופרה, עמוס דביר.

מישפחות 18 הנפלים היו פעילות גם באיסוף המוצגים וגם במכירתם. יעל, אחותו של סרן פאול כהן ז"ל מאילת (בתמונה הימנית) היתה אחראית על רולטת המזלות, אשר הכניסה

סל קניות
אחת הקונות רוכשת סל, באחד מדוכניס הבזאר, לשיט בו את קניותיה מרבית.

אשת השר

שונה. סוניה היתה אחראית על אירגון עשרות המתנדבות ולאחר שסיימה מלאכה זו, התנדבה למכור בבזאר, והכניחה את בעלה לרכוש עדי. בתמונה משמאל: מיקי אמדורסקי, שבאה לתרום.

סוניה פרס (משמאל), עם שלט, מת' נדב' על חולצתה) כבשה במירצה הרב ובנעימותה את עשרות העוסקים במלאכה, שהכירו אותה לרא'

במפגש. פרס פישפש בכיסו והעלה חרס. "אין לי עלי כסף", הוא השיב לה. סוניה מיהרה אל תיקה, הילוחה לבעלה 100 לירות. הוא הגיש לה אותן חזרה, והמאה לירות נכנסו לקופת הבזאר. עירא, בנו של עמוס דביר, גייס את חברתו אולי, בתו הגייגית של יועץ שרי הביטחון, הפרופסור סעדיה עמיאל, ושני הם מכרו כלים וכסתות. עפרה בלט, אלמנתו של סרן דודו בלט ז"ל, מה"מס' חיבת במיסדרונות כשבתה דודי, אשר נולדה אחרי נפילת דודו, בנרעותיה, ומ' חלקת הנראות נמרצות. יעל, אחותו של סרן פאול כהן ז"ל מאילת, ממונה על מישחקיהרולטה. היא מוכרת כרטיסים תמורת 5, 10 או 20 לירות. את הכרטיסים מניח חקונה על אחת מ-12 צלחות שעליהן מצויירים המזלות. אם גלגליהרולטה נעצר

הספר של עמוס דביר הכינו לו הפתעה, וללא ידיעתו עמלו ויצרו סלים דקורטיביים — כל אלה למטרה אחת — לבזאר. כעבור שנה של עבודת-גמלים אפשר היה לפתוח בשבוע שעבר, בשלושה אור' למות גדולים בבית-החייל בתליאביב, את הבזאר הגדול. תוך יומיים הפך הבזאר מקום-המיפגש האופנתי של תליאביב. נשות-החברה, היילות בנות-ימרב, נשות קצינים בכירים ואפילו גברים ששמעו על הבזאר הגדול — אלפי בני-אדם נדחקים ונדחסים מדי יום ביומו בבית-החייל. משכונת-הגנרלים צהלה יוצאות יום-יום שירות של נשים ושכנותיהן. שריהביטחון, שמעון פרס, שסייר בערב הראשון נפגע אף הוא בקדחת. הוא גילה את אשתו סוניה ליד הדוכן למכירת תכשיטים: "תקנה לי את העדי הזה", דרשה סוניה

גילוי דעת

האמת מול סילופי „כל בו טק”

בתוכנית „כל בו טק” ששודרה בטלוויזיה ביום 19.2.76, הוצגו עובדות מקוטעות ומבויימות בעריכה מגמתית שהשמיצה שלא בצדק את חברת ש.מ.ג.ר. האחראים על המשדר העלימו עובדות שהיו בידיהם בעת שידור התוכנית והפרו את הבטחתם המפורשת לאפשר תגובת ש.מ.ג.ר. בתוכנית זו. חברת ש.מ.ג.ר. רואה במשדר זה של „כל בו טק”, שערוריה ציבורית המחייבת חקירה יסודית. למרות כל מאמציו, סרבה הנהלת הטלוויזיה לאפשר לנו להופיע השבוע בתוכנית „כל בו טק” ולהביא לידיעת הציבור את תגובתנו ללא עריכה וצנזורה מוקדמת. אנו נאלצים להביא עובדות אלה לידיעת הציבור בדרך זו.

לו כך היה נוהג המנוי, ופונה למוקד, אין ספק כי היה מקבל את השרות מיד.

ב. בשיחה הטלפונית השניה פנה איש צוות „כל בו טק” לגורר לצי' פרנק בירושלים אשר נענה מיד לקריאה והגיע למקום בו היה תקוע הרכב כעבור 25 דקות.

איש הצוות מר יצחק זליגפלד, מרח' טשרניחובסקי 48 בירושלים, בעל מכונת ה„סאאב” הודיע לגורר כי התגבר על התקלה בכוחות עצמו, חתם על דו"ח הגרירה כמקובל ושיחרר את הגורר.

עובדה זו של קבלת שרות מיידי כאשר המנוי פועל על פי ההנחיות לא שודרה כלל בתוכנית ולא הובאה לידיעת הציבור.

ג. למרות שאנשי „כל בו טק” נוכחו לדעת כי קיבלו שרות מיידי המשיכו אנשי הצוות להתקשר לגוררים נוספים. הגורר חסון שקיבל את הקריאה הטלפונית השלישית ביקש אף הוא מהמנוי להתקשר לתורן והוסיף ואמר כי אם הגורר התורן לא יוכל משום מה לצאת לגרירה „אשמח אני לתת את השרות”.

1. מאז ינואר 1975 הפעילה חברת ש.מ.ג.ר. 2 מוקדים ארציים הפזורים על 24 שעות ביממה (כולל שבתות וחגים) למתן שרותי עזרה וגרירה רכב לעשרות אלפי מנויים. עובדה זו הובאה לידיעת הציבור בהרחבה בכלי התקשורת ובהודעות אישיות למנויים.

2. שרות זה הוא בנוסף לאפשרות הניתנת לכל מנוי לפנות לכל גורר בהתאם לבחירתו ונוחיותו מתוך רשימת 84 משרדי גרירה הפועלים בשרות ש.מ.ג.ר. בכל רחבי הארץ והמפעילים 280 כלי רכב לחילוץ וגרירה.

3. רכבו של מר פיין, אשר תלונתו שודרה בתוכנית „כל בו טק” „נתקעה” ביום 12.8.75 בשעות הלילה, כאשר מרבית משרדי הגרירה סגורים.

לאחר שלא עלת בידו להשיג גרר בפנייה ישירה לגורר — פנה מר פיין למוקד ש.מ.ג.ר. וקיבל מיד שרות לגרירת מכונתו מצומת מסמית לבני-ברק.

עובדה זו הביא מר פיין לידיעת עורכי „כל בו טק” אשר מצאו לנכון להעלימה מידיעת הציבור.

בעקבות „תלונה” זאת ערכו אנשי „כל בו טק” ניסוי לגבי שרותי ש.מ.ג.ר. ולחלן האמת על תוצאות ניסוי זה:

א. בשיחה הטלפונית הראשונה של איש צוות „כל בו טק” לגורר שער הגיא — אמר לו הגורר, כי רכבו יוצא לגרירה לנצרת והפנה אותו למוקד ש.מ.ג.ר.

קטע זה מדבריו לא שודר משום מה...

כ-10 ימים לפני השדור הבטיחו ה"ה חנינה אמוץ ומתי רבן לאפשר לנו תגובה על „ממצאי” „כל בו טק” בעת השדור.

עובדות אלה היו ידועות לעורכי התוכנית, אשר מצאו לנכון להעלימן מידיעת הציבור וע"י כך יצרו תמונה מקוטעת של העובדות, אשר ייצרה רושם מסולף.

הבטחה זו הופרה, והתכנית שודרה בעריכה מקוטעת וסלקטיבית

גרירות בשנה לשביעות רצונם המלאה של עשרות אלפי מנויים.

חברת ש.מ.ג.ר. המאגדת את מרבית גוררי הרכב המורשים כחוק במדינה תמשיך במאמציה ובהשקעותיה לשיפור השרות וייעולו לצבור בעלי הרכב במדינה.

אנו תוזרים ודורשים עימות מילולי ישיר עם עורכי התכנית, ללא צנזורה מוקדמת של דברינו. אם רשות השדור לא תרים את הכפפה, נשקול הגשת תביעה משפטית על הוצאת דיבה לפיצוי נזיקין.

חברת ש.מ.ג.ר. מבצעת כ-18.000 (שמונה עשר אלף)

הנהלת ש.מ.ג.ר.

שרותי מכוניות גרר בע"מ

מדי בוקר בבוקר נשנית אותה תמונה במחלקתילדים א' שבבית החולים עלישם שיבא בתליהשומר. על ספסל ליד פתח אחד החדרים, יושבת אשה צעירה, לבושה בקפידה אלגנטית, זקופתגן ושותקת. רק כשמתקרבים אליה אפשר להבחין כי מעיניה זולגות דמעות. שפתיה קפוצות כדי להחניק את הבכי. בשעות הצהריים משתנית התמונה. שוב אין האשה הצעירה זקופה. קומתה שחוותה כלשהו. הבגדים של הבוקר אותם בגדים, אך שוב אינם נראים כה מגוונים. הפנים לאים ומכורכמים. השפתים רפות, כאילו נכנעו. רק העיניים, אותן העיניים: זולגות דמעות.

בשעות הצהריים קמה דליה מזור מעל הספסל שבפתח החדר, נכנסת — בפעם האחרונה באותו יום — לאולם שבו שוכר בים תינוקות רבים, מתבוננת שעה ארוכה בבתה, נפרדת מהרופאים ויוצאת מהבניין. היא נכנסת למכונית רנו ירוקה קטנה והונגה ליד הכניסה, תוסעת לביתה. עוד יום אחד במילחמתה הנואשת של דליה מזור, על חייה של בתה, שלי, חלף. עוד יום של סבל שבו התיקוה והייאוש מתחלפים ללאהרף. עוד יום — עד לבוקר המחרת.

5 פני מיספר שבועות הובחלה שלי לזיון, בת השנה וחודשיים, בתם של מהנדס האלקטרוניקה אריה לזיו ורעייתו, קריינית-הטלוויזיה דליה מזור, אל בית החולים.

אבחנת הרופאים, שבדקו את התינוקת חסרת-ההכרה, חתה מהירה: היא סובלת מדלקת-ריאות חריפה, ונפולת כושר-גשמי מה עצמי.

אל שלי הובחל מכשיר-הנשמה. כעבור ימים אחדים, כאשר מצבה החמיר עוד יותר, נקראו הוריה של שלי אל הרופאים ושמעו את הבשורה המרה: "רק נס יציל את בתכם".

דליה שמרה על קור-רוח, והתנתנה בגי בורה רבה. בעלה, אריה, החזיק מעמד אף הוא. רק אמה של דליה ואביה, אריה מזור, התמוטטו.

משך שבועות ארוכים שכבה שלי כשי מכשיר-הנשמה צמוד אליה. נדמה היה כי הנס אומנם מתרחש, מול עיניהם של אריה ודליה, שלי החלה מראה סימנים שהיא נחלצת מסכנת-המוות שריחפה עליה בגלל דלקת הריאות. מחלה המסוכנת יותר ככל שהלוקה בה צעיר יותר.

אולם, עוד קודם שהירשו לעצמם בני הזוג לשמוח על שחיי בתם עתידים להי- נצל, נחתה עליהם בשורת-איוב חדשה. קשה לתפוס כיצד עמדו דליה בת ה-25 ואריה בן ה-34, כאשר נקראו שוב אל הרופאים. "התגלה סיבוך, ויש סכנה שנוצי טרף לקטוע את רגלה של שלי מתחת לברך, הודיעו להם.

בעיקבות דלקת-הריאות והסיבוכים במחיר זור-הדם, נתהווה קריש-דם באחד מעורקי רגלה של שלי. הבדיקות, שנעשו תוך המאבק להצלת חייה מסכנת דלקת-הריאות, אילצו את הרופאים לשאוב דם מעורקי הרגליים, דבר שעזר אף הוא ליצירת קריש-הדם. ניתוח שנערך ברגל, לא עלה יפה.

עתה שוב ממתינים הרופאים, יחד עם דליה ואריה, לנס נוסף — הנס שימנע את הצורך לקטוע חלק מהרגל התינוקת. ואם לא היה די בכך, התגלה אצל שלי

העגדיה של דליה מזור

את אריה, מהנדס-אלקטרוניקה צעיר וכישרוני, הכירה דליה במסיבה. "זו לא היתה אהבה ממבט ראשון, אבל לקח זמן קצר עד שגילינו שזה בכל זאת זה. אחרי שלושה שבועות ידעתי שזה הגבר שאיתו הייתי רוצה לעבור את החיים, ושבוועים אחרי זה הוא הציע לי נישואין." סיפרה דליה כאשר היתה בשיא אושרה, שבועות ספורים אחרי נישואיה.

הארץ כולה ליוותה את דליה לחופה. אמנם, היו רבים שנעלבו כאשר הדיירת שלהם, מהמקלט הקטן, נישאת, בלעדי-הם, אך גם רבים מידידי הזוג לא הוזמנו. היתה זו חתונה צנועה, אליה באו רק קרובי-משפחה וידידים ותיקים. מאוחר יותר נערכה מסיבה, במידה רבה למורת-רוחו של הזוג הצעיר, במלון פאן אמריקן בבתי-ים. אך המסיבה היתה כורח המצי-אות, בגלל ידידיהם הרבים של הוריה של דליה. בני-הזוג ניצלו את ההזדמנות והיו מינו למלון את ידידיהם שלהם, חבריו של אריה, ועמיתיה-לעבודה של דליה.

עד שפגשה באריה, ומאז הפכה למפורר סמל, היו לדליה בעיות רבות עם המין האחר. סיפרה אז דליה: "הגברים הפכו או לבעייה. יש גברים שאוהבים לצאת עם בחורה מפורסמת, רק כדי שיוכלו להגיד אחר כך, 'יצאתי עם זאת וזאת', היתה לי תקופה שחשבתי שאני צריכה להיזהר, וזה הפך לתסביך.

"אבל מהר מאוד למדתי להבחין בייניהם. לפעמים היו גם חברים שאמרו לי: 'היחורי מזה וזה, הוא אוהב לצאת עם בחורות רק בשביל הראווה', אבל בדרך כלל אני שומרת על חוגי-ידידים שלי עוד מהתקופה שלפני הטלוויזיה."

"כשהכרתי את אריה, הצלחתי להבחין מהר מאוד שהוא מתעניין בי ולא בשמי המפורסם." ואמנם, אריה לא הבטיח לי דליה הרים וגבעות, לא ביקש ממנה את הזוהר, אשר אפשר היה לחשוב כי היא חיה בתוכו. כל מה שאריה ודליה רצו באותה עת היה בית חם משלהם, וילדים. מייד לאחר החתונה הם עברו להת-גורר בדירת-הרווקים של אריה, כשהם מתכננים בקפידה את תוכנון הבית שקנו ברמת-השרון, אשר עדיין לא היה מוכן. אולם בעוד שלדירה הם היו מוכרחים להמתין, את חלומם השני הם לא הס-כימו לדחות. דליה נכנסה להריון, וילדה את בתם, שלי.

אולם בחייה-הזוג היו גם רגעים בלתי-נעימים, שאמנם לא העיבו אל אושרם, אך הטרידו אותם. "כשהייתי הולכת עם אריה ברחוב, היו נורקות לעברי הערות שלא תמיד היו נעימות מסוג שלי: 'מה, זה הכל?' או 'איך עשו אותה כל-כך יפה בטלוויזיה?' אני כבר התרגלתי לזה, אבל את אריה זה היה מרגיז. הוא רצה לצאת איתי בלבד, ולא עם הקהל. אבל עם הזמן הוא התרגל."

כל האי-נעימויות האלה, הדברים שהר-גיוזו את דליה ואריה, בעיקר בגלל העוב-דה שדליה היתה כוכבת טלוויזיה מפור-סמת, נשכחו ברגע שנולדה שלי.

בשנתיים האחרונות היתה דליה גוסעת מתלאכביב, עיר-מגוריה, לירושלים, פע-מיים עד שלוש בשבוע, ושבה עוד באותו ערב לתלאכביב, דרך אנסנות הטלוויזיה של הצופים. הם נודעו כזוג מאושר, יוש-בי-בית, שהבילוי החביב עליהם הוא האזנה למוסיקה בצוותא.

כאשר נולדה שלי, הרקיע אושרם של השניים שחקים. הבת היתה עבורם עולם ומלואו. הם עשו הכל על-מנת לספק,

היא חייכה השבוע בביתו של כל אזרח בישראל -

ואיש לא ידע שליבה נקרה במאבק נואש על חיי בתה

לבנות במחיצתה כל רגע פנוי, כשרק חובותיהם של אריה בעבודתו ושל דליה בטלוויזיה מרחיקות אותם מעליה, לתקור פות קצרות. ולעולם לא בידה.

ביום החמישי שעבר הופיעה דליה על-פני המסך הקטן, לראשונה מאז חלתה שלי. "היא רצתה לחזור אל עצמה, אפילו לעשר דקות, לנסות לצאת מהמעגל הנורא שבו היא חיה בשבועות האחרון-נים", הסבירו בבניין הטלוויזיה. היה זה בתוכנית הקצרה לקראת שידור, המודיעה על שידורי השבוע הקרוב. דליה, חששה מפני הופעה חיה, הקליטה את התוכנית מראש. איש מן הצופים לא חש מה מתרחש בליבה.

את הקאריירה הרדיופונית שלה החלה בגלי צה"ל, אך קודם לכן עברה טריטות וקורס מסך-פיות. היא נענתה למודעה שפורסמה בעיתונים, אשר ביקשה קריי-נים, "סתם ככה, כדי לנסות", והופתעה כשנתקבלה.

כאשר חפשה הטלוויזיה קרייניות נוס-תה את מולה שוב, גם הפעם ללא תיקוה רבות. "ידעתי שהמצלמה לא אוהבת אותי, אבל רק אחרי-כך נודע לי שמצלמת הטלוויזיה היא לא כמו מצלמה רגילה." היא ניסתה, התחרתה בשורה ארוכה של יפהסיות ונערות-זוהר, והתקבלה.

מאז הפכה דליה האשה המוכרת ביותר בישראל. ערבים שלמים צופים בה מאות אלפי בני-אדם ומקבלים אותה לתוך המיש-פחה למשך שעות, ימים אחדים בשבוע.

אחר זו היו נוראות. הם עמדו בתן באומץ, כשהם מכוונים את מותר הכוח שנותר בהם לתפילה ולתמיכה זה בזה. צריך להכיר את השניים, כדי להבין מניין שאבו עוצמה זו.

דליה, בתו של מי שהיה מנהלו הראשון של קואופראטיב דן וכיום ממנהלי התעשייה ההסתדרותית, אריה מזור, פילסה לעצמה את הדרך לתהילה בכוחות עצמה. מעולם לא היתה טיפוס של יפהסיה וזהרת. היא היתה תמיד הדמות של "כך היתה רוצה אנצרה המצור-ייה להיראות": שיער בלונדי קצר, מסופר בסיגנון מודרני נעים, אף סולד, עיניים תכולות, ומעל לכל חיוך קורן וכובש.

סיבוך נוסף, נסתבר כי היא לוקה במחלה נדירה, שאף היא תוצאה של מצבה הכללי בעיקבות דלקת-הריאות, מחלת הריי-ליי-דיי.

הריי-ליי-דיי היא מחלה אשר התגלתה עד היום רק אצל יהודים, וביניהם רק אצל בני עדות אשכנז, ממזרח-אירופה. המחלה פוגעת במערכת-העצבים האוטונומית, גורמת שיבושים בלחץ-הדם ובמערכת-ההזעה וקשיים בבליעה. אם אין מצלחים לרפ-אה, קיימת סכנה לסיבוכים בגיל מבוגר יותר.

המהלומות שניתחו על דליה ואריה בזו * מחלת ריי-ליי-דיי קרויה עלישם שני רופאים, ריי-ליי ודיי, שאיבחנו את המחלה לראשונה.

האם זה תופת?

„נפגשתי לשיחה עם היועץ המישפטי במיטרה, ולדבריו תופעל עליו לחץ מ- גבוה לחפסיק את קיום המופע. אמרתי לו שיש לי אישור ממישרד החינוך ואני מוכן ללכת למישפט, אבל הוא אמר לי: אם אתה לא תוריד את המופע, אתה יודע שאנחנו מסוגלים לפעול.“

„בסופו של דבר נוכחתי לדעת שלא כדאי לי להיכנס לעימות עם המיטרה, והחלטנו להוציא את הקטע של המישגל.“

מייד עם פירסום השינויים בתוכנית, ירדה תפוסת המועדון למתכונתה הרגילה. לבד מבעלי-המועדון קובלים על כך גם כוכבי המופע, לוק ופטרשיה, שאמרו: „אנחנו לא מבינים מה קורה פה. ישראל זו מדינה חופשית או לא? באנו הנה לעשות אהבה ממש, לא סתם להתחבק ולהתנשק. בהתחלה היינו ממש עושים אהבה באופן מלא, וזה נמשך בערך רבע שעה. היום אנחנו צריכים למשוך את הזמן אם כל מיני מיזמונים טיפשיים. הרי

זה קרה במועדון לילה ביפו - ועל בית המישפט יהיה עתה להחליט אם מישגל פומבי נוגד את החוק הישראלי

סענו כבר בכמה ארצות, ובשום מקום לא נתקלנו בתגובה פרימיטיבית כמו אצלכם.“

פטרשיה בת ה-22 ולוק בן ה-24 נשואים מזה חמש שנים, והם הורים לילד בן שלוש, כריסטיאן, שנשאר אצל הוריהם.

„בשבילנו קיום המופע הוא עבודה, אנחנו לא נהנים מזה“, מספר לוק. „אשתי החלה לעבוד לבד כחשפנית, וכשהשתחררתי משירותי הצבאי התחלתי להצטרף אליה ולקיים מופע של מישגל. כולל כל מה שכוון בכך. אבל כשאנחנו נומרים את ההופעה, מסתיים הסיפור. כשאנחנו מגיעים הביתה, אנחנו מקיימים יחסים להנאתנו.“

סיכם את הפרשה בעלי-המועדון, אורי שאולי: „אנחנו צריכים לדעת באיזה מדוי נה אנחנו חיים. או שזו ארץ דמוקרטית מתקדמת, או שזו מדינה מפגרת שחיה עם חוקי הצנזורה מלפני שלושים שנה.“

ליסול גם הסתעות. בעלי המועדון דאגו מראש להצטייד במיכתב רישמי מהמחלקה לאמנות במישרד החינוך והתרבות, מ- תאריך 4.11.75. התחום עלידי יהודית עינבר, עוזרת למנהל-המחלקה. במיכתב זה נאמר כי „אם בעלי המועדון מביאים אמנים שונים להופעה בתחומי המועדון בלבד, ולא באולמות ציבוריים, אין הם זקוקים לאישור הצנזורה.“

השיל מעליו את מדיה-ציידים, ולתדהמת הקהל הישראלי שישב במועדון, ביצע עימה אקט מיני מושלם על כל פרטיו. השמועה על המופע הנועז, שכמותו עדיין לא גיראה במועדוני-הלילה בארץ, עברה במהירות מפה-לאוזן, ומועדון קרוואן התמלא עד אפס מקום ערב-ערב.

אלא שכעבור שבועיים הגיע למועדון צו מיטרת, שאסר עליו את המשך קיום

המופע; נפתח תיק פלילי נגד בנייהווג הצרפתיים, על קיום מעשה מגונה בסומבי, ונגד בעלי-המועדון, האחים אורי ואהרון שאולי, על סיוע בקיום מעשה מגונה בסומבי.

סיפר אורי שאולי, מבעלי המועדון: „אני נוהג להחליף מופע מדי-חודש, ומכר בל את האמנים מאמרגן צרפתי, שדואג לשלב בתוכנית כל פעם מופע אירוטי אחר: סטריפטז, זוג לסביות, גבר ואשה וכדומה. הפעם נפל עלינו, מבלי שביי קשנו, אלא ביוזמתו של אותו אמרגן, מופע של לייף-שו.“

אלא שאותו אמרגן ממולח לא לקח בר חשבון, שבמדינה כמו ישראל עלולות

בערי-מועדון אהרון ואורי שאולי „נילחם עד הסוף!“

שלי ובטוח בעצמו ניגש בעלי-המועדון למיטרה והודיע שם חדי-משמעת כי בידי אישור המאפשר לו לקיים במועדונו כל מופע שירצה, וכי אין בדעתו להפסיק את הלייף-שו.

„אם מציגים בארץ סרטים כמו הטנגו האחרון, או עמנואל, או שוטר הלילה, או למה שאני אוריד את המופע שלי, שהוא פחות נועז מהסרטים האלה?“ שאל אהרון שאולי, והמשיך לתאר את השתלשלות הטיפול המיטרת: „מהמטה הארצי התי גלגל התיק למיטרת מרחב יפו, ושם יעץ לנו סגן מפקד המרחב להוריד את המופע, כי אחרת יוגש נגדנו מישפט, על-סמך תלונתו של אזרח בשם יוסי בן-

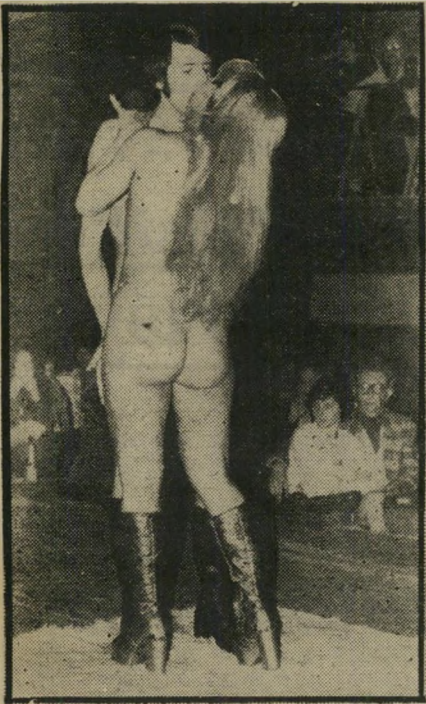
המופע; נפתח תיק פלילי נגד בנייהווג הצרפתיים, על קיום מעשה מגונה בסומבי, ונגד בעלי-המועדון, האחים אורי ואהרון שאולי, על סיוע בקיום מעשה מגונה בסומבי.“

סיפר אורי שאולי, מבעלי המועדון: „אני נוהג להחליף מופע מדי-חודש, ומכר בל את האמנים מאמרגן צרפתי, שדואג לשלב בתוכנית כל פעם מופע אירוטי אחר: סטריפטז, זוג לסביות, גבר ואשה וכדומה. הפעם נפל עלינו, מבלי שביי קשנו, אלא ביוזמתו של אותו אמרגן, מופע של לייף-שו.“

אלא שאותו אמרגן ממולח לא לקח בר חשבון, שבמדינה כמו ישראל עלולות

לוק ופטרשיה בחיים — „אנחנו אוהבים זה את זה —

— ועד הבמה בפעורה — וגם את העבודה“

כדורגל

מקום בצמרת

„רק פיט, חברה! רק מילחמה על כל כדור וכדור!“ כך נשבעו שחקני הפועל באר שבע, תוך שהם מניחים יד-על-יד, שניות ספורות קודם עלותם לקרב העונה נגד ביתר ירושלים. שנערך בשבת האחרונה במגרש ימק"א בירושלים, והסתיים בניצחונם של הבאר-שבעים — 2:0.

אפילו לכסיקון הביטויים הבומבסטיים של הכדורגל הישראלי, התקשה להגדיר את מישח-השנה בין הפועל באר שבע לבין הדולקת אחרת, קבוצת ביתר ירושלים, שהפכה העונה הלהיט החדש של הכדורגל הישראלי. „קרב איתנים“, „ועי דת פיסגה“, „הקרב הגורלי“ — זה היה רק חלק מהביטויים הצעיריים שניסו לתאר ולהגביר את המתח, שהחל כבר שבוע ימים לפני הקרב.

איריכה הניצחון. המאוסר מכל תש-עת אלפי הצופים שנדחסו אל בין גדרות המיגרש צריחמידות, היה אדריכל הניצחון, מאמנם של הבאר-שבעים, אמציה לבקר. בתחילת השבוע, סיפר לבקוביץ את סוד ניצחון קבוצתו על הירושלמים בשיעור 2:0: „ידענו שהמיגרש בוצי, לכן הוריתי לשחקני לשחק במהלכים ארוכים. מישחק של פסים קצרים לא היה יכול להתבצע, מפני מישח-ההובן שכיסה את כל המיגרש. שמתי את הדגש על מישחק

חומר אנושי. כשהדירה הפועל באר שבע אשתדל לכתר האליפות, היו אוהדי הכדורגל במדינה בטוחים שלקבוצה לא יהיו הנשימה הארוכה והניסיון, כדי לזכות בתואר הנכסף. אך לא כך היו פני הדבר, רים, והקבוצה זכתה בתואר אליפות המדינה בכדורגל, היום, לאחר המחזור ה-21, צברה הקבוצה 29 נקודות, כאשר למאונה של הדולקת אחרת — ביתר ירושלים — שלוש נקודות פחות. פער שלוש הנקודות הוא יתרון משמעותי, מאחר שהליגה נמצאת כבר בחלקה השני.

עיקביות הצלחתה של הקבוצה מעלה את השאלה, מהו סוד הצלחתה. על כך השיב המאמן: „שני הגורמים הראשיים להצלחת הקבוצה הם המיגרש הביתי, והר חומר האנושי המאייש את הקבוצה. השחקנים משחקים עם כל הלב, משחקים למען הקהל, שילוב של ותיקים וצעירים. אני יכול לומר בפה מלא שכל השחקנים, אפילו הכוכבים שביניהם, הם בעלי מישמעת טאקטית. ואחרון-אחרון חביב הוא הקהל. בכל מישח-החץ מלווים את הקבוצה שלו-שאלפים צופים.“

אחד-עשר הפיטרים הבאר-שבעיים, סתם בשבת האחרונה את פיותיהם של יותר מששת אלפים הבית-רים היהירים שהניסו כרונות, אשר באחת מהן נכתב באותיות יידיש-לבנה: „ירושלים של גשמים, מלווה בשערים, לרשת הבאר-שבעיים“. כרוה זו קופלה, מיד עם כיבוש השער הביתי-רי בדקה ה-25, על-ידי מאיר ברד הבאר-שבעי.

אוהדי באר-שבע מדברים היום בטבעיות

אליו, אף אינם מכחישים, שבימים אלה מתחולל קשר נגד המאמן דויד שווייצר. מי שרוצה בהבחירות לגבי רקע הסיכסוך בין המאמן הלאומי ליריביו, חייב לחטט בסודותיו האפלים של הכדורגל הישראלי, שנים אחדות לאחר. הסיכסוך שבו מדובר קשור קשר הדוק בתחרות על משרת האימון של הניבחרת שנערכה בתחילת שנות ה-70 בין דויד שווייצר לאדמונד שמילוביץ, ונסתיימה בניצחונם של הראשון.

פתימת פה. התחרות בין שני המאמנים הבכירים — שווייצר ושמילוביץ — חושפת קנוניות והסכמים חשאיים בי-כדורגל הישראלי, שהתרחשו לפני ועדת עיוני ולאחריה.

באוגוסט 1971, שנה לאחר הצלחתה של ניבחרת ישראל במישחקי הגביע העולמי במכסיקו 1970, קיבל אדמונד שמילוביץ את משרת האימון הבכירה של הכדורגל הישראלי, שחיתה לפני-כן בידי המאמן עמנואל שפר.

עיתונאי הספורט המהווים קבוצת-לחץ חזקה מאד בכדורגל הישראלי, התקוממו נגד החלטת מרכז הפועל — למנות את שמילוביץ כמאמן לאומי. אחד העיתונאים טילפן לצבי ברים המנחה, „מר כדורגל ישראל“, מי שהיה אז סגן יושב-ראש הנהלת ההתאחדות לכדורגל והאיש החזק בה, העיתונאי העלה לפני צבי ברים את האפשרות למנות את דויד שווייצר כמאמן ניבחרת הנוער והאספרושים.

צבי ברים קפץ על המציאה, מפני שבי

קהל אוהדי בית"ר ירושלים

הירושלמים צעקו וצרחו — הבאר-שבעים הבקיעו

מאמן הפועל באר-שבע לבקוביץ

יעיל, היינו התבססות על שליחת כדורים ארוכי-טווח. לא הכנתי מערך קבוע לשחקנים.

הקבוצה שיחקה במערך גמיש. בהתאם לתנאים שנוצרו במהלך המישחק. הקבוצה שמה לה למטרה לשלוח את חוד הקבוצה — נומה, ברד ואביטן — לפריצות בעיקר מהאגפים, שהביכו את הגנת ביתר, שלא היתה ביום מזהיר.

ואומנם, חניכיו של אמציה לבקוביץ בן ה-38, שחקן-לשעבר של ניבחרת ישראל ו-הפועל תל-אביב, פעלו ללא דופי ומילאו בקפדנות אחר ההוראות הטאקטיות שנתן להם. „כשמצליחים“, אומר המאמן, „אומרים שהכל היה כשורה וכולם ביצעו את ההוראות כהלכה. למען האמת, הפעם היו השחקנים באמת בכישר טוב, וביצעו בי-שלמות את ההוראות לפני המישחק.“

הקהל הבית-רי, ששלט ללא עוררין בי-עידוד הקולני ביציעים, הפתיע את אמציה לבקוביץ. „כשם שביתר השתנתה“, הודה המאמן בסיפוק, „כך גם השתנו אוהדיה.“

מאמן ניבחרת שווייצר
הטורניר האחרון

כושלות של הניבחרת הבוגרת, נערכה אליפות אסיה לניבחרות-נוער. דויד שווייצר הוליך את חניכיו להישג נדיר בכדורגל האסיאתי: הוא נטל את הבכורה בטורניר שהתקיים בבאנגקוק, כאשר יחסי-השערים של הניבחרת הורה על — 21 (1) שיערי זכות.

מדליית כסף. אסוף תהילה חזר שווייצר לישראל, ואילו עמיתו חזר מובס ומיואש. לכל היה ברור בהחלט ששמילוביץ יסולק. אבל „סיעת חברינו“ בהתאחדות לכדורגל חשבה אחרת. היא החליטה להטיל על שמילוביץ את המשימה להכין את הניבחרת לטורניר הקדם-עולמי, מי שנערך בסיאול. הוא נכשל. במישחקי הגמר בסיאול הפסיקה הניבחרת הישראלי לניבחרת דרום-קוריאה 1:0.

אז קיבל דויד שווייצר את משרת האימון הניבחרת הלאומית, כשהמשימה הי-קרובה שלק היא מישחקי עמי אסיה, שי-נערכו בספטמבר 1974 בטוראן.

הניבחרת פתחה את מישחקיה יפה, אך דווקא במישחקי-הגמר אחז בה פיק-בר-כיים. לעיני 120 אלף איראנים, שהיו הי-מארחים, נוצחה הניבחרת בתוצאה 0:1. היא חזרה ארצה שבאמתחתה מדליית-הכסף, מדלייה זו, לא סיפקה את מתנגדי שווייצר, שכבר העלו בחדרי חדרים מוע-מד אחר, שירש את מקומו של שווייצר, אבל הוא הצליח לגבור על כולם, נשאר עד היום מאמן הניבחרת.

ביקורת חריפה מוטחת שוב, בימים אלה, במאמן דויד שווייצר. מאשימים אר-תו בריבוי השחקנים שהוא מזמין ומנפה מהניבחרת. מלבד טענות מיקצועיות — והן רבות — המושמעות נגד שווייצר, נשמעות טענות על הפרות-מישמעת בנב-חרת — ללא תגובה.

אין ניבחרת-נוער. עד היום לא גיבש לעצמו שווייצר צוות שחקנים קבוע. אבל להגנתו ייאמר — וזאת אין איש מכחיש — שהכדורגל הישראלי סובל היום מהעדר כוכבי-צל כמו שפיגלר, שפי-גל, פרימל, רוזנטל וליאון, שאין ביכולתם להופיע בניבחרת בגין עברם המיקצועני בחיול. מהיגם שהניבחרת סובלת היום מהיעדר מוטיבציה לשרת בה, כשזימן שווייצר את המגן מיקו בלו לניבחרת, השיב לו השחקן: „עזוב אותי. יש לי חנות. והשותף שלי חולה. אין לי ראש בשביל הניבחרת.“

מתברר שאין לישראל כלל ניבחרת-נוער. עימנואל שפר, המופקד על אימוני הנוער, נכשל בטורניר האחרון שנערך בישראל, כשהניכיו דורגו במקום השלי-שי. שפר, שהוא יבואן מצליח של מוצרי-ספורט, נסע לפתע לגרמניה, בעצם אותם ימים שבהם היה מופקד על ניבחרת-הנוער.

שווייצר נפגע לאחרונה מה-„קשר“ נג-דו, עוד קודם שהחלה הניבחרת לחרוק. מקורביו ואנשי-סודו ידעו לספר, שאם לא תוכה הניבחרת במקום הראשון בי-טורניר הקדם-אולימפי הקרוב, שייפתח בי-סוף חודש זה, יגיש את התפטרותו המיי-דית ויעבור לאמן את מכבי נתניה. שאיתה עשה חיל, המועמד לרשת אותו: אדמונד שמילוביץ, המאמן היום את מכבי נתניה.

אותם ימים היה דויד שווייצר האלילי-התורן של הכדורגל הישראלי. באותה עת הוליך אחריו את מכבי נתניה לזכייה בכתר האליפות. ביתרון של שבע נקודות! ברים ידע, כי אם ימנו את שווייצר כמאמן הנוער הלאומי, יסתמו בכך אחת פיות מתנגדי שמילוביץ.

דרישת חוזה. אדמונד שמילוביץ הוחתם לשנה. לאחר שנודע לו שעמיתו, שווייצר, הוחתם לשנתיים, רצה אף הוא בחוזה לשנתיים. נראה ששמילוביץ ראה את שווייצר כמחליפו הטוב ביותר שנה, ולכן דרש בכל תוקף חוזה למשך שני-תיים.

משימתו של שמילוביץ היתה הטורניר הקדם-אולימפי. שנערך בחודש אפריל 1972 בראנגון. ניבחרת ישראל נושלה מהמישחקים בשלב חצי-הגמר מול בור-מה. כשנכשלה בבעיטות אחד-עשר מטר-רים.

בהפרש של שבועיים, להופעותיה הי-

נדדה

„מה רוצים מ.דויד?“ שאל בתמיהה בשבוע שעבר אחד משחקני ניבחרת ישראל בכדורגל. „אתה לא יודע?“ השיב לו כדורגלן ותיק בניבחרת. „העיתונאים רוצים לשבור אותך. חודש ימים לפני המשימה הקדם-אולימפית שלנו.“

צמרת הכדורגל הישראלי סערה לאחר רונה, לאחר שהוטחה ביקורת קשה, בי-מתכוון, במאמן הלאומי דויד (דויד) שווייצר, שאף הודה בפני מקורביו כי שני עיתונאים ועוד מיספר אינטרסנטים: „יורדים לחי בלי כל סיבה.“ עסקנים בכירים בכדורגל הישראלי, המקורבים

הדוד עזר (בעלה של ראמה, אחותה של רות דיין), שאורי היה החביב עליו מכל בני דיין, ידע את אהבתו של אורי לטיס, וניסה לשכנעו לחזור לביתו ולהלכות. אולם אורי בשלו: "העסק שם לא צודק, אני לא רוצה להיות איתם!" השיב לדוד בססקנות.

מחילתאורי עבר אורי ישר לקצינות הפוסות, לחיליהם —

הפלגה

סביב העולם

מרות שבידודו חלם על טיס, לא היה הים זר לאורי. בהיותו בן 13 קיבל מתנה מאמו, רות, מנוע לסירת מנוע, בן חמישה וחצי כוחות סוס. הוא הצליח לשכנע מציל בחוף תל-ברוך שיתן לו במתנה חסקה מתפוררת, שכבר לא היתה בשימוש, ומשך חודשים שלמים עסק בשיפור פוצה בגינת הבית בצלה. כשהיתה הדיסקה מוכנה, גרר אותה לים, הרכיב עליה את המנוע ויצא לים הפתוח.

ידיד שהיה איתו, מי שהיום משמש כמפקד הימשימר האזורי בצלה, משה (מושקט) שיגור, ניסה לשכנע את אורי שלא ירחיק להפליג, "אל תדאג" השיב לו אורי, "החסקה הזאת תגיע רחוק, היא לא תאכזב", ואומנם, החסקה לא איכזבה. אך גל אדיר שפק אותו ואת מושקה מעל לחסקה, שהמשיכה בדרכה ללביים, בעוד שני הצעירים נאלצים לשחות דרכם חזרה, מרחק של קילומטרים אחדים. כשסיים את לימודי התיכון שלו בי הדסים, וערב התגייסותו לצבא, ביקש אורי, כמו שמיניסטים רבים אחרים, לערוך טיול לחו"ל קודם הגיוס. לאורי היה ברור

אולי בגלל נטיותיהם של אחיו לכיוון הרוח, העסיק עצמו אורי יותר בעבודות כפיים. הצעירים והעשירים שלו, עבודות הדין שעליהן עמל לשקדנות רבה — המד כירה את זו של משה דיין, כאשר הוא יושב ומדביק חרס זעיר אחד למישנה — הוציאו לו שם של בחור בעל ידיהותב. אהבה נוספת של אורי, המעידה על אופיו שופעהסתריות, היא בעליהחיים. אורי היה אוסף חיות פצועות, מביא אותן הביתה, מטפל בהן עד שהחלימו ומשחררן לחופשי. כלבים עוזבים הריחו אותו מרחוק. הוא היה מומחה בתיקון שברים בכפפים ציפורים, ואוסף יוניידואר שלו היה מן הגדולים בארץ. אולם לא רק בחיות תמיי מות עסק, הוא גידל גם נחשים ארסיים ועקרבנים, לא פחד לאחוז בהם בידיים חשופות כשהוא אומר: "שום חיה אינה פוגעת לרעה במי שלא מנסה להרע לה". לעומת זאת היה חובב קליעה וצייד. בגיל צעיר קיבל במתנה רובה טוטו, התאמן בו ימים ארוכים והפך קלע-ממחה. אחד הרגעים המאשרים שלו היה כאשר הביס, בתחרות-קליעה, את אביו, שגם הוא היה באותה תקופה צייד נלהב וקלע מעולה.

קוראים לי

ברקוביץ

ב אחת הפעמים יצא אורי עם אביו לצידיונים. הם הגיעו סמוך לבסיס צבאי, בלדק, האבי-המטכ"ל, והחלו צדים. אורי כיוון אל יונה שנחה על חוט חשמל, פגע בה אך גם בחוט, שניתק, "צריך לגשת למפקד ולהודיע לו שפגענו בחוט", אמר לאביו. דיין ניסה למתוח את בנו, ואמר לו: "זה בסיס צבאי, המפקד יכניס את שנינו למעצר". הוא לא יצליח, השיב לו אורי, "אנחנו נבוא

אורי וטליה בחצר מישקם (1969)

הדוד היה בא

נגיד לו שקרענו את החוט, ונסתלק לפני שהוא יבין מה בדיוק קורה". באותה שנה הוא נסע עם הוריו ועם אסי לטיול באיטליה. ברומא הלכו שני הנערים עם אמם ללונה-פארק גדול, שבו היו דוכני-ירי ובהם פרסים יקרי-ערך. מובן שהרובים לא היו מאופסים, אולם לאחרי כמה יריות-נישק מצא אורי את האיסוס הנכון, והחל זוכה בפרסים בזה אחר זה, כאשר האיטלקי אדריה-מימדים רואה כיצד רכשו נעלם והולך. האיטלקי הגיע מעברו השני של הדוכן, וגירש את אורי. כעבור דקות ספורות, למרות שלא ידע אף מילה איטלקית, חזר אורי עם שני קארטוני-ירי איטלקית, לבושי מדים הדורים, והשלושה ניגאו כידידים מזה שנים רבות. השוטרים אילצו את האיטלקי להניח לאורי להמשיך לק לוע, להמשיך ולזכות. האיטלקי החל מת' יפח מרוב צער.

אורי ריחם עליו והסכים, לאחר משאי ומחן שנערך בבליל משונה של עיכורית ואיטלקית, להדלול מלירות תמורת דוגמה אחת מכל פרס. לארץ הוא חזר עם מיוודתה מלאה דובוני-מישק, רובי-שעשועים, חולי צות וכובעים של דוכני-הירי האיטלקי. אחת העצות הגדולות של אורי היתה העובדה שהוא בנו של דיין, שלא כאסי ויעל, אורי מעולם לא בעט באביו ובמיש-

פחתו, לא יצא נגדם והקפיד לשמור על כבוד המישפחה. אולם הוא השתדל תמיד להצניע את העובדה שהוא בנו של דיין, כאשר היו שואלים אותו לשם-מישפחתו. היה משיב: "ברקוביץ", ואם מישוה ש' חזיר אותו מקודם התעקש שהוא בנו של דיין היה מגלה לו בסוד: "כבר אמרו לי הרבה פעמים שאני דומה לבן של דיין, אבל זה לא אני".

באחד מימי-העצמאות, כאשר דיין שימש כרמטכ"ל, ערך צה"ל שלושה מיפגנים. יום אחר יום, באיצטדיון רמת גן, את המיפגן הראשון קיבל דיין, ואילו את שני המיפגנים האחרים קיבל מי שהיה אז אלוף פיקוד המרכז צבי ("צ'רה") צור. אורי סירב ללכת עם אביו למיפגן הראשון, משום שלא רצה לשבת על כימת חבבור. הוא הלך למיפגן השני ובסיומו נתן לו צ'רה, שאף הוא גר בצלה, טרמפ חורה הביתה. כיוון שצ'רה היה האישיות המר-כזית באותו אירוע, נסעו לפני מכוניתו, בדרך חורה, שני אפונעים של מישטר-צבאית בצופרים, כדי לפנות את הדרך. "בשביל מה צריך את האפונעים?" שאל אורי את צ'רה. "הבן של הרמטכ"ל נמצא במכונית", השיב לו צ'רה בצחק, "וצריך לפנות לו את הדרך". אורי ביקש מהנהג לעצור, ירד מהמכונית וחיפש לו טרמפ אחר לצלה, ללא אפונעים וצופרים.

חוש-צדק

מפותח

כמו רבים מבני צלה בני ה-14 וה-15, דבק גם באורי שיגוען המכור ניות. הוא היה מבין ראשוני גובי המכור ניות בצלה, אך היו לו עקרונות משלו בעניין זה. הוא הצליח להכין לעצמו מפתח מיוחד, שאותו פצר ושייף, ואשר היה פותח ומתניע כמעט כל מכונית. הוא קרא לו בשם "זמבוליקה". את המכוניות שהיה סוחב היה מחזיר בדיוק למקום שממנו לקח אותן, למרות שהסתכן שהמיסטר תמתין לו במקום. הוא החזיר את המכונית תמיד כשמיכל-הדלק שלה מלא, אפילו אם הוא לא היה מלא כשיצא לנסיעה.

באחת הפעמים התחכמה מכונית שסחב בגדר. הוא החזיר את המכונית למקומה והשאיר לבעליה-מכונית פתק לא-חתיים, שבו הבטיח לו לפצותו על הנוק בעתיד הקרוב ביותר. בחופשת הפסח שלאחר-מכן נסע אורי לנהלל, עבד שם במשק של סבו שמואל דיין, הרוויח סכומ-כסף ניכר.

לילה אחד מצא בעל המכונית מעטפה ובה כסף, על מושב מכוניתו. בעל המכור נית ניחש כי מי שסחב את מכוניתו היה אורי דיין, ולמחרת בא לבית דיין והביא עימו את העורף. הסכום שהשאיר לו אורי היה גדול בהרבה מסכום הנוק. כשילמד בבית-הספר העממי נשלח פעם אורי בחופש הגדול לקייטנה במוסד-הנוער הדסים. הוא התאהב במקום, ובעיקר במנר הליהמוסד הקשישים, ירמיהו ורחל שפיר רא וכאשר היה צריך ללכת לתיכון, ביקש להדסים.

שם הוא פגש באביגיל, אביגיל, המבוגרת ממנו בשנה, היתה החתיכה של הדסים. הנערה בעלת השיער הגינג'י הליר הט היתה המלכה של הכיתה שלה, כיתה אחת מעל זו של אורי.

אביגיל, כנשים רבות אחרות אחריה, הבחינה מייד בתכונותיו המיוחדות של אורי. גם אחרי שהתגרשו, סיפרה אביגיל: "הוא היה יפה עד לשיגעון, הוא היה מין תערובת של פול ניומן וג'יימס דין, שהיו אז רוכבי-קולנוע הכי מפורסמים. היה לו חוש-הומור וחיוך פשוט כזה, שכשבס כל אחד מהרע הראשון, רק אחרי חודשים אחדים נודע לנו בכלל שהוא הבן של משה דיין. אורי השביע את ירמיהו ורחל שלא יספרו שהוא הבן של דיין, והם הצליחו לשמור את הסוד שלו. עד שפעם תפסנו אותו עם אבא שלו, שבא לבקר אותו. גם אז הוא הכחיש, וטען שמשה דיין הוא רק דוד רחוק שלו".

היומן בין אביגיל ואורי תתחזק. אבי-גיל, שהיא היום מורה, וכבר אז היתה תלמידה מצטיינת הגאה על ציוניה, תחלי טה להקריב מה שהיה יקר לה מכל: את שמה לתלמידה הטובה ביותר בהדסים. היא החלה לירדת בלימודים, עד שלא נותרה ברירה בידי מורה, והם השאירו אותה כיתה. כך היא הגיעה לכיתתו של אורי, ובילתה איתו גם את שעות הלי-מודים.

אביגיל משכה את אורי ראשית לכל ביופיה הרב. הוא העריך יופי בנשים, בגר פים, בבניינים, באפילו בסוסים, שנינותה, להיטותה להפתקות וטיולים אף פני עוודת, אותו להתקרב אליה. אורי היה חסיד

של טיולים בגלל, בטרמפים או על אור פניים.

בהיותו בן 14 יצא לטיול בטרמפים לחי-פה. בויכרו-ייעקב הוא נתקע משך שעה ארוכה. איכר מקומי שעבר במקום עם עגלה וסוס, הסכים לקחת אותו כיברתי דרך, השיחה שנקשרה בין הילד לבין האיכר כה ריתקה את האיכר, עד שהשניים מצאו עצמם אחרי כמה שעות נסיעה בעגלה בחיפה, מחוץ-הסצו של אורי.

החבר

נשאר בחיים

אביגיל היתה מן הבנות שהיו מור-כנות בכל עת לטייל ולהשתתף בהר-פקוק. הוא אף הוקסם מבית הוריה הצנוע, המטילסול, ברחוב צפת בתל-אביב, ומן הפשטות שבאורח-החיים במישפחתה. כשחזר, בפעם הראשונה, מביקור בבית אמה של אביגיל, אמר מהוזהר לחבר שלו: "יש אנשים שהיים משך חודש שלם, על מה שהחורים שלנו מוציאים ביום אחד".

בהדסים אף עבר אורי את החוויה המללית-מית הראשונה שלו. הוא יצא לטייל, כדרכו, בחולות שבין הדסים לאבנר יהודה, יחד עם מי שהתפרסם שנים רבות מאוחר יותר כזמר מצליח, אריאל זילבר, בנה של הזמרת ברכה צפירה. השניים מצאו בחולות קוסטס-פח, שאותה זיהה אורי מייד כמקוש. כמו בסרטי-המלחמה שהאב לראות, ניסח אורי לפרק את המר-עום מן המקוש. המקוש התפוצץ. כפי-ידו של אורי רוסקת, ושופצה אחר-כך בניחור חים רבים, רגלו של אריאל נפגעה, ואחר-כך הוכרחה הרופאים לקטעה.

למרות ששניהם היו פצועים קשה, חבש אורי את רגלו של אריאל, שהתפצל מכאבים, בחולצה שהסיר מעליו, וגשא אותו על גבו מרחק של חמישה קילומטר רים, עד להדסים. הרופאים שטיפלו באריאל סיפרו אחר-כך, כי אילו איחר אריאל להגיע לבית-החולים, היה מת מאובדן דם.

אחרי שחשחרר מצבא-הקבע, כעבור שנתיים, נישא אורי ואביגיל בטכס צנוע, בגינת בית הדיינים בצלה, ועברו למשק בנהלל. היה זה מקומו הטיבעי של אורי. עבודת-הכפיים, המגע המתמיד עם בעלי חיים, המרחבים העצומים שבהם אפשר לערוך טיולים, החיים בלבליבו של חטבע, כבשו אותו למן חרע הראשון.

בתחילה הוא היה מגיע לצלה כמעט מדי-שבוע, כדי לבקר אצל ההורים, אולם במשך הזמן התמעטו ביקוריו, ומשה זרות היו אלה שהגבירו את תדירות ביי-קוריהם בנהלל.

אולם אביגיל לא הסכינה לחייה-הכפר הקשים. היא התעצנה להוראה, שבה ראי תת ייעוד, ורצתה גם להמשיך בלימודים. היתה זו אביגיל אשר ביקשה להתגרש. הם נפרדו, אורי נשאר בנהלל, ואביגיל עברה לחיפה עם שני ילדיהם, שנולדו לחם משך שש שנות הגישואין.

גם אז, אחרי הגירושין, שמר אורי על יחסים טובים עם אביגיל, הוא היה בא לבקר אותה זאת ילדי, לעולם לא בידיים ריקות, כשבכל פעם הוא מביא לילדים מתנות שצא, או שבנה למענם כמור דיו. גם אז אביגיל לא הוניה, בכל פעם שהיה צורך לבנות או לתקן משהו בדירתה הצנועה, היה עושה זאת מבלי שהתבקש כלל.

כשפגש את טליה, הוקסם אורי שוב. בטליה היה אותו שילוב אשר נמצא גם באורי. היא היתה בת למישפחת עובדי-אדמה מרמת-השרון, מישפחת קירשנר, אשר למרות התעשרותם של בני המישפחה נשארו, בנפשם, ובחינוך שהעניקו לטליה ולאחותה מיכל, כפריים ואגשי-אדמה. טליה נישאה לראשונה ליהודי-אוסטרי עשיר בשם הייטנר וגילתה את העולם הגדול, על כל פארו וזהירו, אותו עולם שממנו טעם גם אורי, ככנס רות ומשה דיין.

השניים נפגשו והתאהבו. טליה התגרשה מבעלה המיליונר, נישאה לאורי ועברה להתגרור עימו בנהלל. טליה עמדה באומץ במעבר החד ממלונות-הפאר של זינה, וצ'בה ולזוגות אל הבוץ והמרות של נהלל, ואורי ידע להעריך את קורבן אהבתה.

אחד הוותיקים ששעה למענה היה בנייתו של בית מפואר, אשר ניבנה על-ידי האדריכל אלדד שרון, אם כי את מרבית עבודות הפנים והריהוט שבו ביצע אורי במורידיו. אורי ידע כי הבית הוא נסע ור בתוך בתי נהלל, ובמעמק-יריבו ביכר את ביתו הישן על פני החדש. אולם מעולם לא הראה זאת לטליה.

להלן לוח המחירים המוסכם

ל"י 29.2.76 - 5.2.76

במסגרת ההוזלות בחנויות השרשרת של הסופרסל והסופרמרקט וחנויות פרטיות שהצטרפו למבצע.

לצרכן
בל"י הק"ג

3.50	עגבניות מעולות
2.55	גזר
3.60	חצילים
1.10	כרוב לבן
1.40	צנון
2.60	תפוא"ד מהיבול החדש בתפוזות
3.00	תפוא"ד מהיבול החדש באריזה של 2 ק"ג
3.15	בצל יבש מסוג מעולה
3.35	בצל יבש ארוז בשקיות
2.75	פלפל קליפורני

ירקות

3.80	תפוחים גרנד אלכסנדר גודל 6
4.65	תפוחים גרנד אלכסנדר גודל 6.5
4.45	תפוחים זהוב גודל 6
4.80	תפוחים זהוב גודל 6.5
3.90	תפוחים יונתן גודל 5.5
3.60	אננסים ספרונה גודל 5
4.70	אננסים ספרונה גודל 5.5
4.00	בננות
2.30	תפוזים
3.40	לימונים

עופות

11.00	פסמים קפואים בשקיות שקופות
10.00	גודל 1 (עד 1.4 ק"ג העוף)
9.00	גודל 2 (עד 1.6 ק"ג העוף)
15.00	גודל 3 (מעל 1.6 ק"ג העוף)
11.50	תחתון הודו כמגשים
	שוקיים הודיות בשקיות וירכיים

דגים

8.50	כסיף
------	------

הופיע

מדיטציה טרנסצנדנטלית

הדרך לגילוי המרץ החבוי בכך והתגברות על מתח

מאת:

ד"ר הרולד בלומפילד

מייקל פטר קיין

דניס ט. ג'ופה

רוברט קורי

הספר שהוא רב-מכר בארה"ב מזה 6 חודשים

המחיר - 42 ל"י

להשיג בכל חנויות הספרים, ב"שדרות הספר" אלנבי 116 ת"א ובהוצאה.

הוצאת ספרים אחיאסף בע"מ

רח' יוסף נשיא 13 תל-אביב, טל. 283339

מישפט

הפרקליט עמד בפרץ

"האם יישלח מנהיג פועלים

בישראל למאסר עדיפי

חוק שהושווה לחוק הנאצי?"

"יהושע פרץ אינו עבריין. יהושע פרץ לא עבר שום עבירה פלילית. הוא וחבריו בוועדה הפועל הכריזו שביתה בנמל. אין להטיל עונש-מאסר על שובת בישראל. האם יישלח מנהיג-פועלים לכלא בישראל, בשנת 1976, לפי סעיף 105 בחוק, המושווה לחוק הנאצי משנת 1935?"

כך טען, במשך כארבע שעות רצופות, בבית-המשפט המחוזי בבאר-שבע, עורך-הדין ישראל גיל, כאשר תגיש את עירעורו

המישפטי של מועצת-פועלי-יחפה, בבקשה שיגיש את עירעורו לבית-המשפט בבאר-שבע.

הצעד הגורלי. היה זה צעד נכון, ור אולי גורלי, בחייו של יהושע פרץ. ישראל גיל לקח על עצמו להגיש את הערעור ללא תמורה כספית, ולהציל בכך את הקאריירה הפוליטית של מנהיג-הפועלים מאשדוד. הופעתו של הפרקליט הטיפאי בפני נשיא בית-המשפט המחוזי בבאר-שבע, יהושע שלמה אלקיים, והשופטים אפרים לרון ור גילעד גילעד, הפכה פסטיבל מישפטי חסר תקדים. הוא הצליח להרשים את כולם.

גיל, גבה-קומה, גינני במיקצת, בעל קסם אישי בולט, כבש את ליבות השופטים במהירות. במשך שעות טען באלגנטיות, אך גם בחריפות מעולה, ובנה את קו-ההגנה שלו, שבעצם היה קו-התקפה מובהק נגד אלה המנסים להפחיד מוזכרי ועדי-עובדים

מערער פרץ ייד שולחן פרקליטו בבית-המשפט (בהפסקה) • השופטים הקפואים -

פרקליט גיל עם בנות-העוורותיו • הופנטו -

ולהשתיקם. באמצעות עונש-המאסר בפועל שהוטל על יהושע פרץ, אם בהתחלת הישיבה היו שלושת השופטים המחוזיים קפואים ולא גילו כל אהדה לנושא הערעור, הרי אחרי מחצית השעה הראשונה התחולל נס. דומה היה שגיל היפנט את כולם. השופטים נשאו את ראשיהם, וביקשו ממנו הבהרות לגבי סעיף פים שונים בחוק והסברים מישפטיים. גיל פלט תשובות במהירות הבזק ובדייקנות של מחשב.

הפרעה מאורגנת. מה, בעצם, גילה ישראל גיל לשופטים בבאר-שבע? פרץ לא (המשך בעמוד 34)

של יהושע פרץ על עונש-המאסר של חודשיים שהטיל עליו שופט-השלום באש"ר דוד, אברהם ששון. בהמלצת פרקליטו הקר דם הודה פרץ באשמה שייחסה לו בכתב-האישום, בבית-המשפט-השלום, והורשע אז לפי סעיף 105 של החוק הפלילי בכך שגרם נזק לציבור ולמדינה בעיקבות סגירת שערי הנמל בלילה שערבה. הניצוץ שהצית את כעסם של פרץ וחביו ריו בנמל היה או תקרית עם אנשי מישמר-הגבול בשערי הנמל. יהושע פרץ טען ששוטרי מישמר-הגבול נוהגים בפועל לים בנמל כפי שהיו נוהגים בתושבים הי ערביים ברצועת עזה. במישפט נאמר לפרץ כי אם יודה באש"ר, לא יוטל עליו עונש-מאסר. אחרי המישפט פטר פרץ את פרקליטו, ופנה אל עורך-הדין ישראל גיל, יועצה

השתתפותנו הכנה באבלך על מות

אביר ז"ל

פירסום רץ

ג'ינס על גבי

מושב פינתי 1555 ל"י
מושב בודד 1185 ל"י
פוך 850 ל"י

YOUNG DANISH
המשקל אינדיבידואלי

רמת גן: דרך ז'בוטינסקי 104, ירושלים: רח' הסורג, מול בנק ישראל
 חיפה: רח' חורב 53, אחוזה, באר שבע: פסג אוניקו

במזינה

מימסד היהודי והישראלי בארצות-הברית במלחמה גלויה עם רשת זו. **יהודים אנוסים.** חקרב הראשון, ש- הסתיים בכשלוש הישראליים. התחולל סביב מגאזין-החדשות רב היוקרה 60 דקות, ש- אחד מעורכיו, מייק וולאס, ביקר בסוריה והביא איתו משם כתבה מצולמת ומוקלטת על מצבם של יהודי מדינה זו. הלובי הישראלי הקים קול זעקה מרה: „אלה הם יהודים אנוסים“ טענו המסכביים, שהגיבו על דיבריהם של היהודים הסורים כאילו הם נהנים לאחריהם מזכויות רבות יותר מאשר קודם מלחמת יום הכיפורים. מייק וולאס, עיתונאי חשוב, ש-

(המשך מעמוד 33)
 עבר עבירה פלילית כלשהי כאשר הוא ו- חברי סגרו, אשתד, את שערי נמל אשדוד. נמל היה סיכסוך-עבודה, שררו יחסים מתוחים בין הפועלים לבין שוטרי מישמר-הגבול. ואז פרצה השביתה, בבוקר שבו ניסגרו השערים.

„השביתה גרמה נזק?“ שאל הסניגור, „אך זוהי מטרתן של שביתות. שביתה היא הפרעה מאורגנת! פרץ גרם להפרעה ב- נמל? נכון, היה דבר כזה, אך זו היתה שביתה! שביתה היא דרך חוקית במדינת ישראל. אין חוק האוסר שביתות, והמטיל עונש-מאסר על שובתים. אין החוק אומר מה מותר ומה אסור לעשות בשביתות. אפילו אם שביתה בבית-חולים תגרם (חסי-חלילה) לפטירתם של כמה מאושפי-זים, לא תוכל המדינה לבקש להטיל על השובתים עונש-מאסר, מפני שהם פועלים שובתים.“

ישראל גיל השתמש בשמותיהם של שני אנשים בעלי-מוניטין במדינה כדי להוכיח את אמיתות דבריו. לגבי משמעות הסעיף 105 בחוק הפלילי, ציטט את ה- שופט שמעון אגרנט, נשיא בית-המשפט העליון, אשר הישווה אותו, בהרצאה לפני סטודנטים, להוראות החוק הנאצי מ-1935. בסיום דבריו ביקש הסניגור להגיש ל- בית-המשפט „עדותו של עד-אופי“. הוא ציטט את דבריו של הפרופסור בנימין אק- צין, איש הימין הקיצוני, שפורסמו בחור-דש ינואר השנה בעיתונות. בדבריו ש- בח אקצין את פרץ, כמנהיג של פועלי נמל אשדוד, הלוחם למען חבריו.

הבעת חרטה. יש להניח שבית-המש- פט-המחוזי בבאר-שבע, כפי שרמו השופט שלמה אלקיים בדבריו, אינו משוכנע כי יש להטיל על יהושע פרץ עונש-מאסר ממשי. כך התברר משאלתו הרלוונטית של נשיא-בית-המשפט, שביקש לשאול את פרקליט המחוז, עורר-הדין יעקב קרוסטר, כיצד יקבל האזרח את העובדה ששובתי קצא"א לא נשלחו לכלא, למרות ששם אירעו התנגשויות אלימות עם השוטרים, ואילו את פרץ מכניסים לבית הסוהר.

פרקליט המחוז הדרומי, דיכריי התכ- עה, לא הצטיין ביותר, כאשר יצא להגנת שובתי קצא"א. הוא טען שהם היו גיבורים שנלחמו למען מטה-הלחם, שעה שיהושע פרץ הוא עברייני שנהג באלימות ויש ל- שלוח אותו לכלא.

עורר-הדין גיל סיכם את דבריו בהבעת חרטה על התפרצותו של פרץ, בשמו, אך גילה שלא היה מייעץ למערער להודות ב- אשמה בשלבי הראשונים של המשפט, כפי שנהג פרץ.

„הייתי מייעץ לו“, הוסיף הסניגור, „לעשות מה שעושים מנהיגי-הפועלים ב- ארצות-הברית, כאשר הם רוצים להבטיח את עצמם למיקרה שירצו להכריז שביתה. הם שולחים מראש טופס הודעה על סיכ- סוד-עבודה, כדורש בחוק, ומחדשים את ההודעה כל הזמן, כך שיהיה להם כיסוי אם יחליטו פתאום על הפסקת העבודה. אני מבטיח, בשמו של פרץ, שהוא לא יחזור אף פעם על מה שעשה“, אמר ישראל גיל. „אני אייעץ לו איך לנהוג כדי שלא להגיע הנה יותר.“

הסברה

מילחמות סיב-ביאס

רבין הצהיר: „אנחנו גמישים“, אך כתבות-הטלוויזיה מן המזוה"ת המשודרות באמריקה מוביחות את ההיפך

„אנחנו גמישים“, אמר ראש-הממשלה יצחק רבין בראשון-מצולם בטלוויזיה הצי- בורית, שעה אחת לפני שמטוסו המריא חזרה לישראל. „אינני מכיר מדינה אחת שנתנה בארית-נפט ללא תמורה מדינית...“ בעיני הציבור האמריקאי, מחוץ לחוף, מצטיירת ממשלת ישראל כהיפך הנמור מה-„גמישות“ נוסח רבין, ובשביעות האחר- רונים יכלו המסכבירים הישראליים לרשום לעצמם כישלון חרוץ נוסף בסידרה ה-„פלט- טינית“ של רשת סיב-ביאס.

סיב-ביאס היא רשת-חדשות החשובה ו- הרצינית ביותר בטלוויזיה האמריקאית. הר- רוב המכריע של התגות-הטלוויזיה בערים הקטנות ובכל מדינות ארצות-הברית רוכש את כתבות הטלוויזיה של רשת זו. בשנים- עשר החודשים האחרונים, מצא עצמו הר-

Dave Marash's Middle East Journal
 Ten special reports at 6pm and 11pm from Dave Marash's Middle East Tour:
 Tonight: **Palestinians in New York:** A report focusing on the desire of Arabs to return to their homes in Palestine.
 es, Feb. 10: **Rashid Hussein's Story:** Interview with the "rejectionist" poet expelled by Israel and now working for PLO.
 nd, Feb. 11: **Vivian Ailouni's Story:** Displaced person speaks of the loss of her Arab home in Jerusalem. Inter- view with Arab Nationalist newspaper editor.
 rs, Feb. 12: **The Two Nazareth's:** Arab Com- munist leader contrasts the lack of develop-

קטע ממודעות סיב-ביאס

חזית שנייה

נפעע מאד מהביקורת וההשמצות שהוטחו נגדו, חזר ושידר את כתבת-המריבה ואף הגדיל לעשות: הוא נסע שוב לסוריה וחזר עם כתבה נוספת, שתשודר בחודש הבא והמוכיחה, לדבריו, כי מצבם של הי- הורים שם הוטב עוד יותר.

הקונגרס היהודי-האמריקאי, שתתמנה בשם הארגונים היהודיים והשגרירות הישראלית להיות ה-„תובע“ בפני וועדת-איתקה ציבורית אמריקאית, ביטל את תביעתו ותלונתו, אחרי שנודע לו תוכנה של הכתבה. **אלעזר וקליפורניה.** הקרב האחר חת- חולל ב-„חזית שנייה“ שפתח הסיב-ביאס, אשר שלח את אחד מעורכי-החדשות שלו, דויד מאראש, למיזרח-התיכון, ושידר ב- משך שבועיים רצופים את „יומן המיזרח- התיכון“ בהגשתו.

מאראש, יהודי בעצמו, ריאיון בניו-יורק את ראשיד חוסיין, משורר ערביי-ישראלי בן הכפר מוסמוס בוואדי-ערה, שירד ל- ארצות-הברית, אחרי שתירגם לערבית את כל שיריו של חיים נחמן ביאליק, ב-„יומן המיזרח-התיכון“ התפרסמו כתבות מצול- מות על מועדון פלסטיני בניו-יורק, בו ראו צופי-הטלוויזיה סיסמתי-קיר „לשנה הבאה בירושלים“ בערבית, בצידן של כתר- בות אחרות מקריית-ארבע ויישובים יהו- דיים בשטחים המוחזקים, כשיתודים שעלו לישראל מארצות-הברית, חובשי-כיתות כו- למ, מסכבירים: „באנו לכאן כדי לקבל את האדמה שציונה האלוהים לאברהם אבינו...“ שיר שבו נאמר, בין השאר, כי בעת שכוו „הופכים השירים רובים“, התייצב שר- הביטחון שימיען פרס. הוא צולם על-ידי צוות סיב-ביאס. במושב אלעזר, בשטח מוח- זק בסביבות ירושלים, כשהוא משיב באנג- לית לשאלות של התושבים היהודיים.

על שאלתו של דויד מאראש, כיצד הוא מתאר לעצמו אפשרות של שלום, כשאר- מות ערביות הופכות יהודיות בעזרת צה"ל, ענה פרס: „זהו מצב מקביל למה שהיה בקליפורניה, לפני 200 שנים, כשבאו אליה המתישבים האמריקאיים הראשונים.“

● לכתבתו המעולה של כתבת הספורט **רפי גינת** (מבט ספורט מוצאיי שבת 21.2) על הכדורגל הערבי מקבוצת הפועל תל-אביב **ריפעת טורק**.

בכתבה קצרה וממצה הצליח גינת ל-העמיד מול כאבו הכן של טורק את ציבור צופי המשחקים ושחקני הכדורגל על ספסל הנאשמים ולחשוף את הפרצוף השולט בי-יציעים ובמיגרשי הכדורגל, יותר מאשר עשר ועדות חקירה ממלכתיות ועשרה חברי-כנסת חסמבאים.

צל"ג

העורך רקד פלמנקו

● למנהל הטלוויזיה, **ארנון צוקר** - מן שבין יתר תפקידיו הוא משמש כעורך ראשי וצריך היה להכיר את לוח השידורים, כדי שלא יוצפו הצופים בנושא אחד שלוש פעמים באותו שבוע.

בשבוע אחד זכו הצופים לשלוש תוכניות על ריקוד הפלמנקו. טנדו של **ירון לונדון** אירח את רקדנית הפלמנקו **דליה לאו**, שאף הגימה את אמנותה (יום א' 22.2), שלושה ימים אחר-כך (יום ד' 25.2) זכו הצופים לצפות בתוכנית הרקדנית במסגרת כל ההתחלות בה רקדה פלמנקו **סירי ביה דואן**. יומיים אחר כך (יום ו' 27.2) הוקדשה תוכנית שלמה לסיגנונות השונים של הפלמנקו עם להקתו של **אנטוניו**.

הדרישה לגיוון בלוח המישדרים של ה-

ניט אל על, **גדעון** ("גדי") **ארבל**, והצ-ליח לערפל את הבעייה ללא תקנה, כש-הוא חוזר על מליצות זולות ברמה של מאמרים ראשיים בעיתוני-ערב.

מאחרי המסך

תקציב רשות השידור -

רבע מיליארד

לאחר מאבקים נואשים בוועדת הכספים של הכנסת הצליחה רשות השידור להשיג את אישור הוועדה לתקציב של 250 מיליון לירות לשנה הבאה.

היה זה ללא ספק ניצחון אישי של מנכ"ל הרשות **יצחק ליבני**, אשר בחודשים ה-אחרונים עסק הרבה בשיכנוע חברי הוועדה וראשה **ח"כ ישראל קרגמן**, לאשר את התקציב אותו דרשה הרשות.

בעוד שהרשות דרשה 256 מיליוני לירות הסכימה בתחילה הוועדה רק ל-210 מיל-יון וחבריה גמרו בהודמנות של אישור התקציב את חשבונותיהם עם התוכניות ה-שונות של הטלוויזיה שלא מצאו חן בעיני-הם (ניקוי ראש וכדומה).

יושבי ראש הוועדה, קרגמן, אף הגדיל לעשות והבטיח בתחילת הדיונים כי לא יאשר למעלה מ-210 מיליון, אולם בסופו של דבר אישרה הוועדה כמעט את מלוא הסכום שדרשה רשות השידור.

מלחמתו של אלוני

המאבק סביב בחירת דובר רשות השידור במקומו של **ארי אבר** הפך מאבק אי-תנים, ככל שהתקרב מועד הבחירה בתחילת השבוע.

שרון פאר
מלחמת הגרירה

המאבק כולו התנהל סביב מועמדותו של **יאיר אלוני**, כתב וקריין הטלוויזיה ה-נמצא עתה בחופשה-ללא-תשלום בוויינג-טון, כשליח עליה של הסוכנות היהודית.

טיבעי היה שהרשות תרצה באלוני, מ-שום שהיה היחידי מכל המועמדים שבא מ-"הבית", אולם חלק מחברי ועדת המיכר-זים התנגד למועמדותו של אלוני. אלה טענו כי כאשר הוא יבחר, תסבול הרשות מדובר שאינו נמצא, משום שעל אלוני יהיה לבלות עוד מיספר חודשים בוויינג-טון, עד שיתאפשר לו להתפנות לתפקיד זה.

חסרון נוסף של אלוני היה שהוא ה-מועמד היחידי שלא הופיע בפני ועדת המיכרזים. כל יתר המועמדים, ביניהם **שמואל שי**, הופיעו בפני הוועדה ויכלו להציג עצמם.

עם סיומו של המיכרז חושבים עתה כי הנהלת הרשות על דרך אחת למיכרזים

בעתיד, בה ימנע פירסום מוקדם של ה-מועמדים, כדי שאי-אפשר יהיה להפעיל לחצים על חברי ועדת המיכרזים.

מוקים את ראשו של צחי

הטוטו על יורשו של **יצחק** ("צחי") **שיממוני**, כמנהל התוכניות העבריות ב-טלוויזיה, נמצא עתה במלוא עוורו במינון בניין הטלוויזיה. שיממוני עומד לעזוב את תפקידו בעוד מיספר שבועות, אחרי ש-הסתיימו שלוש כהונות שלו בתפקיד זה. עדיין לא ברור אם אמנם תחקל בקשתו של שיממוני להקים מחלקה חדשה, כדי שהוא יעמוד בראשה, אשר תעסוק ב-תיכנון רחוק-טווח של שידורי הטלוויזיה, או ששיממוני יאלץ להתפטר בהגשת מחפ-שים את המסמך.

השם המוזכר ביותר כיורשו של שיממוני הוא **מפיק ניקוי ראש**, **מרדכי** ("מוטי") **קירשנבאום**. קירשנבאום כבר הודיע כי הוא יוריד את התוכנית ניקוי ראש, כגיל עיפית וזה שאין לנו כבר מה לומר, ו-יהיה פנוי לתפקיד המנהל. אולם לאחרונה צץ שם חדש: מנהל תיאטרון ירושלים ומי שהיה בזמנו מפיק תוכניות בטלוויזיה, **אביטל מוסקט**, הודיע כחבירו וידידו האישי של המנכ"ל **יצחק ליבני**.

מתח ואלימות נוספים

סידרות חדשות צפויות בקרוב בטל-וויזיה. האחת היא יורשתה של מישפחת פאליסר, העומדת לרדת בעוד 9 שבועות. **אמדובר** הוא בסידרת מישפחת וולטון, עליה אין עדיין פרטים בטלוויזיה הישראלית. סידרה אחרת, מסוג הסידרות ההיסטוריות היא **אדוארד השביעי**.

בשנת הכספים הבאה, המתחילה באפר-ריל, יחלו בחקירת סידרות חדשות לגמ-רי. סידרה שזכתה להצלחה גדולה באר-צות-הברית, מקו, עם **טוני קרמיס**, תתחרה בסידרה אחרת: **אלרי קווין**, סר-טים מסידרת ברונק, עם השחקן **ג'ק פא-לאנס**, נרכשו כבר עלידי מחלקת הסר-טים הקנדיים, וכן סידרה מישטרית בשם **ניידת מיספר אחד**, עם השחקן **ג'קי קר-גאן**. עדיין שוקלים אם לרכוש את הסיד-

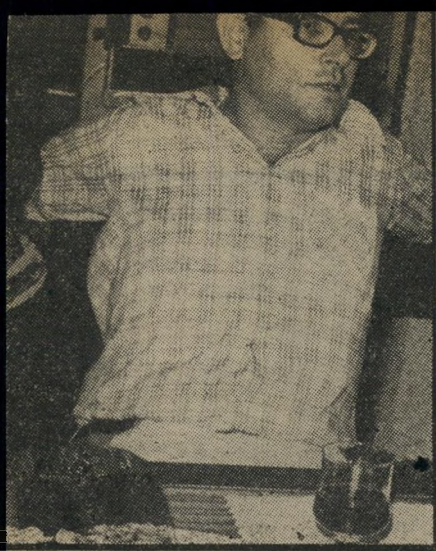

שליח אלוני
מלחמה ממרחקים

יה ארפואית מנתח המוח עם **השחקן חידוע** מבאנאצ'י, **ג'ורג' פאסארד**.

גרר לכלי-בוטק

תוכנית כלי-בוטק, של המפיק **חנינא** **אמוץ** והמגישה **דניאל** ("דני") **פאר**, עומדת לצאת בחודש הבא לחופשה בת חודשיים. בינתיים סוערת רשות השידור בגלל פרשת שמגר וכלי-בוטק. חברת שמגר, אשר בכלי-בוטק מלפני שבועיים נטענו נגדה טענות חמורות, פירסמה

מנכ"ל ליבני
ניצחון כספי

האשמות חריפות כנגד עורכי כלי-בוטק, במודעות ענק בכל העיתונים.

ברשות השידור מסרבים להתייחס ל-האשמות שמגר, אולם טוענים כי אם תוגש תביעת דיבה כנגד מפיקי התוכנית והנהלת הרשות, יש בידי אמוץ ולמתי **רבן**, עורך הכתבה על שמגר, חומר רב המוכיח "אמת דיברנו". ספק אם מותר לעורכי התוכנית לשתוק נוכח הטענות חמורות מאוד שהושמעו נגדם.

טנדו לא יורדת

תוכנית אשר חשבו לאורידה לחופשה ממושכת היא תוכניתו של **ירון לונדון** טנדו. אולם בסופו של דבר הוחלט שלא להוריד את טנדו מהמסך אלא לתקרין, בעת שלונדון יהיה בחופשה. תוכניות כהן יובאו קטעים נבחרים מתוכניות קודמות של טנדו.

הומוסקסואלים ביום האב

בלישכת דובר הרשות עשו סקר פני-מי קטן והתברר כי התוכנית שזכתה עד היום לתגובות הרבות ביותר חיתח החוכ-נית על הומוסקסואלים, במיסגרת השעה השלישית.

לרשות הגיעו מאות מיכתבים, ובעיתור-נות פורסמו עשרות רבות של מיכתבי-קוראים על התוכנית. רובם חייבו אותה וציינו אותה לשבח. התגובה המעניינת ביותר היתה של אשה מחיפה אשר טענה: "מדוע היה צריך להקרין את התוכנית על הומוסקסואלים דווקא ביום האב?"

על הגל

הגל הקל יהיה כבד

בעיקבות אישור חשידורים אמלאים ברשת ה' והפסקת רשת זו לרשת פופ, שתתחרה עם תחנתו של **אייבי נתן**, עומדים לחול, בחודש מאי הקרוב, שי-נויים מחותיים באופיין של שתי חרשתות תקיימות. רשת א' וחגל חקל.

הגל הקל יפסיק להיות כלי-כך קל. המור-סיקה שתישמע בו תהיה בעיקרה קלאסית קלה ושירים עבריים. הסופ כולו יועבר לרשת ה', תוכניות-אומר רבות שחיו עד כה ברשת א' יועברו לגל חקל וכל יומני החדשות יועברו גם הם לרשת זו, כש-המגמה של מנכ"ל הרשות, **יצחק ליבני**, חשוקד בימים אלה על האירגון מחדש של תוכניות חרדי, היא להרחיב את יומן אבוקר, הבוקר הזה, לשעה תמימה (בין שבע לשמונה בבוקר).

אחרי שגלי צה"ל תחלו לשרד אחת ל-י שבוע הנחיות לנהגים בעזרת מסוק, מבטיח ליבני כי מסוק ישרת את נהגי ישראל מדי בוקר, במיסגרת הבוקר הזה. כמו כן ישודרו ביומן זה ביקורות ספרות ותיאטרון.

רשת א' תהיה הרבה יותר כבדה ותמוסיקה היחידה שתושמע בה תהיה מר-סיקה קלאסית. תוכניות האומר הכבדות ימ-צאו את מקומן ברשת זו וכן יועברו אליה כל התוכניות לעולים, אשר עד כה שודרו כרשתות חאחרות.

"כשהם אמרו לי שגרשון פצוע, הייתי מאושרת. שמחתי שהוא חי!"

זו היתה זועת-אלוהים! לעולם לא אשכח את היום שבו באו שני חיילים אל בית הורי. מייד כשראיתי אותם, הבנתי שמהו נורא קרה. כשהם אמרו לי שגרשון פצוע, הייתי מאושרת. קודם-כל שמחתי שהוא חי, שלשירלי, הילדה שלי, יהיה אבא. שום אבא בעולם לא יכול להיות כמו גרשון. אחרי-כך נכנסתי לחדר שלו בבית-חולים הדסה בירושלים.

"כימעת שאיבדתי את ההכרה. מייד ראיתי שהסדין נגמר באיזור החלציים. הוא היה כולו מכוסה בתחבושות. בקושי ראו את עיניו, שהיו עצומות. על חזהו ועל גבו היו תחבושות-ענק. כפייד אחת היתה חבושה לחלוטין. התחבושות היו ספוגות דם.

"לא האמנתי למה שראו עיני. לפני שבועיים שלחתי גבר למלחמה, חתיד עולמי, חסון, בריא, חזק! ומה החזירו לי אחרי שבועיים? שבר-כלי! אבל לא התעלפתי ולא צעקתי. רק ב"חזק צרחתי כמו מטורפת. החרדתי את כל בית-החולים בצרחות שלי. אבל לא היה איכפת לי. רציתי שידעו שזואב לי! ש"כואב לי שגרשון שלי הפך שבר-כלי! "אחר כך, כשהרופא אמר לי שלא ברור אם גרשון יהיה או ימות, החלטתי שאני לא אתן לו למות. מה שלא יהיה, ובאיזה מצב שאני אקבל אותו, אני אעזור לו להתגבר, אני אחזיר אותו לחיים, אני אשי"קם אותו!"

כך מתארת בת-שבע פכט, יפהפיה בלונדית בעלת גוף משגע, את החוויה הקשה שעברה עליה שבועיים אחרי פרוץ מלחמת יום-הכיפורים. היא באה אז לבקר אצל מיטת בעלה בן ה-28, גרשון, שנפגע קשה ליד מוצב לקקן כאשר יצא ב"מיסגרת תפקידו, לחלץ טנק — ונפגע ב"עצמו מרסיסי-פגז, בכל חלקי גופו. גרשון איבד במלחמה את שתי רגליו. רגל אחת נקטעה מתחת לברך, והשנייה נקטעה באיזור המפשעה.

"לא התאהבתי ברגליים שלך!"

בת-שבע, שנישאה לו בגיל 18, ושלדה את שירלי, בתם הראשונה, בדיק ביום שבו חגגו שנה לנישואיהם, נכנסה לדיכאון. היא לא אכלה, לא ש"חחה עם אנשים, וישבה ליד מיטתו של בעלה יומם ולילה.

הבעל לא חדל לשאול את אמו מה תגיד בת-שבע. האם עדיין תרצה אותו? האם תסכים להמשיך להיות אשתו? אותה לא העז לשאול השאלה שעינתה אותו. היא חיתה באה אליו, והוא היה מתעלם מעצם נוכחותה, מסתתר מתחת לסדין ובוכה כמו ילד.

חודשיים תמימים ישבה בת-שבע פכט ליד בעלה וסעדה אותו. יום-יום היתה נוסעת מדירתם שבתל-אביב לבית-החולים הדסה בירושלים. היא לא החסירה אפילו יום אחד.

מספרת בת-שבע: "הייתי יושבת לידו, מאכילה אותו, עוזרת לו לעשות את צרכיו. כל הזמן דיברתי אליו, והוא לא ענה לי בכלל. בסך-הכל הייתי בחורה בת 21. כולם חשבו שאני ילדה. אבא שלי ממש לא האמין איך פיתאום התבגרתי, ביום אחד. ואני באמת התבגרתי בעשר שנים.

"הייתי אומרת לו: גרשון, אני אוהבת אותך, העיקר שאתה חי! לא משנה שאין לך רגליים, הפרצוף שלך נשאר כמו ש"היה. לא אהבתי את הרגליים שלך, אהבתי אותך.

"אמרתי לו: נחליף בית, יהיה לנו אוטו, משרד-הביטחון ידאג לנו, יהיה לנו טוב, הכל יהיה כמו שהיה. הבטחתי לו שכשיבוא הביתה מבית-החולים, אכנס להריון ואלד לו עוד ילד. הבטחתי לו, ונשבועתי לו ול"עצמי לקיים את ההבטחה הזאת. זה היה הדבר הכי חשוב לי בעולם, שגרשון יידע שאנחנו יכולים להיות כמו בעבר, אפילו כשאין לו רגליים."

ובת-שבע קיימה את הבטחתה. שנה לאחר פציעתו נולדה לגרשון פכט בתו השנייה, תינוקת יפהפיה ותכולת-עיניים בשם בוגי. גרשון היה מאושר. "במשך כל ההריון של בת-שבע התפללתי לבת. אם היה נולד לנו בן, לא הייתי יכול לעמוד בזה. לא רציתי בן, שילך למלחמה, וש"

גרשון ובת־שבע בחתונתם ובשפת־הים לפני המלחמה, ובבית אחרי קטיעת רגליי

האהבה אינה זקוקה לרגליים

נון הקישש החביב עליה, שירלי נשלחה לגן־הילדים הסמוך, גרשון קיבל מכונית מדגם דורג' קורונט והחל נוסע לסידוריו האישיים.

קודם פציעתו היה מחלק תוצרת חלב של תנובה. כל יום קם בשעה ארבע לפי נות־בוקר לעבודה. מאז הפציעה קם בביתו הבוקר המאוחרות. הדבר נמאס עליו, למרות שאת זמנו לא ביזבז לריק. מדי־בוקר הוא הולך לבית הלחם הסמוך, שם הוא משתתף בשיעורי שחייה ובחוגים. את אחר־הצהריים הוא מבלה בהצגה יור מית, ואילו שעות־הערב והלילה מוקדשות למישפחה. בדרך־כלל מבלה מישפחה פסח מול מסך הטלוויזיה. לעיתים הם (המשך בעמוד 38)

הבחינה בגיורחה המושלמת של בת־שבע הציעה לה להשתתף בתצוגה כדוגמנית. בת־שבע התרגשה והיססה. לפני שנים, כשהיתה בת 16, עברה קורס לדוגמניות ואף השתתפה בתצוגות אחדות. לבסוף, בעידודו הפעיל של הבעל, נאותה. להפך תעתה זכתה בהצלחה, עד־כדי־כך שנתבקש שהעל־ידי אותו אירגון להשתתף בתצוגה ניידת שהוא אירגן ברחבי הארץ.

החמה והאמא נרתמו לפעולה. הן, בעוד רתו של גרשון, המבצע בבית כימעט הכל בעזרת כיסא־הגלגלים שלו, שמרו על הילדות.

בינתיים עבר הווג להתגורר בשכונת נאות־אפקה, בדירה יפה בת ארבעה חצי חדרים. בת־שבע ריהטה את הדירה בסיג

תחבושות, וצעקה: „גרשון, יש לך אצב" עות! יש לך אצבעות!" ואכן, משהוסרו התחבושות הסתבר כי אצבעותיו של גרשון לא נקטעו, ופרט לאצבע אחת שאינה מתפקדת כראוי, כל האצבעות האחרות בריאות ושלמות. לשימחתם של השניים לא היה גבול, והם כיבדו בשמפניה את כל החולים, הרופאים והאחיות שבמחלקה.

כשיצא מבית־החולים, נשלח גרשון לשי" קום בן חודש ימים בתל־השומר. רופאיו דרשו ממנו לישון במקום, אך הוא היה מסתלק יום־יום הביתה. „הרופא אמר לי: אחת לא פצוע בשבילי, אינך ממלא הור" אות. אינך עוזר לנו לרפא אותך! אבל אני רציתי להיות עם שירלי ועם בת־שבע. לא היה איכפת לי מה אומר הרופא. אני ידעתי: זה שאני הולך אל האשה והילדה שלי, זה הריפוי הכי טוב בשבילי."

גרשון הפך פלא רפואי בבית־השיקום, כאשר כבר למחרת היום שבו הורכבו לו הפרוטזות היה מסוגל להלך לבד, בעזרת קביים. גרשון: „בדרך־כלל לוקח שבוע להתרגל לפרוטזות. אדם עומד בין שני מקבילים, ולומד ללכת. ביום ששמו לי את הפרוטזות, באתי הביתה עם קביים. אמרתי לרופא שאני אתאמן בבית. היו שם נכים שרעדו מפחד. לי היה כוח־רצון אדיר."

בת־שבע: „כשהוא הגיע הביתה עם הקביים, השכנים קראו לי. הוא עלה ב" מדרגות לבד. אף אחד לא עזר לו. אני וכל השכנים שבבית עמדנו בחדר־המדרגות, ובכינו."

תצוגת־אופנה

בחצר הבית

במה צה"ל מסוגו של גרשון זכאי לוויולה ולמכונית אמריקאית. בת־שבע וגרשון קיבלו וילה שכורה ברמת־אפעל. בינתיים נולדה בוגי, ובת־שבע היתה מטור פלת בשתי תינוקות ובבעלה. היא תימרי נה היטב והצלחה, מייד לאחר הלידה, לחזור למידת־הגוף המושלמת שלה. שכר נת רמת־אפעל לא מצאה חן בעיני בוגי הווג פכט. הסביבה היתה מבוגרת וסנור בית מדי לסעם. אך ברמת־אפעל נפל דבר.

אחת השכנות, פעילה באירגון־נשים, אירגנה תצוגת־אופנה בחצר ביתה. מש

„רק ילדה!"

רצה גרשון פכט, קטוע רגליים. „לא רציתי בן, שייצא למלחמה!"

אולי קיימים סיכויים, אפילו קלושים, ש" הוא יעבור מה שעבר עלי, הוא אומר.

„גרשון, יש

לך אצבעות!"

הרצון החזק של בת־שבע, והאהבה העצומה שהרעיפה עליו במשך כל תקופת שהותו בבית־החולים, עשו את שלהם. אטיאס החל גרשון מתאושש מן המשבר, מת גם שהסתבר לו כי לא איבד את כל כפידו השמאלי. יום אחד גילתה בת־שבע ציפורניים מבצצות מבין ה

„החלטתי לשקם את עצמי!"

אומרת בת־שבע. אחרי שעזרה לבעל לה לחזור לחיים מלאים וילדה לו בת שנייה, עברה למיקצוע הדוגמנות ומצליחה בו.

(המשך מעמוד 37)
מזמינים חברים. לפעמים יוצאים לבלות במיסעדה, או במועדון-לילה.
אך במהרה נמאס אורח-החיים הבטלני על הצעיר הפעלתן. שנהג לשחק כדורגל ולנסוע לטיולים ארוכים. הוא החליט לחזור לעבודתו בתנובה, רכש מכונית-תובלה, ובימים הקרובים הוא עומד לחזור אל מאחרי ההגה כמחלק גבינות.

„היה לי אתגר,

והגשמי!״

צוגות-האופנה מצאו חן בעיני בת-שבע, והיא החליטה שאם כולם אומרים לה שדוגמנות מתאימה לה כמו כפפה ליד, הם כפי הנראה צודקים, וחזן

דוגמנית פכת

„אהיה נאמנה לו כל החיים!״

מזה, היא אומרת: „נמאס לי לשבת בבית. נמאס לי לראות טלוויזיה ולהיות בין ארבע קירות. התחלתי להיות עצבנית. אני צעירה, כימעט בת 24, וזה לא עניין לגמור כך את החיים. ילדתי את בוגי, שיקמתי את גרשון, רציתי לשקם גם את עצמי. היה לי אתגר, והגשמי אותו. תודה לאל שגרשון בסדר, יש לו מצב רוח, הוא הולך לקולנוע, הוא חוזר לעבוד. דה, הבנתי שהגיע הזמן שגם אני אתחיל לעבוד.

„לפני שבוע-האופנה התקשרתי עם מכוני הייצוא. הם נתנו לי טלפונים של חברות. התקשרתי, וחברה אחת קיבלה אותי. נהגתי תי גורא, סילסלתי את השיער, הסתובבתי בשרטוט, הכרתי בחורות מעניינות. היה נהדר.

„גרשון בא לבקר אותי. ושטף את העיניים עם כל החתיכות שאני שם. הוא נהג דר. כל-כך בסדר איתי.

„גרשון,

גאה בי!״

ל ש כאזה שלא רוצים שהאשה שלהם תהיה חתיכה. גרשון כל-כך גאה בי, כשהוא הולך איתי לבית-החלום הוא רוצה שאלבש את הביקיני הכי מינימלי מלי שיש לי. הוא ואני משדרים על אותו גל. הוא אוהב שאני מתלבשת יפה, שאני מאופרת ומטופחת. הוא גאה בשאומרים לו שאני חתיכה.

„הוא והילדות. זה בשבילי כל החיים. שום דבר לא השתנה מאז הפציעה. אותה אהבה נשארה בינינו. יש לנו עוד תינוקות. אנחנו מקיימים יחסי-מין בדיוק כמו מקודם. אנחנו רק יודעים להעריך יותר האחד את השני, ואת מה שיש לנו ביחד.

„בשבוע-האופנה התחילו איתי, אבל אני לא אחרים בשביל חמש דקות של תענוג. את כל החיים שלי, סיפרתי לכל מי שהיזר אחרי והזמין אותי, שיש לי שתי בנות. סיפרתי בגאווה על בעלי, השווצתי שהוא נכה-צהל. אני לא מתביישת בזה. להיפך, אני גאה! הוא נתן למדינה הרבה יותר ממה שאני יכולה להחזיר לו.

„אני שומרת על המישפחה שלי, אני הקמתי אותה, והיא חשובה לי. אני אהיה נאמנה לבעלי כל החיים.

„אני בטוחה שכמו שהצלחתי לשקם אותו, כמו שהצלחתי ללדת עוד ילדה, אני אצליח להיות דוגמנית גם בלי כל הפוייל-עשטיק שמסביב.”

לא כל מה שעולה יותר הוא גם טוב יותר

איך לשמור על התקציב

וגם על היופי

סוג המוצר	מוצרי תיא בל"י	מוצרים אחרים בל"י
מי קולון 30 גר'	שירה 20.10	26.80
דיאודורנט ספריי 140 גר'	דלילה 20.90	29.45
מי אחר גילוח 120 גר'	מס' 1 21.70	55.90
קרם לחות 50 גר'	15.50	27.40
קצף גילוח 160 גר'	מס' 1 15.90	22.85
קצף אמבטיה 200 גר'	בת'אורן 7.90	29.80
משחת שיניים 110 גר'	ת'יא ענק 4.70	6.90
מי'פה 70 גר'	תיארום 6.80	28.80
שמפו 500 גר'	ביצאפון (חסכוני) 14.90	21.00
שמפו 200 גר'	פייר לידי 14.50	28.65
שפתון	דורה-גלוס 9.90	20.40
לכה לצפרניים	דורה-גלוס 8.50	15.35
קרם ידיים	מיקסה 9.90	12.90
שמפו 130 גר'	בלום 5.50	7.40
דיאודורנט ספריי 125 גר'	באק 29.90	39.95
מי'פנים 115 גר'	(מלפפונים קמפור) 9.50	37.90
חלב פנים 115 גר'	9.80	17.90
מי קולון 50 גר'	דלילה 16.50	22.50
קצף אמבט 115 גר'	בלוסי 8.90	40.85
דרמפון אין דומה לו - לא ניתן להשוואה - יחיד במינו.		

מוגש ע"י Taya הראשונה והגדולה
בחברות הקוסמטיקה בארץ
ברשיון משרד הבריאות

באור-ורשבסקי

אנו מחפשים בתים חמים
עבור התלתולינו החמודים
אגודת צער בעלי חיים

רחוב סלמה 30, יפו
טל. 827621

כולם מדברים על הידוק החגורה.

העולם הזה

מהדק אותה. הוא לוקח רק

2.400 ל"י

תמורת שטח פירסום בגודל עמוד.

ההפקה היקרה ביותר שמכנים היום בעולם הסרטים, הוא הסרט גשר רחוק מדי, המבוסס על ספר באותו שם מאת קורנליוס רייאן. ההפקה שתעלה, לפי המי שוער היום, כ-25 מיליון דולר, היא מיבצעו הבילעדי של מי שתיה פעם, "הילד הנורא" של הקולנוע, המפיק-מפיק היהודי ג'ון לוויין.

לוויין, בנו של חייט יהודי מבוסטון, שרכש לעצמו בתחילת שנות החמישים רשת בתיקולנוע בעיר-מולדתו, הפך מאוחר יותר את האורסטים, המציטטות וההרקולסים מתוצרת איטליה, מיכרות זהב טהור, ותודות להם היה לאיש החזק ביריב בקולנוע האמריקאי, מחוץ למיסד של האולפנים הגדולים.

למרות שהתחיל בהפצת סרטים אירויי פיים מן הסוג הפחות-משוכח ידע לוויין, תוך שילוב מחוכם מאד של מיסטריות וחוש טבעי, להשקיע גם בלהיטים וגם בהצלחות-יוקרה. מצד אחד גייס כסף לשמונה וחצי ולגיונישין נוסח איטליה, מימן את ידע הבשרים, חייל בכחול ול-אחרונה שוער היליה (שעליו עדיין מת-ווכחים אם הוא זבל מיסחרי או אמנות, שרק במקרה הרוויחה כסף), ומצד שני, הוא היה האיש שמאחרי השאפתנים והביוראפיה של ג'ון הארלו, הוא הקים חברת סרטים גדולה למדי, אבקר-אמבטי, שיממנה מפרד לפני שנה, כדי שיוכל לעשות כל העולה על רוחו ללא עצות של מר עצת-מנהלים, וממ שעלה על רוחו, לאחי רוגה, הרי זה גשר רחוק מדי.

פטייה מהמוסכמות. לוויין, הטוען שהפיק עד היום 493 סרטים, סטה לקראת הפקה זו מכל הנהגים המקובלים. הוא לא פנה למשקיעים פרטיים, לא נעזר כל גורמי-חזק, אלא נטל על עצמו את כל מלאכת המימון, בעזרת בנקים כמוכן ("אור" לם לבנקים צריך לספק ערבויות מתאימות, מדגיש לוויין).

את הסרט יביים ריצ'ארד אטנבורן, שחקן-לשעבר שהפך במאי (עשה, למשל, את הו, איזו מילחמה נחמדה), ובין הדי שחקנים שאישרו כבר הופעתם בסרט: דירק בוגארד, ג'יימס קאן, מייקל קיין, שון קונרי, אליזט גולד, ג'ון הקמן, אנרי חוני הופקינס, הארדי קרוגר, לורנס אורליבית, רייאן או'ניל, רוברט דפרדור ומכי-סימילאן של.

בימים אלה מנהלים מסע דמון עם אודרי הפבורן ורוברט דיניירו (הסנדק חלק ב'), ואשר לסטיב מקווין, הוא לא נכלל ברישימה, משום שדרש מלבד מיליון דולר לשבוע, גם אחוזים מן הרווחים, דבר שאינו עולה כלל על דעתו של לוויין. רק הוא, החסריטאי ויליאם (אריה בחורף) גולדמן, הבמאי ואלמנה הסופר רייאן, יקבלו אחוזים מן ההפקה.

איש מיקצוע. לוויין, הרואה עצמו כי גדול המפיקים העצמאיים בעולם, מצדיק בגיל 70, אותו תואר של "ילד נורא" שרכש לעצמו לפני שנים רבות כל-יך, הוא השקיע 15 חודשים בהכנת הסרט, שצילומי יחלו כנראה בסוף אפריל, ולמי רות שמדובר בהימור הגדול ביותר שנשל על עצמו אי-פעם, הוא שליו לחלוטין.

"איני מודאג, אני איני פירסומאי ואיני סטור-סרטים, אני מפיק, ונוח לי מאד במצב זה", הוא אומר.

וכדי להודיע לעולם כולו כמה נוח לו, הוציא לאחרונה קרוב לחצי-מיליון ל"י על מודעות, בהן בישר לעולם מירומי בסרטו החדש, אולי לא פירסומאי, אבל בהחלט מכיר את המיקצוע.

תדריך

חובה לראות:

תל-אביב: סרט מתוך, שלום לך יקירי רתי, מילחמה ואהבה, צמד בכותרות. **ירושלים:** זהות גנובה, אחרי-החיים של פורענות.

חיפה: האנגליה הרומנטית, חופי ה-כרך, אמריקאי בפרים, מילחמה ואהבה.

תל-אביב

*** **שלוש לך, יקירתי** (אופיר, ארצות-הברית) — שתי הקירות נפתחו של בלש פרטי, משולבות יחד לעלילה אחת ומבוימות להפליא על-ידי דיק ריצ'ארדס לפי ספר של פיליפ מארלו.

התעלומה

לא נפתרה

מישפחת מנסון (לימור, תל-אביב, הגבר נמוך-הקומה בעל המבט הקנאי שהיה מנהיג הקומונה הידועה-לשימצה בי קליפורניה הוא, ללא-ספק, נושא ראוי לסרט תיעודי. מעשי הרצח של ה"מישפחה" הזאת, שהגיעו לשיאם בטבח השח-קנית שרון טייט וידידה, הפכו אותם סנסציה כלל-עו-למית, והיו שראו במישפטים את מישפטי-המאה (זה היה לפני מישפטה של פטרישה הרסט).

מאחרי חזית מהפכנית, כביכול, הוביל מנסון את גרו-ריו דרך סידרה של פולחנים שהיו תערובת של מין, אלי-מות ומשיחיות מעורפלת, כאשר האקלים החברתי באמרי-קה של ימי מלחמת ויאטנאם מהווה קרקע פוריה לכל רעיון מטורף ולכל יוזמה יוצאת-דופן, ומי יודע אם החברה אינה אחראית למעשיו לא-פחות ממנו עצמו.

כאמור, זהו נושא שראוי להתכבד בו, אלא שלורנס מריק, החתום על הסרט, התעניין כנראה יותר בניצול הכותרות והאקוטאליה שבו. עוד קודם שהתגלו מעשי הרצח, ערך מריק מיספר ראיונות עם בני ה"מישפחה", ובהם הרחיבו את הדיבור על ה"אידיאולוגיה" שלהם. ואחרי התפוצצות הפרשה, הוא מיהר להוסיף כמיטב יכול-תו חומר-גלם מן המצוי, כדי להשלים את מה שהיה כבר בידו לכדי סרט באורך מלא.

שילטון

האבר

החשש (סינמה 2, תל-אביב, איטליה) — לאנדו בוזאנקה אינו נמנה עם הכוכבים המתוחכמים

ביותר של הקולנוע, ולכן קצת מוזר לראותו בעיבוד זה של אחד הספרים הנמכרים והמצליחים ביותר של הסופר האי-טלקי אלברטו מוראביה. הספר, הנקרא במקור אני והוא (כך נקרא גם הסרט, באיטלקית, אבל ברור שבארץ צריך היה לתת לו שם מחשש יותר), הוא דיאלוג בלתי-פוסק בין תסריטאי המנסה לכתוב את יצירת-המופת של חייו, ואולי אפילו לביים אותה, לבין אברהם-מיון שלו, המזדקף בדמוקרטיה מופלאה למראה כל חצאית שחולפת לפניו, ולא חשוב מה נתון בתוכה.

מאחרי הדיאלוג הזה הרחיב מוראביה את הדיבור על תעשיית-הסרטים האיטלקית, המוכרת לו היטב, על המאבק בין מצפון קאתולי ליצרים פרימיטיביים, ועל קידמה אמ-נותית השואפת לאבסורד.

מובן שדברים מסוג זה הם קצת יותר מדי מורכבים, אם לא בשביל הבמאי לוציאנו סאלצ'ה, שדווקא הצליח בעבר בכמה קומדיות שנונות מאוד ורגישות מאוד, כמו התשוקה המטורפת, אזי בשביל בוזאנקה עצמו, הוא, עם כל המאמצים ותרצון הטוב, מתקשה להיראות משכיל, מק-ריח ועולגל, שאיש לא היה חושד בו ממבט ראשון, כי הוא עבד לכלי שבמיכנסיו. בוזאנקה, כידוע, הוא יצור המתפקד רק לפי הוראות כלי זה, ולכן מאבד הסרט הרבה מן הפלפל שיכול היה להיות לו, הרמזים הפסודו-אירור-

הלקח אינו

נושתלם

ג'וקר (סינמה, תל-אביב, יש-ראל) — כואב הלב לראות סרט שהיו לו כוונות טובות כל-יך,

ואשר מתוך כל מיני מניעים, שיקצר המקום מלפרטם, לא הצליח להגשים אף אחת מהן.

הוא אמור היה להיות סיפורו של דפוק, סיפור הממור-קם בתוך העולם התחתון הישראלי, המדבר בשפתו, ומתייחס גלויות לתופעות הפרוטקש, הסמים, האלימות המישטרית ומעשי-השחיתות הכלכליים. אולם כל המרי-כביים הללו אינם מצטרפים אף פעם אחת לתמונה כו-ללת. סיפורי-האהבה שצריך לקשור אותם יחדיו מעורפל לחלוטין, ונימה כאילו הבמאי יצחק ("צפלי") ישורון מת-בונן בסיפורו מקרוב כל-יך, עד שאינו מסוגל להמחיש את מחותו לצופה, אלא רק להעביר אליו סצינות מנותקות.

מה שמתקבל, בסופו של דבר, הוא סידרה של מעמדים שחקר ביניהם מרומז בלבד (וגם זה, במיקרה הטוב ביותר, תר), ואשר ההיגיון שמאחריהם נסתר מן העין. לפרקים נדמה ששצנה מסויימת אחת, או עימות בין שתי דמויות, הם בעל הצליל האמיתי והכן של חווייה אמיתה. הצרה היא שכל מה שקודם או בא אחרי רגע זה, הוא לרוב שרירותי ומנותק, ופוגם באותה אמיתות.

צ'ארלס מנסון במציאות ובסרט

התוצאה עושה רושם חמוז מאוד, כאשר מריק מציג בסך-הכל אותם רעיונות שנטחנו כבר בהרחבה בעיתונות בכל העולם, בעת המישפט, תוך חזרה פעם ופעמיים על קטעים מסויימים, פשוט כדי להשלים מה שיכול היה להיות, במקור, כתבת-טלוויזיה לא רעה, לסרט מלא.

בוזאנקה וג'ורג'לי בפארודיה מינית

טיים שופעים בכל צעד ושעל, והבדיחות שמתחת-לחגורה הן חובה מקודשת. אחת לדקה, לפחות.

למרות זאת, אולי משום המקור של מוראביה ומשום שסאלצ'ה הוא בכל-זאת במאי ותיק ומנוסה, אפשר למצוא בסרט את המבט המשועשע-סרקאסטי-ביקורתי על המש-כילים האיטלקיים המזכיר, לפחות ברגעיו המוצלחים ביותר, מעין גירסה עממית מאוד של שמונה וחצי.

גאון, נוגה ואסטרונק בסצנת אלימות

במדינה אחרת אפשר היה, אולי, לדבר על סממנים של כישרון שיש לפתח, אולם בתעשיית-הסרטים הישראלי, שבה נאלץ ישורון להמתין שנים רבות מאז סירטו הראשון ועד היום, מי יודע מתי תינתן לו שוב ההזדמנות ללמוד מן הלוקחים של ג'וקר.

איכתבים יופי

נעים לדעת שיש כאלה שמתייחסים אלי גם כאל יצור חי ולא רק כאל מכונת מיון למיכתבים. יש אפילו כאלה שטורחים לכ' תוב לי תודה אחרי שמכתבת מתפרסת ב' מדור. הנה למשל, 10/1.

ציפי, בראש וראשונה אני רוצה ב' אמת להודות לך על סירחתך. סה"כ פרט למשכורת (שאיני יודעת אם היא משמעי' תית או לא...) מגיע לך הרבה יותר. לגבי את בגדר אלמונית, לא פחות מאשר אני לך — ואין שום סיבה שתעשי הרבה למש אנשים שאינך מכירה — כל הכבוד!

למעשה רציתי כבר מזמן לכתוב אלייך אבל לא יצא. לימודים, עיסוקים ובכלל... עצלות משוועת. קיבלתי הרבה כאלה מע' טפות לבנות של כל מיני טיפוסים מרחבי הארץ — חלקם היו חמודים וחלקם ממש איומים. אבל למעשה, אם נכריז על רגע של וידוי — כל הכתיבה אלייך היתה בגדר הרפתקה וניסיון לספק את יצר הסקרנות — ולא מתוך צורך בהיכרות מיידית. בכל אופן — בחיי שהיה מעניין, ודווקא נש' ארתי בקשר עם אחד.

טוב שאתם לא רואים אותי מוחה דמעה מעיני. סוף־סוף, מישורו נותן לי את ההר' גשה שיש שכן לעמלי.

או כן, היא שואלת מה עם הפרס ש' הובטח לה ככותבת מכתב־פרס. ובכן, ל' כותבי מכתב־פרס בעבר ובעתיד: כמובן טח — הפרסים נשלחים לזוכים בדואר. אבל לא מדי שבוע. פעם בחודש. קצת סבלנות ותראו שזה מגיע בסוף.

★ ★ ★

קלאסית אמיתית

אם אתם רוצים להרגיז על באמת את (1/9) מה שאתם צריכים לעשות זה להש' מיע באונייה את המישפט: "כשאנוני קול" טות מוסיקה קלאסית — אני בורה מה' מקום. מובטח לכם שאחרי זה לא תשמיעו בנוכחותי עוד מישפטים. כי היא כשהיא שומעת מוסיקה קלאסית לא רק שאינה בורחת, אלא היא נשארת מרותקת ונתנית. מה שכן, יש לה מין הרגשה שהיא תוכל למצות יותר את ההנאה שבהאזנה למוסי' קה קלאסית אם תעשה את זה עם אחד שאוהב מוסיקה וגם ספרים, ומוזיאונים. כן וגם ריקודים, חוויות ואנשים. ושתהיה לו המון סקרנות בחיים. וזה עוד לא הכל. הוא צריך להיות בשנותים 25—33, ומי' גימנס 178 ס"מ ואחד כזה שאינו קשור בשום חוזה־נשואין, אורתי או דתי.

מה יש לדבר ?! קלאסית אמיתית.

★ ★ ★

אדם רגיל

אחד עם בעיה הוא (2/9). ואם יש לך סבלנות להקשיב לבעייה שלו, אז ככה: הוא סטודנט להנדסה. וזה טוב. אבל ב' באר־שבע, וזה כנראה לא כל כך טוב. שכן הוא מתאונן, בבאר־שבע עדיין לא הצלחתי למצוא בחורה שתעניין אותי. וזה חסר לי.

הוא מגדיר את עצמו כבחור רגיל. כל כך רגיל עד שהוא מתאים להגדרה של אפרים קישון: "זה באמת בלתי־רגיל ש' אדם תיה כל כך רגיל". הוא בן 25, כרגיל, ובגובה 178, כרגיל. ומרוב לימודים אין לו זמן לחפש אחרי משהו מתאימה. הוא רוצה אחת שתהיה גם בחורה וגם ב' אדם. גם מבחין וגם מבפנים. שתהיה

כזאת מטורפת ושפויה. כדי שיתאימו. כי גם הוא כזה.

הבנה, לא מילים גדולות

עברית קשה שפה, וגם מתבלבלת, ביהוד בשביל (3/9). בכל זאת יש בו איוה קסם אישי, ולא רק בגלל המנגינה המתנגנת כטורות טיולים משותפים בארץ וכמו כן לטיול לאירופה בקיץ. על הכתובות להיות בגובה שבין 160—170 ס"מ, מאזור המרכז. מה שהורג אותי, זה מדוע לטיול באי' רופה לא טובה אחת שהיא 175 ס"מ או 156 ס"מ? מה יש, אלה כבר לא נכנסות לך במיוחד?

הוא ניסה לפרסם מודעות במדורי השי' דוכים בעתונות הימית. סירבו לפרסם אותו. למה? מפני שהוא ביקש לציין ש' הוא מחפש אורחית זרה, כדי שתוכל לעזור לנסוע ללמוד במדינה זרה. בארץ חושש העיתונות גדול, הוא כותב בציניות, אבל מודעה כזאת סירבו לפרסם אפילו כש' משלמים.

אם יש לך סספורט זר, זה מספיק. אם יש כסף זה לא מוזיק אבל לא זה העיקר. מקצוע זה שרשרת זהב — אומר ביטוי אחד — ועם זה יש לך, זה מספיק להתחלה. חרש מציאות גם כן דרוש, מכיוון שאני קצת חולמני.

ולמרות שזה לא שייך, אני מוכרחה לצ' טט גם את הסימות: "אם את לא מפלסמת מודעה שלי, אני לא כועס. אכזבה נוספת לא מוליד לי עוגמת־נפש. נשאר לי הש' מיים הכחולות."

ותגידו בעצמכם אם לא עצוב שדבר כזה רוצה לרדת?!

★ ★ ★

דיסקוסים בשניים

מומן כבר לא היו לנו כאן גימנוסטיקות למרות שהסחורה הזאת הולכת בשוק יוצא מהכלל. כנראה שסוף השליש מתקרב, ו' הבחינות לוחצות. אבל ל' (4/9) "מתחשק קצת להתפרפר".

היא כתבה אלי' בחשש מה. חברות הוזהירו אותי ממה שמצפה לי. בטח אני אקבל מיכ' תבים מכל מיני חרמנים שחושבים שחפסו איזו פראיירית או ליליטה להתעסק איתה. שישכחו ממני מה שאני מחפשת זה ל' התכתב עם אחד, שהוא מכסימום בשב' עית. רצוי קיבוצניק או מושבניק. ואם הוא אחד כזה שקורא קבוע את העולם הזה, זה מספיק לי. יהיו לנו כבר נושאים משותפים.

את עצמה היא מגדירה כג'ב 16 פלוס, לא שאפה אבל, בחורה לעניין' שההובי שלה הוא דיסקוסים־בשניים.

ולמבוגרים יותר, שבטח ינסו לפתות אותה — דיסקוסים זה לא בגב. זה מהמילה דיסקאשן.

★ ★ ★

יפהפיות לאירופה

יש לי מישור בשביל (4/9). עושה רושם שהוא משהו שהיא מחפשת. אז תח' ליטו ביניכם: או שהיא תכתוב לך, או שאתה לה.

"הנני תלמידיתכון המסיים י"ב ומעוניין להתכתב עם יפהפיות בגילים 15—18, ל' כטורות טיולים משותפים בארץ וכמו כן לטיול לאירופה בקיץ. על הכתובות להיות בגובה שבין 160—170 ס"מ, מאזור המרכז. מה שהורג אותי, זה מדוע לטיול באי' רופה לא טובה אחת שהיא 175 ס"מ או 156 ס"מ? מה יש, אלה כבר לא נכנסות לך במיוחד?!"

★ ★ ★

הבחור האידיאלי

האם ידעת שהיה זה רבי יהודה הלוי שגילה כי האדם אינו רק בשר אלא גם רוח? אם לא ידעת, (6/9) מתנדב לספר לך זאת.

הוא מבקש ממני: "אל תקטלי אותי ב' מילות הקישור שלך. הן מסוגלות להיות חריפות מאוד. למעשה את היא הקובעת אם המכתב ישא פרי או יהווה ביוזבו של זמן ותיקוה". ובכך, הוא פוטר את עצמו מאחריות. אם לא תכתבי לו, מי אם לא אני אחיה אשמה.

טוב, אז לפי בקשה מיוחדת, מה שיש לי בשבילכן זה בחור אידיאלי: "בן 20, איהב ספורט (לא בטלוויזיה) וחיייל במקד' צעור. מה שאני מחפש הוא עזמה נחמדה, עם הרבה אהבה בלב. אהבה הנמצאת מעבר למילים ואינה חלויה במיגבלות המי' קום. התכונה הבאה שצריכה להיות לה היא הרפתקנות מתובלת בנטיה לטבע".

זה לא נשמע לכן כמתקון לעוגת־קרב?!

★ ★ ★

הזמנה להכרה

שמתסלב, בודדאי, שהיחס בין הזוכרים לנקבות הכותבים למדור זה, הוא בדרך כלל שניים לאחת. כלומר, על כל מיכתב נשי יש שנים גבריים. וזה קצת מליחפך ממה שקורה. כפי שמספרים לי, ברחוב. או שהסטאטיסטיקה מזייפת, או שהנערות אצלנו עדיין מחונכות על כך שהגבר תמיד צריך להיות היוזם, אפילו בהתכתבות.

זה לא מה ש' (7/9) חושבת. "תחילה סברתי שיש משום השפלה בעצם הבקשה

המתפרסמת מעל מדורך, לאשה. הרי זה יכול להתקבל כהזמנה..."

כן, יקירתי, הזמנה. או מה כל כך גורא במילה הזאת?!

"אבל במחשבה שניה, גראה לי כעדיף להציג את עצמי, כמו שאני באמת, דבר שאיני יכולה לעשות בפגישה עם גבר במסיבה, או מישור שמוצא־חן בעיני סתם באוטובוס. ויש משיכה רק במבטים." או הנה היא, על באמת, בגודל טבעי, במופע החשפנות הנועז שלה: "אף אחד מאלה שמכירים אותי אינו מנחש שאני כבר בת 29 ועוד כמה חודשים. זה מפני שאף פעם איני מגלה את גילי. אבל בפנייך, אין לי מה להסתיר. מי שירצה לכתוב אלי — יכתוב, גם עם הגיל הזה."

היה לה עוד הרבה מה להגיד בנושא הגיל, שמטריד אותה כנראה, משום שלהגיע לשלושים ולהישאר רווקה זה לא כל כך מקובל בחברה הישראלית. אבל אני משי' אירה לה לספר את זה לך. מה שחשוב לך עוד לדעת עליה, לדעתי, הוא: גרה בקרית־אונגו, עובדת כספרית, אוהבת קול' נוע, מיסעדות ואת הגשש החיוור.

מאחלת לכם שתסתדרו.

★ ★ ★

דייג הנימפות

אם את מתכננת משהו לקייץ, (8/9) הוא הדבר בשבילך. נשמע כמו מודעת־פירס' מת, ואני רק מקווה שלא יעלו עלי ב' כלבוטק, שגם אני מרמה. כי מה שנכון, נכון. אני לא אחראית על מה שנמצא בשק. אני מקבלת אותם ושולחת אותם אליכם סגורים.

הוא בחר (21), שכל מה שהוא אוהב בחיים זה ים. הים זה בשבילו הכל. "לפי דעתי", הוא מגלה לי, "הים זה הדבר הכי נפלא שיש לנו בארץ. ובים כל כך גדול כמו שיש לנו בארצנו הקטנה אפשר לעשות הרבה דברים: להתרחק, לשחות, להשתוף, ולקיים יחסי־דממה בינו ובינה. כמו כן אפשר להתפרנס ממנו."

יכולתי להוסיף לו עוד כמה דברים ל' רשימה של מה שאפשר לעשות בים. אבל אני משוכנעת שאת תעשי זאת במקומי. בקיצור, הוא מקווה שעוד נשארו בארץ בנות שהים אומר להם משהו, חוץ מהז' דמנות להציג את הביקיני החדש שלהן. לנימפות האלה ממתין אחד בגובה של 185 ס"מ, בעל מעטה שחרחר ומשקל ב' נוגי. אם הייתי יודעת לשחות, הייתי הולכת אליו בעצמי.

מיכתב פרס

כל ההתחלות

חסיגנון הוא האדם, אומר הפיתגס. לכן אני אוהבת כל כך לקרוא מיכתבים. אפשר לפגוש בהם אנשים. כמו (9/9). לא צריך להוסיף מילה על מה שכתבה בעצמה. זה מדבר בעד עצמו. ועוד איך.

"אני לפעמים גורא לבד (כמו היום) ואני כואבת בידות זו. אבל אני חושבת שבדידותי נובעת ממחסור בבחורים בארץ — או בגלל הקשיים שלי בהתחלות. (בעיות בילדות — איפה הפסיכולוג? מכירים את הבדיחה: תתלבשי יפה ותלכי לפסיכולוג!)." — מה אבקש?

"לנסות ולהתכתב עם בחור טוב המעוניין ליצור קשר — כדי לעבור את משבר ההתחלות הקשות בהתכתבות טובה וכנה. בחלוף המשבר הזה, אני חושבת שאני מסוגלת להציע קשר בוגר בין שני אנשים המעוניינים להיות יחד. (היו לי דברים מעור' לם — אולם אני רוצה — לעולם).

"ומה זה בחור טוב, הא?

"קשה באמת לתת תוארים. אני רק שהוא צריך להיות AVAILABLE.

בגילים שבין 25—30, סובלני, חברמן, שאפשר לשוחח איתו ארוכות ושאובה קולנוע.

"ומי אני בדיוק, אה?

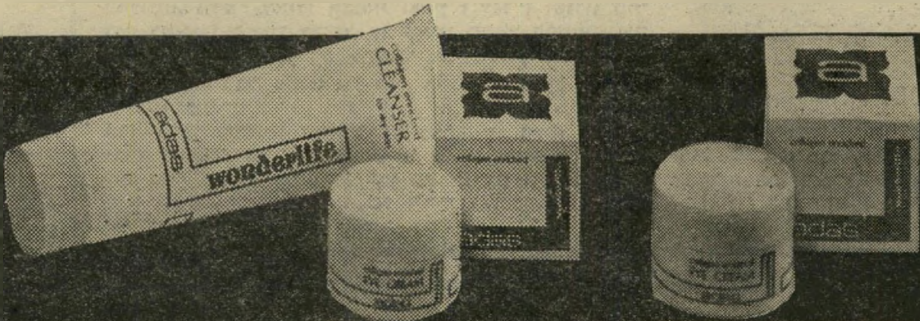
"נשאיר זאת למען המילה:

"מתח."

★ ★ ★

מיכתב־פרס השבוע, ובכל שבוע, מזכה את שולחו בשי' — מתנת חברת התמרוקים הדס — חבילת מוצרי איפור ויופי מתוצרת הדס. בשווי של 200 ל"י. הפרטים נשלחים לזוכים בדואר.

תכשירי יופי ואיפור לזוכים במדור

הדס

לצורך הוכחות שאשתו בוגדת בו, שלח חבטת שני אחים לאונס אותה

לפני חודשים אחדים, אחרי שנישואיהם עלו על שירותן, והיא עזבה את הדיור שבה התגוררה עם בעלה עזרא חדר, הכירה ניקול חדר, צעירה בלונדית נאה, את הגבר הבא בחייה. היה זה אלברט אלופר, משום כך לא התפלאה כלל כאשר צילם אלופר בפעמון דלת דירתה לפני שבר עות אחדים, בערב ה'2 בפברואר, היא פתחה לפניו את הדלת והכניסה אותו, כי מינהגה מזה זמן רב, תוך דקות כבר היה הגבר מוכן להיכנס למיטה, אך ניקול חדר עכבה שעה קלה בחדר האמבטיה, והוא המתין לה בחדר השינה, בתחנתו לגופו. כאשר חזרה לחדר חשה ניקול ברוח פריצים, והבינה שדלת הכניסה של הדיור פתוחה. היא ניגשה וסגרה אותה, אך הציקה לה תחושה משונה שמישהו נמצא בחדר הסמוך. היא העלתה את האור בחדר, ואז גילתה אורח בלתי צפוי. היה זה צ'ארלי אלופר, אחיו של אלברט, אבל היא עדיין לא ידעה זאת.

3200 ל"י תמורת פרט. צ'ארלי החזיק מצלמה בידו, והחל מצלם במהירות את האשה הצעירה, שפליגה העליון היה מגולת. אך אלברט אלופר לא ויתר. הוא משך את הצעירה אל המיטה והצמיד עצמו אליה בכוח.

הבוקר הפלאש של המצלמה באו בזה אחר זה, ללא הרף, כאשר סיים את מלאכת הצילום החל צ'ארלי אלופר, ביריון גדול מימדים ומפחיד למראה, להתפשט. הוא איים על ניקול שלא תעז לצעוק, גירש את אלברט לחדר השני, ואנס אותה.

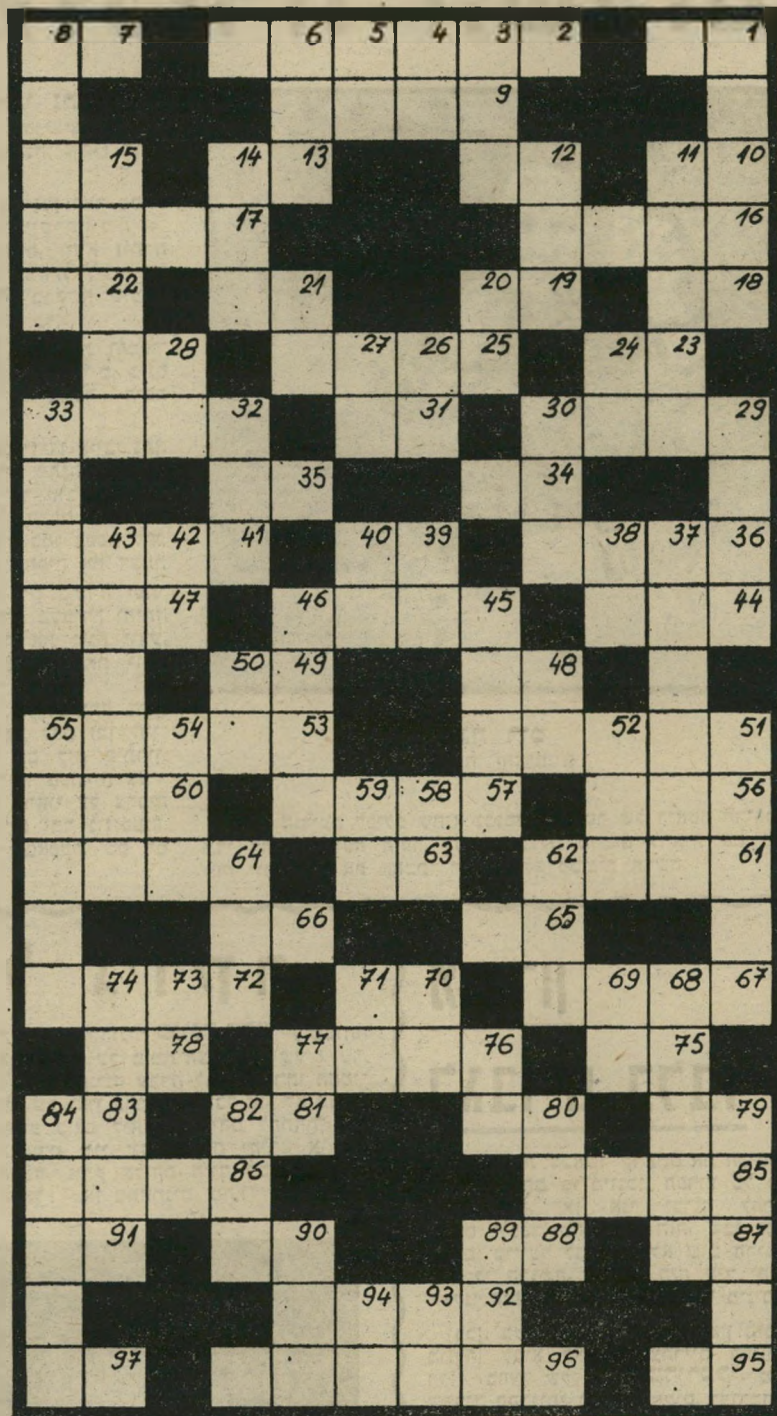
כאשר, במהלך האונס, נכנס אלברט אליו פר לחדר והחל מצלם את האנס ואת חברתו שלו בשעת מעשה, תפסה ניקול כי בין שני הגברים קיים קשר, וכי העניין כולו תוכנן מראש. הכל הובחר לה כאשר, משטימו את ביצוע מזימתו, אמר לה צ'ארלי כי הוא חבר במאפיה, ככנופיה הפועלת בכל הארץ. השניים איימו עליה, כפי שיספיק לה אחר-כך במיטתה, שאם תגלה למישהו את זהותם, יתרגו אותה. ניקול המבוהלת ביקשה שימסרו לידיה את הסרט שצילמו. אך האנס דרש תמורתו 3000 לירות במוזמנים, ועוד 200 לירות עבור מוגית כדי לנסוע משם. לבסוף אמר שימסור לה את הסרט אם תביא לו את 3000 הלירות כעבור יומיים, לפגישה ליד קולנוע מוגרבי בתל-אביב.

הקרב על הרכוש. למחרת היום הלכה ניקול לבית-חולים, סיפרה שם לרופא מה אירע, וזה העביר את העניין לידי המישטרה. עוד באותו יום הכינה המישטרה מל כודת עבור אלברט אלופר. ניקול הגיעה לפגישה המתוכננת, ומסרה לידו מעטפה שבתוכה 3000 לירות. כך הוא נעצר, אחיו צ'ארלי, נעצר מאוחר יותר, או הסתבר לתוקרים כי שני האחים אלופר פעלו בי שיתוף של עזרא חדר, בעלה של ניקול. האשה הצעירה, לידת תוניס, עלתה לארץ מצרפת בשנת 1971. ללא מיספחתה, כעבור זמן מה נישאה לעזרא חדר (35), פרעל באחד מבתי-המלאכה של מישטרה הביטחון. שנה אחרי הנישואין נולד לבני-הזוג בן, הבעל, לטענתה של ניקול, החל מכה אותה באכזריות, והיה מטיח את ראשה בקיר עד שברחה מן הבית.

היא הצליחה להעביר חלק מרכושה לדי-רה ששכרה בנתניה, אך מכונת הווילון (שאותה קנתה מכוח זכויותיה כעולה חדר שה) וחפצים נוספים נשארו ברשות הבעל. לאחר-מכן החל הקרב על הילד. בתחילה חטף אותו הבעל ונעלם. אחרי שמצאה אותו המישטרה, הוציא בית-הדין המיוחד ב"תל-אביב צו שהורה למסור את הבן לרשות האב, בשל מחלתה של האשה.

פחד מנזק. כך נפתח פרק נוסף ב"מלחמה על הילד ועל רכושם המשותף של בני-הזוג. כשאת ניקול מייצג עורך-הדין דרור מקרין, ואת בעלה עורך-הדין ישראל בן-ציון. במהלך מאבק זה גם שלח הבעל את שני האחים אלופר לצלם את ניקול כשהיא מקיימת יחסים עם גברים זרים, זאת כהוכחה עבור בית-הדין הרבני. בי עקיבות גילוי זה עצרו חוקרי-המיסטרות גם את הבעל, וביקשוהו למסור הסברים. ש"עתה חוששת ניקול מכך שבעלה, ש"שוחזר ממעצרו, עלול לפגוע ולהתנקס בה.

תשובי העולם הזה 2009

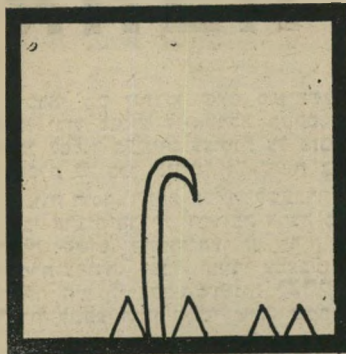
מאוזן:

- 1) בגד-שרד; 2) יתוש מחולל הקדחת; 3) שושנה באפו; 4) עצמותיו של דבר; 5) מלך-המלכים באיראן; 6) אפס כוחו; 7) יחידת התפר; 8) נהר באיטליה; 9) יתן פרי; 10) נכסים; 11) עיר שכבש יהושע; 12) עיבד את הבצק; 13) עולו; 14) מתו-הנגינה; 15) גיבעה קטנה; 16) יפעה; 17) בגלל ש-; 18) חושש, מהסס; 19) יתו; 20) משמש לתלמידים להחזקת עפרונותיהם; 21) שמא; 22) משאבת הגוף; 23) עיר חדשה בדרום; 24) תיכלה; 25) נסיוב; 26) התייפחות; 27) "פירה", בדרך-כלל של תפוחי-אדמה; 28) "תקל ופרסין"; 29) מאותיות הא"ב; 30) העיברי; 31) מושט על כל אורח במדינה; 32) פנייה, בקשה; 33) נהר בארץ; 34) סופר אמריקאי (ש"מ); 35) עדי לצוואר; 36) קילוסין; 37) "דובק אבא... וזו"; 38) שיר ל-; 39) מין עור רך מעובד; 40) מתו-הנגינה; 41) נולד חינוך לאדם; 42) יישות; 43) התיקוה הטובה היא כזו; 44) ראש העץ; 45) קיים; 46) מעונם; 47) הרבץ; 48) כן, באנגלית; 49) עצם; 50) בפה; 51) גועם; 52) סופי של יום; 53) עיר בהודו; 54) משורר צרפתי גודע (ש"מ); 55) מכינוי האלמותות; 56) חי

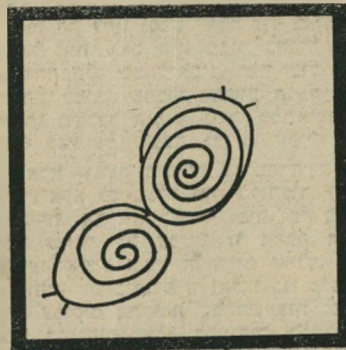
- 57) ילדי; 58) יבשה מוקפת מים; 59) מילת-קריאת; 60) עטוף; 61) בת-קול; 62) מפתח; 63) קידומת צפתית. מאוזן: 1) מציל; 2) בהר-קייץ; 3) קריאת-יגון; 4) כמו 15 מאוזן; 5) עיזבון; 6) קיבוץ הושרו במים; 7) יקום; 8) תולעת טפילה בצפון; 9) קיטניות; 10) מתנה; 11) מססין; 12) מילת-תנאי; 13) קריאת-עזר; 14) זהב; 15) מילת-יחס נפוצה; 16) גשם קל; 17) מבני נוח; 18) בחילה; 19) עליה נאמר שלא נבנתה ביום אחד; 20) שיברייחרס; 21) מכינוי האלותות; 22) טול; 23) ארמדה; 24) גישה; 25) עיר גדולה בקנדה; 26) תשלום עבור אשה; 27) תדיר; 28) מסיר; 29) זועף; 30) פאקס; 31) בחשאלה; 32) חביב ואהוב; 33) האונה; 34) סלע-המחלוקת בתל-אביב; 35) בירת הנגב (ר"ת); 36) מנעול פטנט; 37) ים קטן; 38) קורט; 39) נהר בפולין; 40) יין-שרף (ר"ת); 41) מפני ש-; 42) פרוסה; 43) מילת-שאלה; 44) סחורה; 45) צאצא; 46) לשד-העצמות; 47) רעה; 48) מין קוף; 49) יופי; 50) בריחה; 51) פריט רכוש; 52) כמה; 53) בלבד; 54) תאות השישית.

קשקשת 2009

הפעל את דימויך ונסה למצוא לציור שלמטה כותרת מתאימה. אשר תסביר מה אתה רואה בו, הצעות לכותרות יש לשלוח לפי הכתובת: "קשקשת", ת.ד. 136, תל-אביב. התג' דרות הקולעות ביותר תפורסמה, ובעליהן יזכו בכרטיס כניסה זוגי לקולנוע דרייב-אין בתל-אביב, קול' נועה-מכוניות חזיד בישראל.

קשקשת 2007

- איכס... מירון גל, קיבוץ החותרים, ת.ד. חוף הכרמל
- השבלולה לשבולל: "לא חלי-לה, שוקי, כואב לי הראש!"
- מרדכי יצחק, רח' רב אשי 9, נווה-אביבים, תל-אביב
- "אני יודע שאתה רק חילון, אבל בכל-זאת, תיזהר ברוורס!"
- מלי בקר, רח' השופטים 61, קריית-מוצקין
- קרה-הגנה החדש של צה"ל סביב רמת-גן ובני-ברק.
- מרדכי תבלין, רח' גזר 6, תל-אביב
- נחש שלא יודע מה לעשות עם עצמו.
- מישפיים של פסיכופט.
- שירי בן-עמי, רח' יהודה הנשיא 36, נווה-אביבים, תל-אביב

השבוע בדרייב-אין
בשעה 5.45
מצעד הסרט המצוייר
בשעות 7.15-9.30
מתח עוצר נשימה
"שוד ההליקופטרים הגדול"

בסיסונות

- שמלות הריון
- מכנסי הריון
- טוניקות הריון
- חליפות הריון

כהן מודל

תל-אביב, רח' נחלת בנימין 4
קומה ב', דרך החצר
פתוח עד 7 בערב
(סגור בשעות 2-4)
להזמנות ע"י סוכן: טל. 50344, ת"א

אורגיות לפורים

משכנס אדר מרבים בשמחה, ותדעו לכם שאין השימחה השתא, כשימחה דאש-תקד. כי אחרי הכל, הזמן עושה את שלו, והעניינים משתכללים ברוח התקופה. אם עד היום היו בפורים מסיבות עליונות של תחפושות, עם הקרנה של כמה סרטים כחולים בבחינת אסרפצה בועיריאנפין, הרי היום הסרטים הכחולים הם כבר out לגמרי, אצל כל החברה שהם in.

ואם, בתוכם פנימה, איזה סרט שעשף טוב עדיין מצליח להזיז להם, אז לפחות כלפי חוץ הם מכריזים שנמאס להם כבר להתגרות מסרטים כאלה וחורף מזה, זה מגעיל ואיכס, "אנחנו לא מבינים איך בכלל יכולנו פעם לראות סרטים כאלה".

רק שלא תחשבו, חלילה, שאנשי הצמרת שלנו החליטו להסתפק במוסיקה לריקודים ובחילופי-זוגות. המוח היהודי חושב, רבר, חי, נא לא לזלזל, כמו בכל ארץ לבנטינית נאורה, גם אלינו כבר הגיע החידוש הי-אחרון. כי הצעקה האחרונה היום, במסיבות הסגורות של ההיי-סוסיטי, זה מה שנקרא בסגנון חופשי: לייף-שו.

יעני מזמינים בחורה צעירה, שהיא ברוב המיקרים גם יפה ומושכת, וזמן העבר השני גבר צעיר וגמרי, השניים מבצעים במרכז הסלון אקט מיני מלא, להנאת הר נוכחים שצופים בהם עם דרינק ביד, נותי נים צביטה קלה למידעלע הפרטית שלהם ואומרים לה: "נו, בובי, למה שסתם נעמוד ככה מהצד?" וכמו שאתם מבינים, אז בהשראת אותו זוג חופכת המסיבה בהדרגה מהירה אורגיה עליזה.

זהו, בערך, התסריט שאפשר לפגוש היום במסיבות הסגורות של החברה הגבוהה, ואני לא צריכה לספר לכם שהסגנונים החדש מתבסס היום בהשגת זוגות יותר יפים, ויותר מגרים, לחופעה במסיבה. אבל המסיבה הכי גדולה מתוכננת, לי-פורים הבא עלינו לטובה, בביתו של איש-עסקים ידוע, ומסתבר שאותו איש-עסקים, שהוא גבר נשוי, מכיר את הכלל הישן שמה שטוב בשבילו, טוב לי-כולם.

וכך, במיסגרת חיפושיו אחר זוג חדש למסיבה, לי, לפחות, ידוע על מיקרה אחד שבו נתקל המחפש העליון בחתיכה תל-אביבית מפורסמת מאד שנקלעה לי-מיסתו. טוב, מכאלה דברים היא כבר מזמן הפסיקה להתרגש, כי אחרי הכל היא ידעה בתור אחת שועשה רק מה שבא לה, ו- בצורה חופשית לגמרי.

אלא שאחרי המישגל זרק לה מידעונו הצעה שלדעתו לא יכלה לסרב לה. הוא פשוט שאל אותה אם יש לה מישגו שגראה טוב שזקוק לכסף, כדי שיופיע יחד איתה באקט מיני במסיבה תמורת אלף לירות, מובן שהיא נפגעה נורא, ורצה מיד להתלונן אצלי: "מה הוא חושב לעצמו? איך הוא בכלל מציע לי כאלה הצעות? ממש נעלבתי! אם אני אעשה את זה, אז זה יהיה רק בגלל שבא לי, ולא בשביל הכסף".

מי שבצרות מכל הענין הזה, הוא אי-גבר האמביציוני, שהיה בטוח שהכסף יענה על הכל, ואילו כעת הוא נאלץ לחפש לו זוג חדש. אחרי הכל, פורים כבר בפתח והוא לא יכול לאכול את כל החברים המפורסמים שלו, להם הוא הבטיח שאצלו תהיה מסיבה שכל הסרטים המצויירים שהם ראו עד היום יהיו קומיקס לעומתה.

היום חצצה לעריכת מסיבת-פורים למועדון ה-11, ונקטע באמצע דבריו עליידי סוכן הביטוח הדתי דודו הררי, שהגהיר: "אם מדברים מה על שיגולים, אז אני לא אוכל גבינה", ואחריכך פצח בשירת איפה חן הבחורות ההן.

בקיצור, אלה חברה שידועים לעשות שמח.

אבל כמה זמן, אתם חושבים, יכולות הנשים הנאמנות של אותם בעלים לשבת בבית בחיבוקידיים, ולראות איך מדי סוף-חודש נעלמים להן הבעלים לכמה שעות ומשוחחים על השידורע-מה? וכך, כאחת הפגישות האחרונות שלהם, חודלף מקום הפגישות לנשים, וכשהגיעו כל חברי מועדון ה-11 והתיישבו לסעוד בשלחם, נכנסו לפתע 11 הנשים, בלי מועדון ולום, ערכו להן שולחן גדול לידם, והתעלמו מן הי-בעלים לחלוטין. שיתפוצצו.

רחל מרחלת על כל העולם

אהבת מזכירת השלום

נוגה רון
מזכירה מהשמיים

נוגה הודיעה לכולם שהיא נכנסה למישטר של דיאטה חריפה, כדי לחזור לגופה היפה, ועכשיו כולם מחכים לראות אם גם ארו יוכיח לה את אהבתו וירכוש לה מכונית חדשה.

כדאי רק שתדעו שאם ספר-השלום, אייבי נתן, החליט שהוא יכול לנסוע לגואטמלה בשקט, זה רק מפני שהוא נוכח שיוכל לסמוך בעיניים עצומות על מוזכירתו הנאמנה, נוגה רון, שמטפלת לו בכל ענייניו 24 שעות ביממה.

נוגה היפה, דיילת אל-על לשעבר, חזרה לפני זמן קצר מטיוול ברחבי ארצות-הברית, ובשובה ארצה מצאה את משרתה באל-על תפוסה, פשוט, החווה העונתי שהיה לה הסתיים, והיא נותרה מחוסרת-עבודה. וכמו תמיד במצבים כאלה, חוזרת נוגה אל אהבתה הישנה, "צלם-העיתונות יצחק ישמח, בבקשה שימצא פיתרון לשפע הזמן הפנוי שלה, שמתכוון סתם כך.

או ישמח, שהוא חבר במישפחת מנסון המלוכדת והמפור-ארת (הסניף הישראלי), המונה עוד שני עיתונאים בכירים, כינס מייד את מטה המישפחה, לחליט מה יעשה בנוגה היפה תחמשועממת.

מן הון להון נפגש ישמח עוד באותו יום עם ידידו אייבי נתן, ששאל אותו, אם הוא מכיר בחורה כשרונית שתנהל לו את המישרד שלו שבתל-אביב, ומה יכול להיות יותר טוב מטיימנג שכזה? כמובן שמבלי לחשוב הרבה הציע לו הצלם מייד את ידידתו משכבר הימים, נוגה, כמתאימה לתפקיד כמו כפפה ליד. אייבי קפץ על ההצעה, יען כי יופייה של נוגה הסית את דעתו.

אלא שנוגה הוכיחה עדימהרה שהיא לא רק בחורה יפת תואר, אלא גם בעלת מוח בקודקוד. היא סודרה בעבודה והיתה מאושרת, אך לא לאורך ימים. כי כל המכיר את נוגה יודע, שמה שחסר לה עכשיו זו אהבה חדשה, שתמלא את יומה מתשעה ארבע אחרי הצהריים ואילך.

והנה, גם בנקודה זו נחלצו בני מישפחת מנסון לעזרתה. היות שהם עוסקים בתקופה של השקעות ופיתוח ואין להם זמן לרור מנים רומנטים, אלא לקוויקים בלבד, מצאו גם לה פיתרון. הם הכירו לה את ארו ורדינג-קור, סוחר-מכוניות צעיר ודינמי שיש לו שפע של זמן וכסף, העונים כראוי על צרכיה של מוזכירת השלום. השניים נראים מאו מבליים יחד גוויסטוס. נוגה עברה להתגורר בדירתו היפה של ארו שבאפקה, שם הם עורכים מדי-ערב הילולות ומסיבות.

הקלף של ג'וקר

היפה והכשרונית פנינה וילצ'ר, שאותה הוא הכיר על בימת-הצילומים של ג'וקר, נכון שפנינה עברה לגור בדירתו החמי-מה של גאון ברמת-גן, אבל אני לא מבינה מדוע כולם לוחצים עליהם להתחתן. כל כך אדם שני שפוגש את יהורם או את פנינה, זורק אליהם חיוך רבי-שמעי וי-שואל: "אז מתחתנים, מה?" שני אנשים

הומרי-שחקן הכי עסוק בארץ היום הוא, ללא-ספק, יהורם גאון, שאני לא מסוגלת להבין איך הוא עומד בקצבת-העבודה הי-סילונית שלו. הוא גומר סיבוב הופעות בארצות-הברית, בא לסיבוב קונצרטים בי-ישראל, במקביל הוא מסיים צילומי סרט שבו הוא מככב בתפקיד הראשי, גומר את הסרט ונוסע לדרום-אפריקה, חוזר משם

פנינה וילצ'ר ויהורם גאון
פוקר מהשרוויל

מבוגרים כמו החמודים תאלה חיים יחד, כמו כל זוג גורמלי אחר, אז זה כבר אומר שהם מתחתנים? אז בבקשה, נא לא לקבוע להם תאריי-כים, ולא לנהל להם את החיים. אתם יכולים להיות בטוחים שכשהם יחליטו סופית, לא אני אחיה זו שתסתיר מכם.

לבכורת סירטו החדש ג'וקר ומופיע בי-סיבוב חדש, גומר את ההופעות, ובשובו הבא הוא כבר יוצא שוב לסיבוב קונצרטים חדש, בארצות-הברית ובקנדה. וכימעט ששכחתי את הדבר הכי חשוב שהוא מספיק לעשות בין כל העיסוקים האלה, וזה לאהוב את חברתו, השחקנית

מועדון לגברים בלבד

אני יודעת שכאשר קראתם את הכותרת, מייד העליתם בדמיונכם הפרוע כל מיני אסוציאציות. אז אני יכולה להרגיע אתכם ולספר שהמועדון הזה, שבו נטפל הפעם, מיועד לגברים ללא שום חריגות, ויש לי הרגשה שהדבר הזה עוד יתפוך אצלנו אופנה חדשה של מועדוני מינינג.

ובכן, בשבוע שעבר קיבלתי מין הומנה מוזרה, לבוא לארוחת-הצהריים במועדון ה-11, בחצר של בני אמדורסקי. מוכן שברוב סקרנותי נסעתי למקום, ועדימהרה התברר לי שנקלעתי למסיבת-סעודת חור-שית של 11 גברים, הנמינים עם העלילת של החברה האילתית. כולם תושבי אילת ותיקים שהחליטו, שפעם בחודש הם רוצים להיפגש בלי חנושים.

כמו שסיפר לי מייק סילר, מנהל תחנת אגד אילת: "לפני שמונה שנים החלטנו שאנחנו מקימים מועדון אכסקלרי סיבי של חברים, המיועד לגברים ושואים השותפים לאותה צרה. אז כדי לנהל קצת מהנשים, אנחנו נפגשים פעם בחודש, בכל פעם במסעדה אחרת, ומבלים בצוותא בי-משך כמה שעות."

העניין הוא שלמועדון ה-11 יצא שם של מועדון סגור ומיסתורי, אז כדי שתדעו מה בערך נעשה שם, אני יכולה לספר לכם שהם פותחים בשירה-בציבור לחימום הקנה, אחריכך בני אמדורסקי מגיש את המזון ומנצח על שירת מעל פיסגת הר-הצופים. ובין שיר לשיר הם מתירים קצת את הרסן, ומתפרקים מהעבודה תשיגרית שמחייבת אותם להיות יותר מאופקים ורציניים.

במישגשים כאלה הם מרשים לעצמם לנבל קצת את חפזה, ולעסוק בבעיות הי-עומדות ברומו של עולם, כמו למשל הצע-תו של הקבלן האילתי הידוע דקס, בעלה של הצירית אביבה דקל, שהעלה לסדר-

חצי מיליון לירות, וזה עוד לא הכל!

חמישה כדורי מזל יתגלגלו ביום חמישי בתוך מכונת ההגרלות המיוחדת של מפעל הפיס. אחד מהם יהיה כדור הזהב. ע"י לחיצה יקפוץ החוצה אחד מהכדורים. אם יהיה זה כדור הזהב, יתווסף סכום של מאה אלף ל"י לפרס הראשון בן חצי מיליון ל"י. אם יהיה זה כדור אחר, יעבור הסכום לשבוע השני ויצטבר לתוספת של מאתיים אלף ל"י (בסה"כ - 700,000 ל"י).

כך עשוי הפרס הראשון להצטבר עד סכום כולל של מיליון ל"י! אם במשך חמש הגרלות רצופות לא יעלה בגורל כדור הזהב, תחל הצטברות גם בפרס השני, והוא עשוי להגיע עד - 600,000 ל"י! כן נוספו בהגרלת הפיס עשרות אלפי זכיות מיידיות בוטא.

קנה עוד היום כרטיס פיס ותשתתף בהגרלת הזוטא המיידית ובהגרלת כדור הזהב החדשה.

**כדור הזהב
של מפעל הפיס
יכול להיות שלך!**

מפעל הפיס

אוטובוס ושמו הפסד.

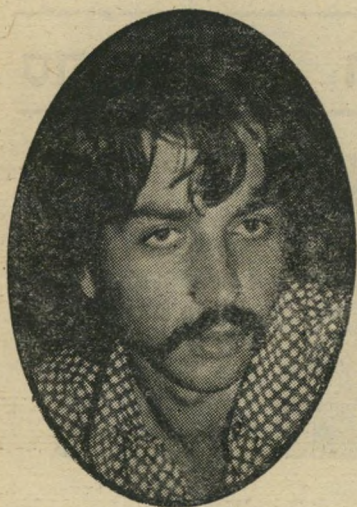
אומרים שאגד הינו מונופול.
זה נכון אבל רק בנסיעות הלא ריווחיות,
ו- 70% מנסיעות אגד הן כאלה. בקווים
לרמת מגשימים, לשניר או לאופירה
למשל, אין לאגד מתחרים.
אבל בנסיעות הכדאיות במרכז הארץ
חייב אגד לעמוד בתחרות פרועה
עם משאיות, מוניות וטיוליות.
האוטובוסים של אגד לא רק נוסעים
לכל פינה גידחת בארץ,
הם גם נושאים הפסדים.

רוב האוטובוסים של אגד
מפסידים כסף ברוב הקווים מפני
שמחיר הכרטיס שהמדינה כבר
נוסבסדת בלאו הכי, בכל זאת אינו
מכסה את מחירה הריאלי של הנסיעה!
ההוצאות הריאליות של אגד -
מחירי האוטובוסים והחלפים, הוצאות
הטיפול השוטף, עלו בשנתיים
האחרונות בצורה קיצונית, ואילו
מחירי הכרטיסים כולל סובסידיה
אינם מדביקים עליה גדולה זו.

אריאלי

יורם ואורלי מתגרשים

יורם ביכונסקי
ציון 10 במיטה

את מרבית זמני אני מקדיש היום ללימודי היסטוריה כללית באוניברסיטת תל-אביב, ומשתדל להשלים עם העובדה שאני נמצא במוקד התעניינות הציבור.

מי שנראה מרוצה ביותר מסיום הפרשה הזאת הוא אביה של אורלי, עורך-הדין **אברהם יהל**. היום הוא מחפש כל מה שייחס לו בעבר: "אני מעולם לא החזרתי את נישואיהם", סיפר לי, "במיקרה הייתי צריך להיות בחור" בזמן שהם נישאו, אבל לא יותר מזה. אני גם לא אמרתי שאני שמח, שכבר לא יאמרו עלי שאני החתן של ביכונסקי. אני חושב שזה

אורלי ביכונסקי
חודש 10 בנובואין

זוג צעיר, שצריכים לתת להם לחיות את החיים שלהם, בלי סנסציות ובלי כותרות.

"אין לי שום דבר אישי נגד מר ביכונסקי. אני חושב שהוא אדם נחמד, וזה לא נכון שאפילו לא באתי לבקר אצלו. העובדה היא אחרת. אני לא מעורב בפרידה שלהם, ולא הבעתי כל דיעה לכאן או לכאן. מה דעתי על הגירושין? אין תגובה."

יורם ביכונסקי, מי שהיה חשוד ברצח החיילת רחל הלר וטוהר מכל חשד, ואשתו הצעירה **אורלי יהל**, הגיעו לסוף הדרך. השבוע נערך ביניהם הסכם-הגירושין, לאחר עשרה חודשי נישואין קצרים. מי שניבא שהנישואין האלה לא יחזיקו מעמד תקופה ארוכה, אכן צדק.

"זה היה ניסיון מעניין", סיכם באוזני השבוע יורם, ומיהר להוסיף: "טוב שזה היה". ואומנם, השלב הזה היה די צפוי.

"אין לי ספק שהשנה שחייתי עם אורלי, היתה שנה מעניינת מכל הבחינות. כי אורלי היא טיפוס מעניין. אבל אני לא רוצה להרחיב את הדיבור בקשר אליה". אמר לי ביכונסקי. "המזל הוא שאין לנו בעיות של רכוש משותף. כך שהפרקליט שלי הכין עבורנו הסכם-גירושין, וכרגע אני פשוט מחכה שאורלי תבוא לחתום."

אורלי נפרדה מביכונסקי כבר לפני חודשיים. היא עזבה את דירתם השכורה שברמת-גן, וירדה לעבוד במלון הטלע האדום שבאילת. למרות שהשניים נוכחו כבר בתחילת דרכם שנישואיהם עולים על שירטון, הם החליטו שלא להישבר, ולנסות להמשיך לחיות זה עם זה.

"עם יורם לא קל לחיות", סיפרה אורלי בשעתו בהערכה הזו, "יש לו גם המחלה של הטיהור-העצמי שלו. הוא טיפוס עם המון מצבירות, וכשחששתי לא פעם לצאת ממנו, החלטתי שאני צריכה להתמודד עם דברים כאלה ולא לברוח מהם". חרף התנגדותם של הוריה לנישואין עם יורם, אמרה אורלי: "אני אשתדל לפצות אותו על התקופה הנוראה שעבר, ולתת לו בית טוב וחמים כמו שהוא זקוק ואהב."

יורם גם ידע להעריך מה שאורלי היתה עבורו. "היא באה אלי בדיוק ברגע שהייתי זקוק לאדם. הייתי צריך להתקרב למישהו. אורלי היא צעירה שידעת ומוכנה להקדיש לי ספק שבפרשת השיקום שלי, מהטראומה הנוראה של החקירה והמעצר, יש לאורלי חלק חשוב." כך אמר או.

היום, כנראה, מרגיש יורם שהוא שוקם, ואורלי חשה ששוב אין צורך בה. הכוונה עשתה את שלה, הכוונה יכולה ללכת. "אני לא מצטער שנפרדנו", אמר לי בייכונסקי, "אני גר היום עם עצמי, עושה דין-דחשון נפשי ומתכנן לי את העתיד."

גורם האפתעה היה מאזינות-מיתרן חשוב, ומי יודע להשתמש בו יותר טוב מקצין-צנחנים ראשי, תא"ל דן שומרון? מה עוד שהוא מתכוון להפתיע פה לא רק יפהפיה מאד מסוימת, אלא גם את כולנו?

קודם כל, כדאי שתדעו שדן בן-ה-37 הוא, ללא-ספק, אחד הרווקים המבוקשים ביותר היום בצה"ל אם לא במדינה כולה. מאז התגרש מאשתו, **מירי**, הוא מחזיר על כל צעד ושעל.

בניגוד, אין פלא. אחרי הכל, הוא באמת גבר לעניין, חבר קיבוץ אשדוד-יעקב לי-שעבר, ובכלל חתיך משגע.

אבל אין נביא בעירו. מתברר, סוף-סוף, שהאהבה האמתית של חייו חיכתה לך דווקא מעבר לים. לפני כשלושה שבועות הוא חזר ארצה, וזרק לחבריו את הפצצה שאיש לא ציפה לה. היתה זו פצצה מתוצרת חוץ.

כשביקר דן שומרון בחוף-לארץ, הוא נכנס למיסעדה והתיישב לאכול. אחרי הכל הוא לא מכיר שם איש, אז מה יש לו כבר לעשות? ואז, כמו שכתוב באגידות, מתיישבת מולו יפהפיה.

דן, הוא אמנם מפקד בכיר בצה"ל, אבל בענייני נשים הוא נשאר אותו קיבוצניק ביישן מאשדות-יעקב. הדבר היחיד שהוא יכול לעשות לה בריב-מקום, היה עניינים.

הוא זרק לה עין ולהפתעתו היא זרקה

תת-אלוף דן שומרון
3 ימים ואשה

לו מייד שתיים, יאעני היא היתה באותו ראש. אבל שומרון לא אור אומץ לגשת אל שולחנה ולסגור עניין.

מי שכן לקחה את היוזמה היתה דווקא אותה פצצת, שראתה שהם כבר כמעט גומרים לאכול והבחור, שהוא כנראה תייר, מתבייש לגשת אליה. בלי ברשות היא ניגשה אליו, ושאלה אם אפשר להציף טרף אליו.

נו, טוב, אם היא כבר התקפה חזיתית, אי-אפשר לצפות מתת-אלוף בצה"ל, ש-י-יסוג.

מה שקרה הלואה אתם בוודאי לא מתיקשים לנחש. היא הציעה לו, ברוב אדיבות, לה, לארחו ולסייר איתו בכל המקומות שרצו לראות, העיקר שיחזור לישראל מרצוה. הם נשארו צמודים שלוש ימים תמימים, כשהיא לא מפסיקה להסביר לו

כל הדרכים מובילות לצרפת

תראו מה זה צחוק הגורל, ומה שהוא עולל לאחד מבכירי פעילי הליכוד בצפון הארץ! כמו שעלול להתרחש בכל מישפחה מכובדת, כך גם קרה לאותו **ליכודניק**. **אשתו** פירקה את ליכוד המישפחה, נסעה לצרפת ועזבה אותו לאנחות ועם **בן** צעיר, מובן, שככל איש-ליכוד המכבד את עצמו, הוא לא הסכים לפירוק המישפחה המלך כדת. עזב הכל ונסע בעיקבות האשה הנוטשת לצרפת, להשיב אותה לחיק הליכוד. הוא יצא, ומישאלה אחת בפיו: שלא לחזור לישראל בידים ריקות. חיפש, חיפש, עבר מעיר לעיר, ממכר למכר. אבל הרי צרפת זה לא ישראל, ופרס היא לא תל-אביב, אז לך חפש מחס בערימת שחת! ותחת שיתחורר ארצה כלעומת שבא, הוא החליט שאם הצרפתים גולו ממנו את אשתו האהובה, הוא יגול מהם אשה אחרת תחתיה.

מכאן לשם הוא הכיר **צרפתייה** יפה וצעירה, הציע לה לבוא לחיות איתו בישראל. היא הסכימה, והשניים חזרו למולדת. מאושרים ואוהבים. את אשתו הוא לא מצא, אבל המציאה החדשה הצליחה להשכיח ממנו את הכאב. הוא הכניס אותה לביתו, וחי איתה בלי יכולת להינשא, כל עוד לא התגרש מאשתו הראשונה. אלא שאושרו לא האריך ימים. כעבור זמן קצר התאהבה האשה, שהובאה מצרפת, בבנו הנאה של הגבר האומלל. וניראה שוב שלאבהה — חוקים משלה.

הבן, אשר כעס על שאביו הביא הביתה אשה אחרת תחת אמו החוקית, הצליח להוציאה מרשות אביו, וניהל איתה רומן לוחש ממש מתחת לאפו, וללא ידיעתו. ואילו כאשר נודע לו הדבר, היה כבר מאוחר. מפני שהבן הצרפתי החליט לנהוג בדרכה של האשה הקודמת, עזב את הבית וברחו לצרפת. ואם אתם חושבים שהאבא האומלל התייאש מבני-מישפחתו, טעות בידכם. כי הוא החליט שהפעם תהיה לגסיעתו מטרה כפולה ומשולשת: למצוא את אשתו, את הבן ואת המאבחת.

אלא שבחוגי הליכוד מתלוצצים ושואלים, אם אותו עסקן בכיר לא יחזור ארצה עם אישה שלישית. הרי סוף-סוף יש לו בית ריק, וגם בליכוד יש כמה וכמה חטיבות.

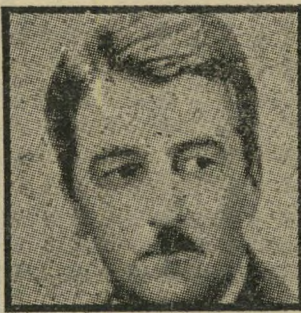
יזהר הינו דמגוג - אומר פרופסור שקד * „סימן קריאה“ מלין

שכר סופרים * כל מושמצי סטיינבק * האיש שראה 45 אלף

סרטים * השתתף בטוטו הגדול של חלוקת מענקים לסופרים

קנרת לורנץ

יורם יותם

יהונתן ספקטור

כריסטופר אישרוד

ס. יזהר

על העוקם

מי מריבה

הכאריזמה של יזהר

1. מי צריך הסברה מוסיקלית?

נדיר למצוא ברדידות המפוטטת של מישדריהרדיו, החל ב„אהוד מנור מגיש...“ וכלה במילים שמנסות לגעת, מישדריהרדיו שראוי להאזין לו. כזה היה המישדר מי צריך הסברה מוסיקלית? שנערך כוויכוח, בלוויית הדגמות, בין מנהלת מדוריהמוסיקה ברדיו, מיכל זמורה, לבין דן בן-אמון ובהשתתפות קהל.

מיכל זמורה נימקה בשינוע רב את הצורך בהסברה מוסיקלית. דן בן-אמון ניסה, בטיעוניו, ליישם את שיטותיו הפילוסופיות של ד"ר משה קרוי על שטח הבנת המוסיקה ללא תיווך. בן-אמון הוסיף שהסרט „אלוירה“ מארגן הנצח את מוצארט יותר מכל מסביר או פרשן-מוסיקה. ולדוויג ואן מהתפוז המיכני פופולארי יותר מבטהובן. מיכל זמורה הצליחה להתמודד עם שנינותו של דן בן-אמון, במישדר שהטיעונים השונים נשלפו בו בקצב מהיר.

2. שיחה תת-תיקנית

אחת לחודש, בלי-השבת נצמדים חושבי ישראל למסך הקטן, בתיקווה שזה יגאל אותם ממצוקותיהם התרבותיות. פעם מביאים את עמוס עוז, שיבצע פנטומימה מילולית על מצבו של הסופר, כאילו-סרציה למיכאל שלו. פעם אחרת מציגים שיח-משוררי בוסר שזכו ליטול תשעה קבין של חוכמה, ובאחד מלילות-שבת אלה לא נפקד מקומה של מיפלטת אמנותית הקווייה מולטימדיה.

התוכנית האחרונה עסקה בתסריט ובדיאלוג שבסרט הישראלי, הנוכחים באולפן — עדנה שביט, דן בן-אמון, יהודה (ג'אד) נאמן, יהושע סובול ושמעון זנדבנק — צפו בכמה קטעי-סרטים שהותאמו לצורכי ויכוח זה. אם מפיקה-תוכנית, אילון גויטיין, היה מביא לצוות-מדיינים זה את סירטו של אסי דיין חגיגה לעיניים, שם התסריט הוא תסריט והדיאלוג סביר על האוון, הרי המשתתפים היו נאלצים לומר את כל שיש להם לומר על האידאולוגיה שבסרט הישראלי.

4. המיפעל לסיבסוד ספרי-מופת

לפני כמה שנים, הקימה המועצה הציבורית לתרבות ולאמנות מיפעל לתרגום ספרי-מופת. מטרת המיפעל היתה להביא לקורא הישראלי את ניכסי הספרות-העולמית, שטרם תורגמו לשפת-הנביאים.

לאחרונה מתנהל בעיתונות ויכוח בין יורם ברונובסקי (עורך מדוריהספרות ב"הארץ) לבין בועז עברון (מהמיפעל לתרגום ספרי-מופת), בנושא מדיניות מיון ספרי-המופת הראויים לתרגום. מבלי להיכנס לעומקו של ויכוח זה, ראוי לציין, כי בין חמשת ספרי-המופת שהוצגו בשנה האחרונה, שני ספרים ראוי-אור בעברית כבר קודם לכן: אייפנגוויין לאנאטול פראנס, בהוצאת הקיבוץ-המאוחד (שזכה גם למדורית-כיס בהוצאת מעריב); הספר השני — הנפילה, גלות ומלכות של אלבר קאמי בהוצאת ספרית-פועלים. עליידי מימון חלק מן ההוצאות הכרוכות בשתי מהדורות-שניות אלה, עלול להיווצר רושם שהמיפעל לתרגום ספרי-מופת מסבסד מו"לים בצורה סמוייה.

אם מדובר במיפעל לתרגום ספרי-מופת, מן הראוי לציין שקיים בישראל עוד מיפעל לתרגום ספרי-מופת על חשבון כספי הציבור: מוסד ביאליק, הנמצא בבעלות הסוכנות-היהודית, וכבר אמר קוהלת: „עשות ספרים הרבה אין קץ“.

בחטף

בכתביהעט „סימן קריאה“ (חוברת 2, מאי 1973) פורסמה סאטירה מאת זיוה רייב בשם „הפינחס פתוח והירד רשומת“ (מיכתבי פינחסון בונאפרטה לרקפת)

צפוי היה שמיתקפתו הכאריזמטית של ס. יזהר על „המעגנים“ (נמר של ניר, העולם הזה 2008) לא תעבור בשתיקה. ואכן, כעבור ימים ספורים, נורחה הירייה הראי שונה לעבר ס. יזהר. היה זה פרופסור גרשון שקד (אוניברסיטת ירושלים) שהגיב במוסף לסיפורת בשידורי-ישראל. בין שאר הדברים, אמר הפרופסור שקד:

„...יזהר, בכל החזיונות הללו, נתפס הולך לדמגוגיה... הייתי רוצה להפריד בין טיעון ענייני לבין טיעון דמגוגי. הוא יוצא מחוץ נקודת-ראות מכלילה כדי לכסות על האמת. הוא רץ אחר זנבה של כל הברקה, כדי לכבוש את לב הקהל על חשבון האמת... העובדה שאתה חוזר על דבר עשרים פעם אינה עושה את הדבר עצמו נכון יותר, אמיתי יותר והוגן יותר. ואני מצטער שזו דרך הטיעון שמר סמילנסקי העלה בפנינו...“

„באותה מידה ניתן לומר שכל הסיפורת העברית היא אוסף של גראפומנים. משום שיש הרבה מאוד גראפומנים בסיפורת העברית. באותה מידה אפשר לומר שכל העיתון נאים שקרנים, מאחר שיש עיתונאים שמשקרים. צר לי לומר: זאת איננה שיטה, איננה גישה, ואני מצפה לפחות לבהירות ולא לדמגוגיה ממוללת...“

„יותר מזה, אני גם הייתי מוותר על הבז ונימת האירוניה, כימעט הסלידה, של האדון הסופר. שעד כמה שידוע לי: כמורה לסיפורת הוא משמש גם כמבקר, משום שמי שקורא ספרות יודע שאלף דרשות של יופי על כל תג בסיפור של עגנון, הוא בבחינת מבקר, שלא העלה את דבריו על הכתב... הנימה הזאת (של יזהר) איננה נראית לי, ובעיקר שהיא אינה קוראת לאנשים בשמם, ובייחוד שהיא מוציאה דברים מהקשרם, ובייחוד שאיננה עומדת על הישגים חשובים שיש לאנשים מסוימים לפי כוחם. אלא שהוא רק משמיצה לגופו של דבר, ואם בא יזהר להצביע על הדיגראדציה הגרוטסקית הזאת שהיא מצוייה סביבנו, טוב עשה. ואם לצורך זה הוא הכליל והשמיץ ואמר דברים שאינם לגופו של עניין, מוטב היה שהדברים לא היו נאמרים, משנאמר...“

* גראפומן — (1) „משוגע לכתיבה“; מרבה בכתיבה ספרותית, אף אם הוא משולל כל הכשרה לכך. (2) מגבב דברים בלי תוכן ממשי — מילון עיבריי-לועזי.

ספרים

קאבארט ספרותי

כריסטופר אישרוד, דאנדייפהנפש, נולד באנגליה, התגורר בגרמניה בשנות עליית היטלר לשלטון. היגר ערב המלחמה-העולמית לארצות-הברית, ושימש בה שנים רבות כפרופסור.

אישרוד נתפרסם לראשונה בעולם-הסיפורת כידידו האינטמי של המשורר החשוב הו. ה. אודן. את חוויות ברלין שלו קיבץ אישרוד בכמה ספרים, כשהבולט ביניהם פרידה מברלין (עם עובד, סיפריה לעם, בתרגום אמציה פורת, 192 עמודים). ספר זה נתגלה לעולם הרחב רק כשלושים שנה לאחר פירסומו הראשון (1939), וזאת בשל מכת הנוסטלגיה שנפלה על תרבות המערב, החיפוש אחר נושאים מלאי-נוסטלגיה הביא את פרידה מברלין לגירסה מוסיקאלית מפוארת, בשם קאבארט.

פרידה מברלין כתוב בגוף-ראשון, ומעלה את בעיותיו וחוויותיו של אישרוד יוצאי-הדופן בברלין, בצורה ארכנית ומשמעממת לקורא בן-זמנו. מצויים בספר כמה מומנטים מעניינים, על תהליך התבהמות החברה הגרמנית בראשית שנות-השלושים. אלא שתי אורים מוצלחים מאלה זכו להתפרסם לאחרונה בעברית (תוף הפח של גינטר גראס, ותמונה קבוצתית עם גברת להיינריך בל).

עטיפת-הספר, מעשה ידי לינדה זנדהאוא, משכנעת יותר מתוכנו.

פרץ המזוייר

א. י. ל. פרץ בסיגנון משרד-החינוך

בנוכח לימודי הסיפור העברית של משרד-החינוך והתרבות, משמש י. ל. פרץ אחד המכשירים להתחדת התודעה היהודית ללב הנוער. לתלמידים, המתכוננים לבחינות הבגרות בסיפורות, מוצג י. ל. פרץ כאבי הנוכלה העברית החדשה, וכמספר עממי של אגדות-עם.

בקיטור תולדות הסיפור העברית החדשה של פרופסור י. קליזנר, כתוב על יצירת י. ל. פרץ: "אצרות של אגדות מעולפות קיסמי הדימוי העברי העממי, שעדיין לא יבש ליחיו הלאומי המקורי... ובהשתדלותו הראויה את המאור שבחסינות העמיד פרץ בסיפורת העברית דור של סופרים, שתיארו את החסידות בצבעים בהירים ורכים ועוררו בענועים על תנועה דתית זו, שהמשכילים חשבו אותה למקור של בערות והזייה..."

לכן, במסגרת עיוני בחינות הבגרות, נאלצים התלמידים לשחזר ולשנן סיפורים של י. ל. פרץ כשלוש סתות: סדר של כרכים ושלוש חופות, חזון ושנן, כדי להשיב על שאלות מסורתיות הדנות באופיים הפולקלוריסטי של גיבורי פרץ. בתום בחינות הבגרות הופך פרץ שם של עוד רחוב.

י. ל. פרץ של תוכנית הלימודים אינו קיים. ומפליא לראות את גנני משרד-החינוך גוזמים ענף בודד מעצו רב-התפוצה של פרץ, ומשתילים אותו בינות לשיחי התודעה היהודית. י. ל. פרץ היה מתנגדו הגדול של המפעל-החינוכי. סאטיריקן ומבקר, שתולדות חייו סותרים לחלוטין את האופן שבו הוא מוצג בחברה הישראלית.

ב. "המדינה — היא הפושע הגדול ביותר!"

פרץ נולד במאי 1852 בעיירה זמושץ' (לא הרחק מהבית שם נולדה, כמה שנים מאוחר יותר, מנהיגת המהפכה הגרמנית: רוזה לוקסמבורג). את מרבית חייו בילה פרץ בווארשה. פירסומו הראשון היה שיר עיברי בשם: "חיי משורר עיברי" (מי יקרא שיריך, היש בשיר תועלת / תועלת / כן, המשורר קרא / שם דימעת מחלה לעיני וצור / שם שבט-מורס לאנשי חונק ורוע...). עד לשנות התישעים למאה שעברה, ניסה י. ל. פרץ כוחו בפרסליטות ובניסויים סיפוריים. בראשית 1891 החל עובד בוועד הקהילה היהודית בווארשה, במחלקת בית-הקברות (עבודה שהפכה אותו עד לימיו האחרונים). באותה תקופה פירסם פרץ סדרת פיליטונים פובליציסטיים בהצפיה רה, תחת הכותרת: "אל הצועקין ואין נענין". בראשית שנות התישעים הפינה פרץ את עיקר יצירתו מן השפה העברית לאידיש, כשהוא מפרסם מאמרים רבים בקובצי הליטראטור און לייבן (סיפורות וחיים), ושם גם הביע את דעתו על תפקידה של שפת האידיש במהפכה היהודית. (מי שרוצה להגיע אל ליבו ומוחו של

העם הפשוט והתמים, אלה שהעמדות הגבוהים יותר קוראים להם בוליוול, המן-העם, מוכרח לכתוב ז'ארגון.) באותה תקופה החל י. ל. פרץ משתתף באסיפות פוע' ליס-יהודיים. הנעימה הסאטירית בכתביו גברה והלכה. הוא התחיל להוציא לאור קונטרסים שהיוו את מזונם הרוחני של חוגי הפרעלים היהודים הסוציאליסטיים בפולין וברוסיה. ב-1894 פירסם פרץ קונטרס-עיברי בשם החץ, ובו מאמרי-ביקורת חריפים נגד פולחן-הלאומיות. שם הוא כתב בין השאר: "ארץ-ישראל? הלא היא גם ערש מולדת הכנענים, הפלישתים והשומרונים... ר- בראיון שנערך עימו ב-1907, אמר פרץ על הציונות: זה רעיון שאינו ניתן להגשמה, מפאת השקפותיו

ידין

פרץ

שנוטות שיווי זכויותיהם של כל העמים, דלא שאיפות מיוחדות...

כך הפך י. ל. פרץ ראש-המנהיגה של התנועה האידי-סיסטית. בוועידת טרנובויץ (1908) הוכרז על מעמד לשון האידיש בחיי העם היהודי. בנאום-הפתחה שלו נחלץ פרץ להגנת שתי שכבות רמוטות בעם היהודי: ההמון והאשה. ששפת האידיש היתה לשונם.

בנאום אחר שנשא באותה ועידה, הכריז י. ל. פרץ: "המדינה — היא הפושע הגדול ביותר! העם, לא המדינה — זאת המילה החדשה; האומה — לא המולדת... תרבות מיוחדת, לא גבולות ושומרי-גבולות, תהיה השמירה על חיי העמים. המדינה, שהיו מקריבים לה עמים קטנים וחד-שם, כשם שהקריבו בימים הקדמונים ילדיה מולך, המדינה שכנגד האינטרסים של המע-

מדות והעמים השליטים נאלצו להשוות וליישר בה הכול: צבא אחד, לשון אחת, בית-ספר אחד, מושטרה אחת ומישטור מישטורתי אחד. מדינה כזאת מאבדת את זוהרה..."

בראיון אחר, ב-1911, הצהיר י. ל. פרץ: "הציונות, המכירה בלאומיות ורואה את הצלתה של הארץ מה היהודית בתקומת, המולדת, זהו עניין נור-שן מדי בשבילי. הברירה מן המערכה לשם הצלת הפיונומיה הלאומית במקום מיוחדת, נעדרה מהכניעה ומסירת הדג, אולם האידיאל שלי הוא: מילחמה וניצחון. הגנות היא שדה-המערכה, לכן לא אוכל להתכחש לה... ובהזדמנות נוספת המשיך פרץ את הציונות: אין אדם מבוגר שב אל העריסה, ומה גם, עם גדול ומפוכח..."

בהוצאה שהוא נשא ב-1914, טען: "האידיאל שלנו הוא עז-לאומי — באים להם הלאומיים היהודים וכו' ואינם אותו בטריטוריה אחת ובדגשן מסוימת. כובלים כשרשראות את ההשקפה היהודית העולמית. האידיאל שלנו איננו הצ'טמקות בתכניות מסוימות, כי אם להשתתף על פני כל העולם... כשנה בטרם מותו, ב-1914, כתב פרץ תשובה לשאלה בדבר דעתו על הציונות כתנועה לתחיית העם היהודי: אם תחיות העם היהודי נק' ראת אצלך "ציונות" — מה טוב! הריני שייך לכאן. יש לי חלק בזה. בציונות המדינית אין לי שום אמון. דגות אינני מתכחש. זהו שדה-המערכה שאנחנו חייבים לנצח בו. עם כל הגע' גועים לארץ-ישראל, לא ד"מולדת" במובן ה' גוי, הריני מאמין בכל עוז ב"עם-עודם" היהודי, כפי שחזה אותו הנביא. מעולם מיספרי בכל מקום, אך רוב במובן תרבות המוסר. אחרי הניצחון תיכנה ציון הנבואית, לא המדינית..."

ב-1915 מת יצחק לייבוש פרץ. בין המספידים לו היה גם ביאליק, שהגדירו: המורד הגדול בספרותנו, שמאם בדרכים הכבושות שהיו לפניו, וסלד לו מסכנות הרשות. ולא דרך אחת היתה לו, כי אם דרכים ושכנים עקלקלים הית מבקש כל ימיו. הוא היה יסודי-האש בספרותנו — לא תמיד היו הניצוצות מחממים, אבל תמיד היו מדליקים אש בכל אחרים...

ג. פרחים ונבלים בחשיכה

ירדה עלינו חשיכה. כמו כל המאורות הגדולים. משרד-החינוך מדליק נרות קטנים.

אי-אפשר לגדל פרחים לאור הנר. תרבות של עם אינה מיקשה אחת, אלא סדר-כל הניגודים. ניגודים מביאים לניצור צות, וניצוצות למאורות.

תוכניות-הלימודים מעוקרות. הפצת נאום ראש-הממשלה לפני בתי-הקונגרס בווייניטון תלמידי בתי-הספר. לא תביא ניגודים שיעלו ניצוצות. לימוד מחלוקות מן העבר, כמו זו שבין י. ל. פרץ לציונות, בכוחן להשיב את החיות שאבדה.

סיפרו של אריק אמבלר, ד"ר פריגו, בתרגום לעיברית • ההסבר היחיד לעיכוב ההקדמה בארץ של הסרט הגרמני הכבוד האבוד של קתרין בלום נעוץ, מן הסתם, בחוק ישר, המונע הקדמה פומבית של סרטים שהופקו בגרמניה.

המועצה להסדר ההימורים

"סיפרוטוטו" קרן תל-אביב לסיפורות ולאמנות הימורי מענקים לסופרים לשנת 1976, בתחום הסיפורות היפה

סופר 1	סופר 2
1. אבות ישורון — אמיר גלבוש	
2. אחוד בן-עזר — יחושע קנו	
3. עמליה כהנא-כרמון — ע. טור-מלכא	
4. ס. יזהר — עמוס עוז	
5. נתן שחם — דויד שחר	
6. זלדה — חבצלת	
7. אביגדור קהלני — משה שמיר	
8. משה דור — משה בן-שאל	
9. שולמית הר-אבן — נעמי פרנקל	
10. יעקוב שבתאי — אהרון שבתאי	

לקבלת הניחוש הנכון ותוצאות הניחושים — טלפן 40-82 22-03.

— הסאטירה עוסקת במערכת-היחסים התמוהה שבין הסופר פינחס שדה לבין נערה בשם חבצלת, שפירסמה אותה עת ספר-זיכרונות מחוויותיה עם פינחס שדה. סאטירה עוקצנית זאת עומדת להביא את זיוה לריב לחיפזה מישפוטית נגד מלחם פרי, עורך סיתן-קריאה. העילה: אי-תשלום שכר-סופרים. "להתחרות בהמינגווי (הקן והים) למי צילצלו הפעמונים, ורוח השמש) אינו האידיאל העיסקי שלי", כתב ג'ורג' סטיוינג בק באחד מכתביו, שקובצו וראו אור לאחרונה. ממכתביו מסתבר, כי מחבר עינינו זועם וזה מתרשם מסופרים אחרים. על ד. ה. לורנס הוא כתב: "מחשבה כלשהי אודותיו מהפכת את מעי". ב-1956 כתב סטיוינג על ויליאם פוקנר (הקול והזעם): "בטח שהוא סופר טוב, אלא שהוא החל להזדיין. איני יודע אם זה בא לו כתוצאה מפרס-נובל או לא. ואם כן, השבח לאל שאני לא זכיתי בפרס!" שש שנים מאוחר יותר זכה סטיוינג בפרס-נובל, ואז כתב לנסיכה גרייס (קלי) ממנוקו: "אולי הפרס לא הגיע לי, אבל אני שמח שזכיתי בו." • בחוגי הסטודנטים לפילוסופיה באוני-ברסיטת תל-אביב רווחת הבדיחה שהאחר הזמנת אבר-הם ("בומה") שביט (נשיא התאחדות התעשיינים) לכנס הישראלי השני לפילוסופיה, יוזמן מן הסתם הפרופ' נתן רונשטנר (על הוועידה הבאה של התאחדות-התעשיינים • הסופר הסובייטי ומתנגד המישטר אנדריי אמלריק (האם תתקיים בריה"מ עד 1984) נעצר בלב רחוב מרכזי במוסקבה, והוסע לעיר וולסיגו (140 קילומטר דרומית למוסקבה). אמלריק מוגבל בביקוריו למוסקבה, לשהיה בת 72 שעות בלבד • כוכבה לוי (גיבורת ליל סבוי) פירסמה ספר-שירים בשם: סתיו לאוסנת, שכמה משיריו עוסקים בלילה-האימה • במאיר-קולנוע פטר בוגדאנוביץ' (הצגת-הקולנוע האחרונה, ירח של נייר), ששימש שנים רבות כמבקר-קולנוע בכתב-העת האמריקאי אסקווייר, פירסם ספר ביקורות קולנוע בכותרת פירמית-בירור, שהוא אנתולוגיה ממאמרי על כמה מתוך 45,000 (1) סרטים הוליוודיים שבהם צפה. בוגדאנוביץ' טוען, בהקדמה לסיפרו, כי הפך מבקר-קולנוע כדי לראות סרטים חינם • בהוצאת שוקן ראה-אור תרגום סיפרו החדש של קונראד לורנץ (על התופנות). ספר זה של לורנץ על שמונה פשעי האנו-שות המתורבתות דן בשלילת הפרטיות ויחוד האדם על-ידי מתן צורה אחידה לכל, ועוד • בארץ מוקרן בימים אלה הסרט שלום לך, יקירתי בכיכובם של רוביט מויצ' ושארג'ל ראמפלינג. גרסה קולנועית זו מבוססת על ספר מאת ריימונד צ'אנדרל. בעיני אוהבי-סיפורות נחשבים סיפרי-המתח של צ'אנדרל לקלאסיקה אמרי-קאית מודרנית. שגיבוריה חיים חיים אכזיב-נציאליים, כל אחד בגיחומי הפרטי. גישה חדשנית בביקורת הסיפורת האמריקאית מבכרת את סיפוריו של צ'אנדרל על אלה של סקוט פיציג'רלד (גמטבי הגדול, הטיקון האחרון) ואחרים, ששאבו את מיטגוריהם מהסיפורת האירופאית • לאהבי סיפורת-מתח: בימים אלה עומד לראות-אור

העונבים הזה

דליה מזזור

לוחמת על

חיי

בתה

